— 5. —

H. Wunder
stud. philolog.
1849 d. 21 Juli

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

AESCHYLI TRAGOEDIAS

TRAGOEDIARVMQVE RELIQVIAS

SCRIPSIT

CAROLVS FRIDERICVS WVNDERLICH
PHILOSOPHIAE DOCTOR ET FACVLTATIS
PHILOSOPHICAE GOTTINGENSIS ASSESSOR.

GOTTINGAE
TYPIS HENRICI DIETERICH.
MDCCCIX.

VIRO PERILLVSTRI

IOHANNI DE MÜLLER

POTENTISSIMO REGI WESTPHALIAE

A CONSILIIS PVBLICIS

MODERATORI STVDIORVM

SVMMA AVCTORITATE CONSTITVTO

HISTORICORVM PRINCIPI

D.

AVCTOR.

AD LECTOREM.

Si, in quo omnes bonarum artium cultores conſentiunt, immortalium ingeniorum, quae antiquitus floruerunt, monimenta religioſe tractanda ſunt, religioſum, quod eis dicemus, ſtudium, id potiſſimum ſequatur neceſſe eſt, vt diuinorum illorum auctorum veſtigiis indagandis eo maxime vtamur lumine, quod de ipſorum operibus accendi poſſit. In qua quidem re cum artis criticae haud leuiſſimam laudem poſitam eſſe cognouiſſem, mirari ſatis non potui, quo ſingulari acciderit fato, vt Aeſchylo, Tragicorum principi, etſi, qui eius praeſtantiam praedicarent, non

defuerunt, religiosum tamen eiusmodi studium parum tributum sit. Etenim vt ingenue fatear, quod et ego sentio et mecum plures sentire existimo, ii, qui huic poetae antiquum decus restituere se velle professi sunt, multo minus de poetae ingenio declarando quam de suorum ingeniorum fertilitate prodenda cogitasse mihi videntur. Cum enim praestantissimas saepe veterum editionum ac codicum lectiones a recentioribus etiam Aeschyli commentatoribus vel praetermissas penitus vel neglígentius tractatas, tum vero multa vel editorum arbitratu auulsa vel temere innouata esse, neminem, qui huius poetae editiones diligentius comparauerit, fugere posse arbitramur.

Scimus quidem et laetamur, Aeschylo non defuturum esse Sospitatorem

atque eum virum, qui de praeſtantiſſimis veterum monimentis reſtituendis ſeruandisque praeclariſſime eſt meritus, Hermannum dico, ingenii ſui lucem, et doctrinae copiam poetae noſtro eſſe allaturum, neque tamen, ſi interim dum Hermanniana paratur Aeſchyli editio, recentiorum editionum lacunas vel oſtendere vel ſupplere mihi contigerit, inanem me criticis poetae lectoribus operam nauaſſe putauerim. Hiſce autem animaduerſionibus vulgandis propoſitum imprimis mihi id erat, vt, quae in Aeſchylo emendando explicandoue deſideranda eſſent, lectionum accuratius comparatarum exhibito ſpecimine indicarem, dictionis Aeſchyleae vim cum ex aliis poetae locis tum imprimis ex Sophocle et Euripide, quem facile Aeſchyli imitatorem agnoſcas, declararem. Ad poetam vero

noſtrum explicandum quantam Homerus adeo praebeat materiam, aliquot exemplis eo magis oſtendere volui, quo minus ex hoc vberrimo fonte hauſerunt ii, qui in Aeſchylo edendo id vnum cauiſſe videntur, ne quid exhaurirent.

Scripſi Gottingae a. d. XIII. Novembris MDCCCVIII.

INDEX
RERVM ET VERBORVM.

A.

B.

G.

Δ.

E.

H.

I.

K.

M.

N.

T.

INDEX

Scriptorum emendatorum vel illustratorum.

C. 1.

Quid in Aeſchyli tragoediis emendandis et illuſtrandis deſiderandum ſit, exponitur.

Saepe et ipſe, ſcriptores graeci latinique quot qualesque criticos nacti ſint, quaerens, miratus ſum, et alios miratos arbitror, quid eſſet, quare vel claſſicorum ſcriptorum operibus emendandis viri κριτικωτατοι non tantum impenderint curae, quantum in ſcriptores bene multos contulerint, longe inferiores illos, nec in ordinem redactos. Ita enim iudicabam, duumuiros illos intuens et criticorum principes, Hemſterhuſium et Ruhnkenium, quorum alter quam criſin Xenophonti Epheſio impertiuerit, alter vero quam de Velleio, hiſtorico alioquin haud contemnendo, Rutilio, Timaeo et hymno

in Cererem egregie meruerit, nemo ignorat, nisi qui ipsam antiquitatem ignoret.

Cuius quidem rei quae caussae fuerint, cum identidem quaererem, has mihi ex humanae naturae indole repetitas inuenisse videor. Primum excellentissimis quibusque ingeniis proprium et peculiare fuit, vt, quidquid rerum humanarum et diuinarum minus perfectum vel vitium traxisse animaduertissent, id emendare vel restituere omnibus viribus connitarentur. Summis itaque criticis, nisi fortuna et casu haec etiam studia reguntur, id accidisse ne miremur, vt, si quem forte scriptorem mediocrem nec satis rerum nec orationis commendationem habere viderent, ei ingenio et doctrina sua aucto et ornato vtilitatem, et suauitatem conciliare contenderent. Namque, vt vno exemplo defungar, in Timaei breui et tenui vocabulorum dictionumque collectione putasne tandem vtilitatem vel mediocrem positam fore, nisi Ruhnkenii copiis dotata atque exculta?

Atqui hac ratione illos literarum vtilitati suaeque gloriae pariter consuluisse, omnino negari nequit. Deinde ex scriptis, quibus viri illi summo ingenio et insigni doctrina antiquitatis monumenta illustrarunt, eos scriptorum magna illa ingenia religione quadam et pietatis sensu ita veneratos esse apparet, vt horum templa sanctissima diuino quasi numine afflati intrarent, id maxime veriti atque cauentes, ne forte eorum sanctitatem et numen laederent et violarent. Ita in critica etiam illud, quod Thucydides sapienter pronuntiauit, *peritia timorem, imperitia audaciam facit*, multis exemplis confirmatum et roboratum videas. Ignoscendum igitur puto, non irascendum hominibus illis religiosissimis, quod diuitias in diuinis antiquitatis operibus repositas posteritati explicare suisque copiis auctas tradere sint cunctati. Bonarum vero literarum caussa sincere optamus, vt, si qua ingenia illis artium humanitatis sospitatoribus aequiparanda in posterum exortura sint, haec ad optimos quosque

auctores mentis ſagacitatem et eruditionis copias transferant. Quae quidem ingenia noſtra aetate prouenerunt, ſeque in antiquitatem abdiderunt, incredibile memoratu eſt, quantum horum ſtudio emolumenti et fructus in ſingulos ſcriptorum veterum principes redundauerit. Quare Homerum, Sophoclem, Aeſchylum aliosque nonnullos, quos hic commemorare et longum et ineptum foret, quod e tenebris quaſi et ſitu, in quo ſepulti iacuerant, erutos viri doctiſſimi ad priſtinum nitorem, quoad eius fieri poſſet, reuocare ſatis proſpere tentarunt, profecto eſt, quod hanc tantam felicitatem ſaeculo noſtro, quod multa laudis et artium tulit, vehementer et ſerio gratulemur. Sed quemadmodum id, quod vere pulchrum eſt, immenſam atque infinitam, vnde, qui velit, partem aliquam ſibi petat exquirendam et excutiendam, materiam continet atque complectitur, ita neminem quemquam mortalium in vno, quem ſibi tractandum ſumſerit ſcriptorem, omnes difficultates cum puluiſculo auferre, nec

quod omnibus numeris expletum ſit, emittere poſſe, cuique vel leuiter literis elegantioribus imbuto facile eſt intellectu. In quam cogitationem incumbens cum in aliis, quae vel feliciter emendata vel egregie illuſtrata videbam ſcripta, tum praecipue in Tragicorum operibus, deliciis meis, ingenii vires exercere aggreſſus, ad Aeſchylum in primis, innumeris propemodum mendis et corruptelis obſcuratum et obrutum quaſi, animum adiiciebam. Quippe enim videbam, quamuis Schutzius V. C. ingenio et doctrina inſignis de Tragicorum principe egregie meruerit, atque hoc nomine iudicibus aequis, iisque magna eruditionis gloria florentibus probatus iuſtis laudibus ſit illuſtratus, hunc igitur videbam, palma aliis praerepta, non item omnem ingenii vires periclitandi materiem, neque omnem de hoc ſcriptore bene promerendi facultatem praeripuiſſe. Itaque familiaritate cum hoc ſcriptore contracta, ad criticam, quam Schutzius in eo expoliendo ſecutus eſſet, rationem, cum ani-

mum aduertiſſem, textum quibus praeſidiis et quomodo iis vſus recenſuerit quaerebam, nec iniquum nec alienum cenſens, ab eo, qui ſcriptoris nouam recenſionem in ſe ſuſcepiſſet, id expectari, vt lectionibus, vel e codicibus Mſſ., quibus vteretur, vel ex editionibus, quae ex Codicibus ductae pro codicibus haberi deberent, vbi id aut omnino neglectum aut negligenter factum viderit, diligenter enotatis et accurate excuſſis, textum emendatiorem conſtitueret. Tum demum, caeteris criticae praeſidiis adſumtis, quid auctor, cuius opera tractas, vere ſcripſerit, quaeri et iudicari poteſt.

Cum igitur Schutzius de via et ratione, quam in Criſi exercenda tenuiſſet, in praefatione cum alia docte et accurate expoſuiſſet, tum profeſſus eſſet, ſe, collatis ac diligenter excuſſis Aeſchyli tragoediarum editionibus ad vnam omnibus primum hoc egiſſe, vt textum melius ac rectius, quam in ſuperioribus factum eſſet, conſtitueret, eum veram viam in-

greſſum, Aeſchyloque dignam operam ſuſcepiſſe vehementer laetabar. Nam antea et delectus lectionum temere fere factus, nec cuiusquam, qui Aeſchylum tractandum ſumſerat, labor eo pertinuerat, vt textus ad editos, qui auctoritatem haberent, libros recenſeretur et corrigeretur. Iactat quidem Stanleius, ſe reliquis editionibus cum Canteriana collatis, lectiones variantes omnium appoſuiſſe. Sed res non apparet. Nam variarum lectionum collectione diligenter excuſſa, quam ad libri calcem reiecit, negligentius eum et temere, ſi quem, hac in re verſatum eſſe, vehementer mirere. Vt praecipuarum lectionum delectum aliquem non inſtituit, ita ne dimidiam quidem omnium partem enotare ſuſtinuit. Nec hanc variarum lectionum farraginem ad textum emendandum adhibuit, vt, quae lectiones praeferendae eſſent, eas reciperet, locis deprauatis, manu artifice e lectionum corruptarum veſtigiis lectiones bonas eliciendo, ſubveniret, quin etiam eo ſocordiae et negli-

gentiae progreſſus eſt, vt manifeſta operarum typographicarum vitia pro veris lectionibus ſeruaret *a*), ſatis habens lectiones editionum principum, quae in textu poni deberent, et ſi quid ipſe boni inueniſſet, in notis commemoraſſe. Cum itaque Schutzius extitiſſet, qui iuſtam tragoediis recenſendis et expoliendis operam nauare polliceretur, res literarum publica habebat, quod laetaretur impenſe. Eum enim, quidquid Stanleii oculos fefelliſſet, vel per incuriam eiusque leuitatem eſſet omiſſum, ſumma diligentia parique fide conquiſiturum, textumque ad diſcrepantes, quas enotaſſet, lectiones doctrina eximia et religione exacturum eſſe, nemo facile erat, qui non coniectura certa augurari ſibi videretur. At quamuis in textu ad libros ſcriptos et editos emendando illum priores editores longe ſuperatos reliquiſſe

a) Quod excuſes editoris recentioris exemplo, qui, cum in Perſ. 445. olim operarum incuria excuſum eſſet ὀλολωλέναι, hoc vitium in minori repetendum curauit.

haud cunctanter ſit concedendum, eum tamen nec illis, quae dederat, promiſſis, ſtetiſſe, nec iucundae, quam omnes de eius ſtudio conceptam habuerant, ſpei ſatisfeciſſe, ex his, puto, quae explanatum eo, luculenter apparebit. Mihi enim varietatem lectionum, quam textui ſubiecit, editiones veteres iterum inſpiciendi cum mihi contigiſſet facultas, examinanti, non quod me multa, quae Schutzii diligentiam fugiſſent, repertu-rum ſperabam, ſed vt, quam ille rationem ea in re tenuerit, cum ipſe nihil de ea profeſſus eſſet, indagarem, eum nullam fere aut incertam ſaltem viam ingreſſum ac perſecutum eſſe, diligentior facile perſuaſit cura et ſtudium. Non maiorem Schutzium Stanleio diligentiam hic mihi probaſſe, quid eſt, quod diſſimulem, cum et ille neque omnes variantes congeſtas in medium protulerit, nec ſelectas textui ſubiecerit? Eius conſilium non eo pertinuiſſe, vt omnes illas colligeret, ſignificant eius verba ad Agam.: 70 δακρύων. δακεύων, inquit, *vitioſe*, *vt*

alia plurima, quae enotare nihil attinet. Ald. Verum enim vero non magis de hac varietate quam fcilicet vilipendit, quam de ratione, quam in varietate omni congerenda et digerenda iniit, equidem ei affentiar. Quid enim eft, quod lectionem enotare aegre feras, quae melioris lectionis, quam Robortellus primus, ex codicibus an ex ingenio incertum, edidit, veftigia aperte prodat? praefertim cum operarum vitia, quibus Aldina inquinata eft, immo et aliarum editionum fphalmata ad calculum vocaueris. Iam primum Aldina prodigiofis mendis deprauata prodiit, fiue typographi opus tot vitiis inquinauerint, fiue autographa Aldi, ex quibus eo mortuo fuerit expreffa, negligenter fuerint fcripta, fiue Franciscus Afulanus *b*), qui huic fororii editioni

b) Eft quod vehementer mireris vanitatem hominis, qui cum in praefatione, fe vna cum patre et fratre fumma diligentia et cura, vt literarum vtilitati profpiceretur, connifum, nec ab hoc ardore laboribus nec fumtu deterritum

praefatus eſt, cum Andrea patre, Federico fratre in membranis legendis minus exercitati negligenter illam excudendam curauerint. Hac igitur editione cum cogitate et caute ſit vtendum, Schutzius tamen, praeterquam quod interpunctionem, quae ibi ſimulque in Robortelli editione plerumque corruptiſſima eſt, malam modo commemorauit, modo ſilentio praetermiſit c), operarum vitia recenſuit

eſſe iactaſſet, inſignis tamen vel imperitiae vel negligentiae hoc opere ſpecimen ediderit. Nollem igitur factum eſſe, vt omnem conatus tam infelicis culpam Andreae Aſulano, Aldi Manutii Socero, impoſuiſſet Harleſius, rei literariae peritiſſimus, ſcribens videlicet in Biblioth. Graec. Vol. 2. p. 186., hanc Aeſchyli editionem, Aldo biennium iam mortuo, Andream Aſulanum ſocerum curaſſe, quae quidem praefationi ſupra memoratae aperte repugnant.

c) Quamquam male et in hoc negotio verſatus, vt in Sept. 96, cum notet: κτύπον; κέπλων.] κτύπον πέπλων *mala diſtinctione Ald. Rob.* Sed Rob. habet ἀσπίδων κτύπον, πέπλων. καὶ στεφέων. Et

manifesta vt ad Sept. 148. Aldinae vitium μάχαιρ' pro κάκαιρ', et in eodem dramate 99. Robortelli vitium δέδορπα pro δέδορκα et alia permulta, quae recensere taediosum est. Nec recentiorum editionum vitia typographica memorare vetetur. Ad Prom. 989. enim haec notavit: ἄικισμ'] ἄικιμ' *est vitium typogr. ed. Victor, in Stanl. propagatum.* At Victorius ipse iam ἄικιμ' tamquam operarum erratum in ἄικισμ' mutandum

rursus ad 211. ἐστι. *Nullum, inquit, distinctionis signum Ald. Turn.* At omnes hoc carent editiones praeter Brunckii, qui primus hanc interpunctionem invenit, lectoreque nihil admonito inuexit. Nec vnice veram hanc interpunctionem habuerim, vt Schutzius in commentario pronuntiat, cui Aldinae editionis (Robortellum adde) ἐστὶ θεοῖς δ'ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα sensu carere non videtur. At eundem plane sensum praebet, brevitatique magis fauet. Nec particulam δὲ vocabulo secundo subiectam esse ab Aeschyli more seiunctum videatur, post illa, quae Canterus ad Eumen. 601 diligenter laudauit exempla.

monuerat. Hinc, puto, ſpes eſt, fore, vt mox exiſtat aliquis, qui operarum vitia editionum Schutzii haud pauca tanquam variantes lectiones laudet, cum ipſe in editione minori nonnulla ex maiori deriuata propagarit. Sed nondum diximus omnia. Vir enim doctus Stanleium illud vitium propagaſſe contendit. Scilicet notam, quam Britannus ille p. 736. *ἄικιμ' lege ἄικισμ'* in commentario appoſuerat, cum leuiter inſpexiſſet, *ἄικιμ'* typis expreſſum eſſe nullus dubitauit, cum tamen *ἄικισμ'* in textu datum legatur. Quid quod tam negligenter prouinciam ſuſceptam adminiſtrauit, vt vitia operarum manifeſta, quae editores hoc nomine appellata recenſuiſſent, in variarum lectionum numerum referret. Nam cum Robortellus in editionis, quam curauit, fine p. 266. errata typographica, maximam ſaltem partem, enumeraſſet, ille quidem multa eorum, quae ſcilicet eius diligentiam non effugiſſent, nihil cunctatus in varias lectiones recepit. Ita in Perſ. 713.

ad verba *ὡς εἰπεῖν ἔπος* haec notauit: *Sic Guelf. ὡς ἔπος εἰπεῖν. Vit. Ald. ὡς ἔτος εἰπεῖν Rob.* Sed ipſe *ἔτος* tamquam operarum vitium in *ἔπος* mutandum dixerat. Vellem praeterea cauſam adieciſſet, cur ſcriptura, quam recepit, praeferenda ipſi viſa ſit. Legibus ſcilicet metri anapaeſtici altera poſitura verborum *ὡς ἔπος εἰπεῖν* aduerſatur. — Nec magis laudaueris, quae ad Eumen. 52. et 593. poſuit. Altero enim loco *κδελύκτροποι* tamquam variam lectionem Robort. exhibet, quam tamen hic cum *βδελύκτροποι* commutandam docuiſſet. Ad hoc mirum, quod hanc vitioſam commutationem litterarum *κ* et *β* in editionibus antiquis ſatis frequentem, aeque atque illam *τȢ π* et *τ* et aliis in locis repetiit, vt in Choeph. 926. vbi et Robortellus *καρύδικος* exhibet pro *βαρύδικος*, quam Stephanus primus dedit. At 593. vellem memoraſſet lectionem ſiue, opinor, coniecturam, a Robortello in erratis propoſitam, *πῶς γ᾽ εἰ σ᾽* pro *πῶς γάρ*, haud ſane deteriorem emendatione

Schutzii ȣ' γὰρ. At priſtinam lectionem retinens ita locum diſtinxerim:

πῶς γάρ; σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαιφόνε,
ζώνης, ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον;

Oreſtes cum negaſſet, ſe cum matre conſanguinitatis vinculo iunctum teneri, chorus mirans ei reponit: πῶς γὰρ. *qui tandem fieri poteſt, vt haec contendas?* Plene λέγω σε ἐν αἵματι μητρὸς εἶναι. πῶς γάρ τις λέξαι, σὲ ȣ̓κ ἐν αἵματι μὴ εἶναι; σ' ἔθρεψεν — φίλτατον. In vtero te, o matricida (Male Sch. ὦ μιαιφόνε *o parricida* reddidit. nullibi legas matricidam, qui et ipſe parricida audit.), nutrivit, et tamen matris chariſſimum ſanguinem abominaris? Singula verba, vt ſenſus eorum recte accipiatur, geſtu et voce adiuuanda ſunt. Itaque particulis, ad loci mentem accuratius declarandam alibi vſurpatis, aeque carere poſſumus, ac ſexcentis in locis Terentii. — Pro. σ'. Aldina habet τ' vitioſe, nec receperim lectionem αἷμα τὸ φίλτατον, quam Ald. et. Rob. praebent, vtpote qua anapaeſtus ſedi quintae inferatur. Sed haec quidem

Schutzio crimini non verterim, modo vt 606. rem melius gessisset. Nam Ald. habet βȣλῆ, non vero βȣ́λῃ, et Robortellus cum in contextu operarum negligentia βȣ́λῃ esset expressum, ipse in erratis corrigendis βȣλῆ restituendum indicauerat, vt et ἐπίσπεσθαι pro ἐπίσπασθαι. Vide nunc, quam accurate et diligenter Schutzius haec: βȣ́λῃ *Ald.* βȣ́λῃ *Rob.* ἐπισπάσθαι *Rob.* notauerit! Haec vero, quae tam negligenter ab eo tractata esse hactenus docuimus, non ei esse tribuenda, quod errata, quae Robortellus ipse correxerat, ab illo non fuerint animaduersa, cum ex varia lectione ad Eumen. 978. commemorata satis appareat, tantam tamen hanc negligentiam nemo, puto, adeo humanitatis expers foret, quin ei concederet atque condonaret, nisi plura et maiora paruis peccatis veniam commodari vetarent. Primum enim putasne tandem variis lectionibus, quibus colligendis viri docti ante operam dederant, vt bene et diligenter vteretur, eum hoc saltem a se impetrare potuisse? Tantum, inquam, ab-

fuit, vt discrepantes lectiones, quas Turnebus, ex Codd. Mſſ. depromtas, ad editionis ſuae calcem reiecerat, Stanleius vero ſeparatim poſt fragmentorum collectionem imprimendas curauerat, cum fide et diligentia adhiberet, vt, cum Burgeſs Pentalogiae, quam a Burtono compoſitam iterum edendam curauit, parti alteri varias lectiones ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας e Codd. Mſſ. Cl. Antonii Aſkew ſubieciſſet, ne has quidem in vſum ſuum conuerteret. Et de Turnebi quidem variis lectionibus, quarum perpaucas adſcripſit Schützius, conferendis et congerendis cum ipſe lectores nihil admonuiſſet, equidem conſilio, quod in hac re ſecutus ſit, eruendo id operae atque laboris inſumere haud grauabar, vt illas cum Varietate Schütziana compararem. Atque ad nullum conſilium hanc rem illum direxiſſe et confeciſſe, intellexi. Nam vt minimam illarum partem commemorauit, ita ne tum quidem eas vbique appoſuit, vbi ceterae editiones vel Codd. diſſentirent, vel varietas eadem, ex alio libro depromta,

illius insuper auctoritate confirmari posset. In Prometheo enim v. 662

χρησμοὺς ἀσήμως (leg. *ἀσήμους*) *δυσκρί*
τως τ' εἰρημένους

Turnebus e Codd. *ἀσήμους δυσκρίτους* enotauit; quam lectionem cum Robortellus exhiberet, Schützius neque Turnebi rationem habuit, et e Rob. *δυσκρίτους* tantum adscripsit. v. 559. scripturam *ἄγαγες* pro *ἤγαγες* et Turnebi Var. lect. et Robortelli auctoritate confirmari poterat. Ad v. 724. Schützius haec: *ἵξει. Sic Ar. Regg. Ald. Turn. etc. ἥξεις Rob.*; quam notam ita quaeso diffingas. *ἵξει* Brunckius primus ex Codd. Reg. dedit, quod iam Turnebus e Codd. enotauerat. *ἥξει* Ald. Turn. Rob. Vict. cum reliquis. — 735. Codd. Turnebi cum Ald. lectione *ἡμῖν* consentiunt. 803. *ἀκραγγεῖς* pro *ἀκραγεῖς* Turnebum e Codd. enotasse et Aldinam habere, non animaduertit. 900. *δυσπλά-νοις*] *δυσπλάγχνοις* Turn. Sed Aldina cum Robort. habet *δυσσπλάγχνοις*, Victorius cum Stanleio *δυσπλάγχνοις* — Canterianam enim editionem nancisci

non potui — Turnebus ſolus e Mſſ. meliorem lectionem *δυσπλάνοις* (non *δυσπλάνυς*, quod Stanleius negligenter attulit) enotatam ſuppeditauit, quam Heathius primus comprobauit, et Brunckius recepit, editore Glasguenſi probante. — v. 911. *πότ'* pro *τότ'* et v. 951. pro *προσβάλῃς*, *προβάλῃς* citat Turn., et Ald. cum Robort. exhibet *προβάλλῃς* non *προσβάλλῃς* quod Schützius affirmat. v. 971. *πράγμασι*. Hanc lectionem e Codd. Reg. Brunckius edidit, at Turnebus iam inuenerat. Ald. vero Turn. Robort. etc. *πήμασι* cenſenſu habent. Iam adeas Schützium, eiusque diligentiam laudes in his: *πράγμασι*] *πήμασι Turn. Vict. Sed* h. l. *vocabulum μέσον elegantius est*, et *πράγμασι est in Codd. Reg. Viteb.* Praeterea v. 976. *κακοῖσιν ἐκδίκως* pro *κακοῖσί μ' ἐκδίκως* et v. 1033 *τελεῖν* pro *τελεῖ* Turneb. citat. Denique in fabulae fine v. 1093. Victorium et Stanleium interrogationis notam post *πάσχω* poſuiſſe Schützius obſeruat. Sed nulla omnino editio hanc diſtinctionem exhi-

bet, nisi quod eam e Codd. enotauit Turnebus, praetereaque in Sept. adv. Theb. v. 4. θεῶ pro θεῶν. v. 56, πύλαις pro πύλας v. 151. παναρκεῖς pro παναλκεῖς. v. 371. χαλκήλατον pro χαλκήλατοι. v. 379. ὁρμαίνων μένει pro ὁρμαίνει μένων. v. 400. δίκη δ' ὁμαίμων quod Victorius cum sequentibus recepit. Sed omnia persequi longum est, restatque, vt eas etiam lectiones, quas Burgessium calci Septem adv. Theb. subiecisse supra memoraui, haud dignas fuisse ostendam, quae ab Schützio contemnerentur. V. 18. Med. pro παιδίας exhibet παιδείας, consentientibus Ald. Turn. Rob.; quam lectionem Schützius admitti non posse pronuntiat, quia ει ante vocalem corripere non sit Atticorum, probante Cl. Valckenaer. ad Europ. Phoeniss. v. 21. Videlicet senarii quintam sedem spondeum non admittere statuit vir doctus, et rei tritissimae et notae immemor, quam v. 67. ex Brunckianis transtulit. Qui vero fieri potuerit, vt Valckenaerii verbis ad Eurip. Phoen. 21.

ὁ δ' ἡδονῇ δὲς, ἔς τε βακχεῖον πεσὼν — *alibi propter modulum verſus in Phoen.* βάκχιον *ſcribendum; hic vtrum ponatur, nihil refert*, ita ad errorem probandum abuteretur, nullus dum exputo. Recte vero Bothe lectionem παιδείας recepit, aptiorem verbo ἐθρέψατο, qua patriam tamquam nutricem et matrem (φιλτάτη τρόφος καὶ μήτηρ) educationis moleſtiam ſuſtinuiſſe, huiusque nunc pretium repetere ſignificatur. Et, lectione παιδίας recepta, variae, quae infantiam premunt, aerumnae, matribus ſcilicet nutricibusque moleſte tolerandae, vt ſuavem lectoribus imaginem obiiciant, vereor, praeſertim cum, de quo Schützius monuit, Phoenicen recordentur Homericum, Achilli moleſtias, in eo educando toleratas, in memoriam ita reuocantem Il. ι, 490.

Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνε, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ

54. Lectio πίστις ex Colb. 2. praeferenda eſt alteri πύστις, hoc ſenſu: harum

rerum fides ſegnitie non tardabit. Male vero Schütz. in Robortello extare illam πίστιν in maiore editione notauit, eumque errorem in minori propagauit V. 80. Col. 2. D. praebent ὅδε cum Rob. et A. M. 1. λαὸς. — 101. τὰν τεὰν γᾶν eſt in C. γῆν τεὰν in Colb. 1. Omnes ante Brunckium. σὰν pro τεὰν. 102. χρυσεοπήληξ. Colb. 2. M. B. pro χρυσοπήληξ. 151. παναρκεῖς Med. pro παναλκεῖς, quod et Turneb. e Codd. citauit. Lectio non ſpernenda. 156. πανδίκως. Sic Colb. 1. et 2. Sed praeferenda lectio πανδίκους χειροτόνους λιτάς. Septem 82. σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος, vbi diſtinctio poſt σαφὴς delenda, quam Turn. primus intulit. Soph. Trachin. 1029. ἀποτίβατος ἀγρία νόσος, quae verborum poſitura Tragicis frequentiſſima. 181. Emendatio Stanleii βαλήσεται pro βουλεύσεται confirmatur lectione Med. 1. βαλλήσεται — Verſus 211-14. ita emendandos cenſeo

Ἔστι θεοῖς δ᾽ ἔτ᾽ ἰσχὺς καθυπερτέρα·
Πολλάκι δ᾽ ἐν κακοῖσιν τὸν ἀμήχανον,

Καὶ χαλεπᾶς δύας ὕπερθ᾽ ὀμμάτων
Κρημναμένων νεφελᾶν, ὀρθοῖ.

hac ſtructura: ἰσχὺς θεῶν δὲ ὀρθοῖ πολλάκι ἐν κακοῖσι τὸν ἀμήχανον, καὶ νεφελᾶν χαλεπᾶς δύας κρημναμένων ὕπερθ᾽ ὀμμάτων *et potentia deorum ſaepe erigit eum, qui omni ratione ſe expediendi ſeruandique deſtitutus eſt in malis, etiamſi* (κ α ὶ pro κ α ί-π ε ρ) *nubes grauis mali impendeant eius oculis.* Nam Med. 1. cum Marcellino in vita Thucyd. (vid. Var. Lect. ed. Bip. p. 43) exhibet τὸν ἀμήχανον, quod Canterus etiam coniecit. Hinc, omnium librorum lectione 205. ἐπίδοιμι integra relicta, verſus antithetici optime procedunt

Ἅδε πανήγυρις, μήδ᾽ ἐπίδοιμι τάν —
Πολλάκι δ᾽ ἐν κακοῖσιν τὸν ἀμήχανον.

κ α ὶ pro κἀκ, quod eſt in Med. M. 1. Colb. 2, conſentiente Robort., (κ᾽ἂν praebet Cod. D.) vt vltima vocis ἀμήχανον producatur, et κρημναμένων νεφελῶν Marcellinus exhibet. ὀρθοῦν vero *erigere* confirmatur Soph. Oedip. Colon. 394.

νῦν γὰρ θεοί σ᾽ ὀρθοῦσι, πρόσθε δ᾽ ὤλ-
λυσαν.

221. Colb. 2. praebet *ἔτοι non ſane*, quod praetulerim vulgatae *ἔτι non aliquà ex parte*. 224. *ἄμμιγα* i. q. *ἀνάμιγα* pro *ἅμα* praebet Med. D.; hancque lectionem exquiſitiorem metrum etiam exigit, modo in antithetico v. 218. *ἀδάματον* reponatur. 306.

οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν
Ἀΐδι προϊάψαι —

ὧδ' ex Glasguenſi pro vulgata *τήν δ'* Schützius in editione minore recte quidem recepit; at idem male vertit: *miſerabile enim eſt, vrbem ogygiam ſic ad interitum dare.* Nam iungendum *πόλιν ὧδε ὠγυγίαν vrbem tam h. e. perquam vetuſtam*, vt ſupra v. 80 *λεὼς ὧδε πολὺς*, quod idem Schützium latuit. Sic *ὧδε perquam* apud Solon ad Muſas. v. 5.

εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις.

Codd. Med. C. D. M. 1. praebent *τήνδ' ὧδ' ὠγυγ.* 428. Non male A. *γεγωνὼς* 532. metro laboranti ſuccurrit lect. Med. *ὁ παρθενοπαῖος*. 445. forma *Νηίτῃσι* in D. 550. pro *κλύων*, quod cum foeminae loquantur, nullo pacto tolerari poteſt, Codd.

Aſkew. exhibent κλῦϑσ' cf. ſup. 224. ποταίνιον κλῦϑσα. Nominatiuum abſolutum egregie illuſtrauit Brunck. ad Perſ. 120. 121. p. 316. 317. et ad Soph. Elect. 480. et Antig. 260.

λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόϑϑν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

Adde Prometh. 201. 720. αὐτοδαίκτως habet Cod. A. lectionem concinniorem. Paucis, quae in medium protuli, exemplis, Schützium in prouincia ſuſcepta adminiſtranda mala fide verſatum eſſe, ſatis apparet, praeſertim cum varias illas lectiones ei notas fuiſſe Commentarius notaeque huic ſubiectae probent. Nam in varietate lectionis, quod ſciam, nullibi illarum mentionem fecit. Illud autem, ſi quando nonnullas commemorauerit, eas nullius fere pretii eſſe habendas, vid. Comment. p. 272. 273. 276. 300., inſignes vero lectiones ſilentio prorſus eſſe praetermiſſas, aliis fortaſſe mirum videatur, mihi non item, qui Schützium in lectionibus discrepantibus, vel adhibendis, vel enotandis nihil prorſus dili-

gentiae et affiduitatis pofuiffe cognitum habeam. Nam ne id quidem a fe impetrare potuit, vt ad varias lectiones ex editionibus principibus cum fide et religione enotandas mentem fuam applicaret et curam. Etenim Prometh. v. 235. pro δ' ἐτόλμησ' Turnebus δὲ τολμῇς exhibet, quod Scholiaftes forma τιμῇς pro τιμήεις illuftrauit. Modo igitur fcribatur τολμῇς (i. q. τολμήεις) ἐξερυσάμην, lectionem Turnebi haud repudiauerim. Nam afyndeton in vulgata lectione ἐτόλμησα — ἐξερυσάμην mihi displicet, nec defendi poteft ἑπτ' ἐπὶ Θήβ. v. 59. Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ, κονίει, ad cuius exemplum haud fcio an emendes 427.

θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν
Πέμπει γεγωνεῖ ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.

pro γεγωνᾷ, quod verbum nullibi extat. Eadem ftructura in Tacit. Annal. II. c. 8. *erratumque in eo, quod non fubuexit, transpofuit militem, dextras in terras iturum,* licet hoc afyndeton viri docti emendando interpretandoque nobis eripere conentur. Interdum Variantes commentus eft, veluti

v. 354. πᾶσιν ὃς] ὃς πᾶσιν. *Rob. metrum peruertens;* at Ald. Rob. Turn. πᾶσιν ὅς. Anapaeſtus vero vt ex quinta ſede eiiciatur, ſcribendum puto pro ἀντέστη

Πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς
Σμερδναῖσι γαμφυλαῖσι συρίζων φόνον.

hac ſtructura ὃς ἀνέστη συρίζων φόνον πᾶσιν θεοῖς Σμερδναῖσι γαμφυλαῖσιν. v. 397. τᾶς] τὰς *Turn.* Male. Turn. habet τᾶς, τὰς vero in Ald. — v. 502. χρυσὸν δὲ exhibent Ald. Turn. pro χρυσόν τε, quod enotare neglexit, vt v. 517. ἆρα ζεύς ex Rob. ἆρ' ὁ ζεύς ex Ald. et ἄρ' ὁ ζεύς e Turnebo, qui primus de metro ſanando et accentu emendando in verbis ζεύς ἐστιν, pro quo Ald. et Rob. ζεὺς ἔστιν dant, curam adhibuit. At diligentiam viri docti quaeſo admiremini v. 511. vbi pro ταύτῃ Ald. Rob. ταύτη habere adſcripſit, ſexcentis ſcilicet in locis ι in η. α. ω. (236. 242. 244.) Aldum omiſiſſe, non recordantis, praetereaque innumera alia eiusmodi ſphalmata, de qua re p. 10. admonui. v. 525. δύας] βίας *Cod. Turn. Viteb.* Adde Rob., et v. 558. Rob. et Turn. in quibus

ἰσότητι extat. v. 683. Lectionem ὅ τι λοιπὸν πόνων Turnebus dedit. Nam Ald. excuderat ὅτι - πόνον, et Rob. πόνȣ. Nihil eorum Sch. vidit, nec v. 772. αὐτῶν pro αὐτὸν in Ald. aut v. 1035. ἀμείνονα in Rob., quod Aldo perperam tribuit. — Sed ne locis nonnullis vndique operoſe coactis Schützio negligentiae crimen imponere velle videar, quam vir ille diligentiam in varietate lectionis ad Sept. adv. Theb. v. 163 — 266. enotanda et colligenda praeſtiterit, mecum quaeſo recognoſcite. v. 163. πολισσȣ́χων] πολισȣ́χων *Rob.* Sed et Ald. Mirum, operarum vitium v. 104. πολλισσȣ́χοι in minori edit. propagaſſe Schützium. vid. ſup. p. 8. — Item v. 256. ex Ald. et Rob. πολισȣ́χοις enotare neglexit. v. 178. τοιαῦτα δ' ἂν. Particulam δ' primus inſeruit Turnebus Rob. Turneb. etiam τοιαῦτ' ἂν. 179. ἀκȣ́σεται. Rob. μεταίχμιον. Sed hanc lectionem e verſu ſequenti typothetarum ſocordia temere hic intruſam eſſe, non vidit Schützius. 201. πολεμίον. Omnes editiones vsque ad *Brunckium* πολεμίων, non

ſola Aldina, quod Sch. poſuit. 203. πό-λεος Ita primus Turn. correxit. Ald. Rob. πόλεως metro aduerſante. Formam vero πόλεος promiſcue in Iambis et ſtrophicis vſurparunt Tragici. Hinc ſupr. 163. ſcrib.

φιλοθύτων δέ τοι πόλεος (vulg. πό-
λεως) ὀργίων

vt ad amuſſim reſpondeat antithetico 156.

κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως.

Ibidem φιλοπόλεις 160. reponendum. Nam, lectio φιλοπόλιες metrum peſſumdat, et ionica forma φιλοπόλις, eſt reſpuenda 208. ἐπίδοιμι omnes ante Brunckium, cuius emendationem εἰσίδοιμι nimis reuerenter propagauit Schützius. v. 208. ſyllabam συμ in lectione Aldi e praecedente σα natam recte delerunt Rob. et Turn. 211. ἔστι. diſtinctionis ſignum in nulla editione comparet, praeter Br. et Schütz. 214. κρημναμέναν. Ita Turn. correxit. Ald. Rob. κρημναμένην. 215. Ald. ἔστι pro ἐστὶ. 216. Ald. Rob. Turn. ἔρδειν pro ἐρδεῖν, quam Scripturam et in Soph. Oed. Colon. 1074. retinuit Br. 217. Ald. Rob. Turn. cum rel. εἴσω. Schüt-

zius Rob. et Vict. tantum citat. 224. Ald. Rob. πάτταγον pro πάταγον. 231. Rob. ἄταν pro ἄγαν, lapſu in commutandis τ et γ. prono. 232. Rob. κυκλȣ́μενον pro κυκλȣμένων. 233. ȣ̓κȣ̃ν ſine interrogationis nota ediderunt omnes ante Br. 234. ἀραγμὸς δ' omnes ante Br. non tantum Ald. et Rob. Nec aſſequi potui, cur lectio omnium librorum δὲ, quod ſaepiſſime apud Aeſchylum pro γὰρ poſitum, furca expulſa ſit a Brunckio, cuius auctoritate, incredibile memoratu eſt, quoties ad temeritatem atque negligentiam abuſus ſit Schützius *d*). Ald. ὀφέλεται. 235. πτόλιν.

d) Prometh. 319. τἀπίχειρα γίνεται. Br. Victorium, Stanl. notans *Vulgo male excuſum τὰ 'πίχειρα, absque craſi, quae ad metri integritatem neceſſaria eſt.* Quae totidem verbis repetiit Sch., quamquam Rob. Turn. ſcripturam τἀπίχειρα habent. Ald. vero τ' ἀπίχειρα. Vix igitur in hac indicii leuitate mirari ſubit lectionem meliorem γίγνεται, quam Br., lectorem ſuo more nihil admonens, dederat, Moer. Att. ſecutus γίγνεται Ἀττικῶς, γίνεται ἑλληνικῶς, nec olim animadverſam nec in editionem minorem ex Glasguenſi receptam, qua pari negligentia vſus ſit vid. Sept. 13. 62. 81. 86. 109. 121. 136. 140. 141. 188. 190. 197. 210. 211.

Primus Turn. correxit. Ald. Rob. πόλιν metrum reſpuit. 237. Rob. egreg. exhibet ἀνασχήσει quam primus editor Glasguenſis dedit, at idem non bene 239. κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. Chorus enim precatus erat, *dii ciuitatis, facite ne ego in ſeruitutem redigar.* Reſponderi igitur debet, *rediges te ipſa in ſeruitutem.* Quare non dubito, quin certa emendatione ſcribendum ſit:

αὐτὴ σὺ δȣλοῖς καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν

με et σε in Codd. frequentiſſime permutantur. 240. ζεῦ Ald. Turn. ζεὺς. Ita variatum Perſ. 909. 243. παλινστομεῖς. Vitium typog. Ald. πάλιν στομεῖς notauit Schütz., quem alia eiusdem editionis ſphalmata typogr., neglexiſſe quis accuſet? v. 232. 234. 236. 262. At eiusdem negligentia v. 245. 248. 253. 258. 265. 266. etc. ferenda non eſt. Quid ergo eſt aliud, editiones, quarum in lectionum

217. 232. Pariter Br. iudicium Sept. 18. de accentu voculae ἢ et 335 de lectione ἀρτιβρεφεῖς, quam Ald. et Turn. habent, adhibuit. Adde Prometh. 950.

iudicio ſit auctoritas, negligenter inſpicere, in praeſidiis ad ſcriptorem corrigendum paratis mala fide verſari, et levitate atque temeritate ſeſe abripi pati, niſi hoc modo editionibus principibus vti, atque lectiones discrepantes enotare, vel ab aliis congeſtas digerere atque adhibere? Quam quidem ſummam negligentiam mox caſtigabit Godofredus Hermannus, quem Aeſchyli tragoedias ad editiones principes atque Codd. auctoritatem exegiſſe, tantaque religione hac in re verſatum eſſe accepimus, vt ſingulas ſyllabas magna diligentia ad calculos vocauerit. Ab eius igitur doctrina atque ingenio, fide atque diligentia id omnes laeti expectant, vt, qualem ſe in parte operis, in Eumenidibus recenſendis, praebuerit criticum, talem ſe in vniuerſis Aeſchyli tragoediis, quoad eius fieri poſſit, veris et germanis reducendis impertiat, atque principis tragicorum ſospitator dici haberique poſſit.

Caput 2.

δρᾶν absolute positum apud Aeschylum sensu malo, quo alias δρᾶν τι, illustratur. Hoc ansam praebet Tragici incerti fragmentum leuiter corruptum emendandi, Archilochi Trochaicos disponendi, et locum difficilem in Choëphoris explicandi. Infinitiuus in precibus quomodo sit accipiendus! Inde Aeschylus in Septem adv. Theb. defenditur, et interpunctione meliori Euripidis Medeae consulitur. Locus Agamemnonis explicatur et defenditur. κρίνειν est diuinare. Inde Aeschyli loca duo in Persis et alia, itemque Sophoclis quaedam sub examen vocantur. — Agamemnon bis explicatur.

δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

In hoc fragmento, quod apud Stobaeum Eclog. Physic. lib. 1. C. 4. ed. Heeren et Theophil. Antiochen. adv. Autolyc. 2, C. 53. ed. Wolf legitur, vsus verbi δρᾶν

imprimis eſt notandus, qui me aliquando ad hanc emendationem induxit,

δράσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Hanc enim voculam eos fere Scriptores, qui eandem ſententiam, eodem verbo δρᾶν vel ſimili, vt ῥέζειν, ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, vſi expreſſerunt, ei adiunxiſſe video. Pindar. Nem. IV, 51.

ἐπεὶ
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

cuius ſcholiaſtes ex neſcio quo Tragico verſum laudat noſtro ſimillimum

τὸν δρῶντά τοί τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

vti corrigendum conieci pro vulgata lectione, δρῶντά πȣ̈ τι, pro qua Heeren ad Stobaeum l. c. δρῶντά πᾶν reſcripſerat. Sed tamen non magis Heerenio quam interpretibus ad Theophilum adſentior, ſtatuentibus, verſum, quem laudauit ſcholiaſtes Pindari, Aeſchylo tribuendum, et pro vno eodemque habendum eſſe alterum, quem legimus apud Stobaeum. Nam et Veteres, in ſententiis praeſertim, eandem rem totidem fere verbis expreſſiſſe vel transtuliſſe et aliunde et ex Gel-

lio lib. XIII. c. 18. ſatis conſtat. Quod quidem exemplis duobus perquam aptis illuſtrare iuuat, et verſu Aeſchyl. adv. Theb. 62.

Σὺ δ', ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος

et Eurip. Med. 523.

ἀλλ', ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον.

Neque vero omittendus Archilochus, iram ſuam liberrime prodens verſibus, quos a Theophilo ſeruatos Trochaicos ita ordinandos eſſe opinor

— — — — — — ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμεί-
βεσθαι κακοῖς.

Quae Pindarus Pyth. II. (in quo carmine plura ex Archilocho translata nuper amiciſſimus Huſchke ſagaciſſime coniecit) imitatione expreſſiſſe videri poteſt v. 153.

φίλον εἴη
φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅ-
τ' ἐχθρὸς ἰὼν, λύκοιο δίκαν, ὑποθεύ-
σομαι,
ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.

En animi nobilitatem, qua et Medea Euripidea v. 805. ſe iactat

βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
Hactenus Tragicum δράσαντι γάρ τι scribere potuisse, satis, credo, probauimus; quae quidem scriptura, praesertim cum τοι et τι saepissime a librariis commutata deprehendas, aliis fortasse verior videatur, mihi non item, qui Aeschyli orationem perceptam habeam. Praeterquam enim quod particula τοι aeque atque ἄρα, in gnomis satis Tragicis familiaris, hoc nomine se tuetur, et particulae γάρ τοι coniunctae ad certitudinem rei magis vrgendam faciunt, δρᾷν apud Aeschylum in deteriorem partem dictum significat, *scelus committere*. Quem quidem peculiarem loquendi vsum probabimus ex splendidissimis versibus Choeph. 304 sqq., quos vel propter sententiae similitudinem integros apponere iuuat,

'Αλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι Διόθεν
τῇδε τελευτᾷν,
ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
'Αντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
γλῶσσα τελείσθω, τοὐφειλόμενον
πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ,

Ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
πληγὴν τινέτω. Δράσαντι παθεῖν,
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

Ita, cum Aldina et Robortelli editio variis librariorum vel operarum vitiis laborent, quae Schützius proferre neglexit, altera δίκης, altera vero δίκην μέγαν τι pro δίκη μέγ' ἀϋτεῖ exhibente, primus Turnebus hunc locum exprimendum curauit. Itaque, cur Schützius τᾶδε pro τῇδε repoſuerit, ſcripturam editionum principum fide et Glasg. editoris auctoritate, qui recte, Schützio non animaduertente, ita edidit, firmatam, adſpernatus, haud ſatis video. Et tamen Bothium in erroris ſocietatem facile traxit. Sed hoc leue eſt prae peruerſa illorum explicandi ratione, de qua videamus. Cum Oreſtes, ſe vltionem certiſſimam patris necati ab interfectoribus exacturum, affirmaſſet, Chorus ei ſucceſſum et Parcarum auxilium apprecatur, eumque inimicos pari ſupplicio remuneraturum eſſe ſperat. Quae ſententia vt facile erui poterat, ita ſingula parum accurate excuſſa video. Verba

enim, ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι Διόθεν τῇδε τελευτᾷν, ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει, vertunt interpretes illi doctiſſimi.

At, o magnae Parcae, Jovis nutu hac via finite, qua iuſtitia incedit. Infinitivum igitur τελευτᾷν imperatiui loco poſitum accipiunt, quem absque omni neceſſitate Schützius, immemor Notae ad Sept. adv. Theb. 75. olim correxerat. vid. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. 374. Sed ſenſus verborum parum commodus exit. Nonne enim haec frigent: Parcae, interfectores Agamemnonis vlciſcamini via et ratione iuſtitiae? Ita enim Schütz. in commentario verba, ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει, explicuit. An Parcas iniuſta ratione interfectores aggreſſuras fuiſſe, Chorus credere potuit? τὸ δίκαιον vero ſignificare iuſtitiam, vt interpretibus credam, numquam mehercule adducar. Denique, μεταβαίνειν pro βαίνειν poſſe per *incedere* reddi, vellem Viri docti exemplis probaſſent. Nam licet, verba compoſita eandem vim habere, vt ſimplicia, quod dicunt, iterum iterumque inculcatum re-

periam, (ne illa regula interpretes et se ipsos in prauum abstrahi patiantur et tirones abstrahant!) hoc certe loco id praesidium admittendum esse nego. Itaque, locum ita construendum atque explicandum censeo: Ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν (δότε Ὀρέστην) τελευτᾷν τῇδε, ᾗ (Ὀρέστης) μεταβαίνει τὸ δίκαιον; quae ita verterim: *At o magnae Parcae, a Jove constitutae, detis, vt, qua via ad iustam poenam sumendam aggreditur Orestes, ea consilium exsequatur.* Ad verbum igitur τελευτᾷν, quod ad Orestem ipsum, non ad Parcas trahendum, δότε suppleo, ellipsi in precibus satis frequenti. Sept. adv. Theb. 238.

Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.
vbi Schützius in commentario p. 251. supplendum esse θελήσητε, vel simile, ponit cum Schol. et Burtono, quod, quamquam ibi ferendum, huic tamen loco vix aptum. Quam ellipticam rationem cum Bothe non teneret, mirum in modum totum istum locum deprauauit. In veteribus enim libris recte, vt omnes, Aldum

et Turnebum ſecutos, edidiſſe video; inde a verſu 235. haec leguntur:

χορος.

ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.

ἐτεοκλης.

οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ᾽ ἀνασχήσει τάδε;

χορος.

θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.

Hanc partem diuerbii, vbi chorus, timore hoſtium perterritus, ad deos conuerſus, calamitatem a ciuitate ſeque deprecatur, rex vero trepidationem et ſupplices preces fruſtra increpat, dum corrigere voluit, ita corrupit:

χορος.

ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα,...

ἐτεοκλης.

οὐκ, ἐς φθόρον, σιγῶσ᾽ ἀνασχήσει τάδε;

χορος.

θεῶν πολιτῶν, μὴ ᾽μὲ, δουλείας τυχεῖν!

quam correctionem ita in notis defendit: "V. in πυργώματα finitur oratio, quam interpellari ab Eteocle, et obſcuritas τοῦ ξυντέλεια demonſtrat (neſcias enim, πανήγυρις deorum intelligatur, an militum),

et insolita ellipsis in versu 224 (238), qui v. sic legitur: θεοὶ πολῖται, μή με δ. τ. Iam θεῶν πολιτῶν pertinet ad ξυντέλεια et πρόδῶς subintelligendum est." Audaciam tuam magnam quomodo tuearis, accepimus. Sed fac verbum ξυντέλεια obscurum videri, fac ellipsin in τυχεῖν esse ignotam vel, vt tu appellas, insolitam; quid tum? Haec, Chori ab Eteocle orationem interpellari, vel tantillum demonstrant? Haec iam te ad emendationem temere audendam, quid quod textui invehendam, permouere valent? Animum igitur non aduertis ad contortam structuram, qua verba θεῶν πολιτῶν (perperam expressum πολίτων.) ad ξυντέλεια trahenda contendas? Oratio enim, animis vel feruentissimis in diuerbio interrupta, iusto deinde fere deducitur ordine. Sophocl. Ai. 107 – 110.

Αθηνα.

πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;

Αιας.

πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης —

Αθηνα.

τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

Αιας.

μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.

Eurip. Med. 693–97.

Αιγευς.

ἦπε τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;

Μηδεια.

σαφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτε φίλοι.

Αιγευς.

πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μηδεια.

μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς ἐκ ἔφυ φίλοις.

quorum in vltimo verſu leue eſt, quod moneam de interpunctione et iunctura, quae vt nunc ſunt, ad μέγαν γ' ἔρωτα ſupplendum erit: ἐρασθεὶς τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε. Sed Medeam, cum in priore verſu ad verba Aegei orationem haud compoſuiſſet, hic ſimul ad priorem reſpicere nec veriſimile eſt, et verba πιστὸς ἐκ ἔφυ φίλοις haud bene antecedentibus iuncta facile animaduertis. Melio-

rem igitur interpunctionem ponendam esse censeo:

μέγαν γ' ἔρωτα, πιστὸς ὢν ἔφυ φίλοις.

ita vt ad ἔρωτα ex proximo priore versu participium ἐρασθεὶς repetitum cum ἔφυ iungatur. vid. eiusdem dramatis v. 603-8. 744-50. et Pers. Aeschyl. 733-36. Deinde ex correctione ista infinitivus τυχεῖν nihil habet, vnde commode pendeat. At vero ambiguitas verbi ξυντέλεια, quam acute sibi eruisse est visus, nulla est, nec quemquam praeter istum, de militibus cogitare hoc loco posse mihi quidem est persuasissimum, cum chorus, in Cadmea in medio templorum constitutus, iam et supra 195-200. precibus sollicitis a diis auxilium, idque ab iis solis expectandum v. 202, expetiisset, nec in sequentibus ipsius regis minis a superorum veneratione deterreatur. Vulgatam igitur, quam Schützius bene explicuit et illustrauit ex v. 204. θεῶν πανήγυρις, tenendam censeo et Bothio esse relinquendum commentum suum, scilicet artem singula verba ex contextu interpretandi

ignoranti. Hunc enim virum, ſi laudavero Horatium lib. 1. c. 2, 21.

audiet ciues acuiſſe ferrum
quo graues Perſae melius perirent.

et lib. 2. 1, 1. ſqq.

Motum ex Metello conſule ciuicum,
bellique cauſas, et vitia, et modos,
ludumque fortunae, grauesque
principum amicitias.

(quem vltimum locum male tractauit Doeringius) in verbo *graues* ambiguitatis poëtam Venuſinum accuſaturum, nullus dubito. Crimen denique inſolitae ellipſeos, quod vulgatae intulit lectioni, et locus Choephorarum, quem tractamus, diluit, et Brunck. ad Sophocl. Oed. R. 193. cuius exempla transſcribere haud iuuat, optime diſſoluit. In Choephorarum igitur loco me recte ſuppleuiſſe, ſatis, credo, demonſtraui. Iam caetera expediamus. τελευτᾷν abſolute poſitum, eſt *conſilium exſequi, rem*, adeoque h. l. *caedem perficere.* Hunc vſum loquendi, praeterquam quod τελεῖν ita ponitur Aeſchylo Sept. 35. εὖ τελεῖ θεός, et Sophocli in

Elect. 1417. τελῦσ' Ἀραί, de quo infra monebimus et in Trachin. 825, ipſe confirmat Porſ. 734.

πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν; ἔστι τίς σωτηρία;

Ita hunc locum cum editore Glas. reſtituerim, qui ita pro vulgata: ἔστι τις σωτηρία, dedit, ſecutus Aldinam, niſi quod ἔστι pro ἔστιν ad metri rationem reſcripſit, quod iam Turnebus correxerat, qui item τίς habet. In Robortell. male τὶς.. Schützius neque has lectiones in Var. lect. recte dedit, et in minori editione Glasg. prorſus oblitus eſt. — Ceterum abundantiam in πῶς καὶ ποῖ firmatam video Prometh. 375.

ὅπως δὲ χώπῃ, ταῦτα δεῖ μακρῦ λόγυ εἰπεῖν. —

μεταβαίνειν τι eſt *accedere ad rem faciendam, comparandam* etc. μεταβαίνειν τὸ δίκαιον igitur de Oreſte ſignificat *aggredi ad iuſta peragenda* h. e. *ad iuſtam poenam ſanguinis paterni ab interfectoribus expetendam.* Hac ſignificatione praepoſitio μετὰ, verbis motum

significantibus iuncta, haud raro vsurpatur. Soph. Elect. 1386. de Furiis

βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανȣργημάτων
ἄφυκτοι κύνες.

Hom. Od. α, 182.

νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόȣς ἀνθρώπȣς
ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Eurip. Med. 5.

ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελίᾳ μετῆλθον. cf. Pindar. Pyth. IV, 121. et Theocr. 13, 16. — Ceterum cum verbis τȣφειλόμενον πράσσȣσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ mirum in modum actum est, et Schützio in versione τȣφειλόμενον πράσσȣσα negligente, quippe qui vertat: *Iustitia nimirum magna voce clamat: maledicentia maledicentiae, caedes caedi retribuatur;* et Bothio hac versione, cum verba Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ ab initio collocata haud animaduertisset, decepto, vt illa Δ. μ. α. bis reddiderit: *Iustitia nimirum*

magna voce clamat: "Maledicentia quidem maledicentiae retribuatur," debitum exigens alta voce iuſtitia clamat, "caedi vero caedes." — His notatis cum Heathium inſpexiſſem, numquid meorum occupaſſet vel meliorem medicinam protuliſſet, hunc, explicatione ſingulorum omiſſa, ſententiam loci ita conſtituiſſe video: *At o magnae Parcae, ſortiantur a Jove flagitia haec exitum, qui ſimilitudinem quandam habeat cum modo, quo ius fasque tranſilierunt.* Ita ſaepe interpretes, in verbis ſingulis haerentes, totius loci, quam ex ſeſe promtam auctori affinxerunt, ſententiam proponere miratus ſum. Nam praeterquam quod et ſupplendo et diuinando hunc ſenſum vix ac ne vix quidem exſculpere potui, ius fasque tranſilire Graece non eſſe *μεταβαίνειν τὸ δίκαιον, ſed περᾶν τὸ δίκαιον*, vel *παρέξερχεσθαι τὸ δίκαιον* vel ſimile quid, vere ponere mihi videor.

Non magis in ſenſum alterius loci, vnde illam ſignificationem verbi *δρᾶν*, Aeſchylo fere propriam, probatum ibimus, inter-

pretes penetraſſe video. In Agamemnone enim, cum Clytaemneſtra, maritum occiſum ſe iuſta ſolemnique ſepultura adfecturam negaſſet, hancque contumeliam acerbiſſimo ſarcasmo cumulaſſet, Chorus haec ſubiicit v. 1552 – 1557.

Ὄνειδος ἥκει τόδ᾽ ἀντ᾽ ὀνείδους.
δύσμαχα δ᾽ ἔστι κρῖναι.
φέρει φέροντ᾽, ἐκτίνει δ᾽ ὁ καίνων.
μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς
παθεῖν τὸν ἔρξαντα.

In quibus quod Schützius verba: ὄνειδος ἥκει τόδ᾽ ἀντ᾽ ὀνείδους ita explicuit: Probrum hoc ſuccedit probro, i. e. multis aliis improbe factis ac dictis nouum illud additur, acerbum ſcil. in maritum dicterium v. 1564 ſqq., quam recte id fecerit, viderit ipſe. Ego certe ad eius partes non accedo. Nam haec eius explicatio ſecundum Graecae lingae indolem exigeret ὄνειδος ἐξ ὀνείδους; particulae vero ἀντὶ ea eſt ſubiecta notio, vt neutiquam, ſi quis rem rei addit, ſed potius, ſi alter alteri rem pro re tribuit, tunc tantum poni poſſe arbitrer. Senſus igitur illo-

rum verborum hic eſt: haec contumelia venit pro contumelia, i. e. hoc probrum Clytaemneſtra Agamemnoni infert pro probro. Ad ἥκει ſupple Ἀγαμέμνονι. Ὄνειδος vero, quod reginam coniugi iniuncturam eſſe Chorus aegre fert, ad funeris ſolemnia ſpectat, a Clytaemneſtra ſuperiori oratione 1547. regi denegata; quo autem ille probro Iphigeniam adfecerat, hoc vocabulo ὀνείδους deſignatur. Cum vero Agamemnonem malefactorum, quae ſupra 219 ſqq. libere improbauerat, poenas luiſſe haud diſſimulaſſet, easdem ſcelerum ſuorum reginam in poſterum eſſe redditaram, obſcure vaticinari non dubitat. Quam vaticinationem quomodo inuoluerit, iam explicemus, hunc ordinem verborum ſtatuentes: κρῖναι δὲ [περὶ τούτου ὀνείδους] ἔστι δύσμαχα, *de hoc vero probro Clytaemneſtrae diuinare eſt difficile.* κρίνειν verbum proprium de diuinatione ex ſomniis vid. Choeph. 537. Perſ. 225., apud Aeſchylum *diuinare* ſignificat Perſ. 224.

Εὖ δε πανταχῆ τελεῖν σοι τῶνδε κρί-
νομεν πέρι.

quem verſum ita conſtruendum puto: κρίνομεν δὲ πανταχῆ περὶ τῶνδε, [τὸν Δαρεῖον] εὖ τελεῖν σοι. Nam ſtructurae, ab Abreſchio propoſitae, huic: κρίνομεν [τὸν Δαρεῖον] εὖ τελεῖν σοι περὶ τῶνδε, quamquam a Schützio comprobatae, conſtructio verbi τελεῖν, accuſativum poſtulantis, refragatur. At κρίνειν cum περὶ et genitiuo iungi poſſe, et conſtructio verbi μαντεύεσθαι Pind. Ol. VI, 64.

μαντευσόμενος
ταύτας πέρ' ἀτλάτȣ πάθας.

et vocis τερασκόπος Choeph. 547.

τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱρȣ̃μαι πέρι.

ſatis probant. Sequitur hinc me et in Agamemnone recte περὶ τȣ̃τȣ, ſuppleuiſſe et in Perſ. 517.

ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως αὖτ' ἄγαν ἐκρίνατε.

pariter ad ἐκρίνατε ſupplendum eſſe ex antecedentibus περὶ ἐνυπνίων vel ἐνύπνια. Nam in vulgata αὖτ' ἄγαν, non eſt,

quod acquiescas. Vel ταῦτ᾽ ἄγαν cum Mosqu. reponendum, vel αὖτ᾽ ἄγαν, quod praetulerim, vtpote ex Aldina profectum et Robortello, Schützio non obseruante. Turnebus enim vulgatae est auctor. Ne vero male te habeat, quod inter δὲ et αὖτε vocabulum aliud intercedit, similiter in Theocr. XII, 14.

τὸν δ᾽ ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν,

δὲ a πάλιν per ἕτερον seiunctum reperi. Sic alias particulas modo iunctas, interdum seiunctas videas.

Exemplum in μέντοι γε vide apud Hermannum in Adnot. ad Viger. p. 800. Cui addiderim Homeri Odyss. I, 222.

οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω θῆκαν. et Thucyd. I, 3. Sic μέντοι aliqua vocula interruptum notauit Schützius in Hoogeueen de Particulis p. 365. — Sed ad Agamemnonem redeo, vbi in δύσμαχα pro δύσμαχον vsus loquendi est declarandus, ex quo Attici scriptores Neutrum adiectiui in Plurali positum cum infinitiuo verbi copulare consueuerunt.

Praeter Thucydidem, vbi haud raro illam loquendi rationem me legere memini, vid. Gottleb. I, 1. p. 5. huc facit Sophocl. in Philoct. 524.

Ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γ' ἐμ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.

a quo loco alienus eſt vſus Pluralis in παλαιὰ Philoct. 493, quem Brunck. laudauit. Imo res melius erat declaranda ex Trachin. v. 495.

. . . . κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

Adde Euripidis Medeam v. 125.

τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν.

et Sophoclis Oedipum Tyr. v. 1409.

ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλά.

Καλά enim, quam lectionem Stobaeus Ἀνθολ. p. 338. ed. Schow. ſeruauit, pro καλὸν reſcripſerim. Senſus igitur hic eſſe videtur: *Haud facile poſſis praedicere, an ſceleris poenam datura ſit regina.* Iam ſubſequitur haec ſententia: Sed cum experientia, maleficum maleficia luere, ſatis

doceat, eſt verisimillimum, neque illam poena vacaturam. Sed hanc Aeschylus ſuo more tecte expreſſit, ponens ſententiam generalem φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων, auferentem aufert, poenam vero luit idem, qui interfecerat, vt Schützius bene vertit, verum male in commentario φέροντα ad Agamemnonem, φέρει autem ad Clytaemneſtram et Aegisthum referens, vtpote qui ſententiarum ordinem non perſpectum haberet. Sed in φέρει eſt τὶς omiſſum, vt in Choeph. 311. et alibi. — φέρειν auferre, proprie de rebus, quas ereptas tollimus, vt in Septem 337.

ξυμβολεῖ φέρων φέροντι
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ.

Vſurpatur etiam de vi neceſſitatis, quae abripit. Ita Palladas in Anthol. Graec. T. 3. p. 135.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρυ.
εἰ δ' ἀγανακτεῖς
καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε
φέρει.

quem locum Brunckio ad Sophocl. Oed. Colon. 1694 acceptum refero. — Erat

igitur, quod Aeſchylus, cui multa noua debemus, ſignificationem verbi φέρειν nouaret, vt pro *tollere e medio* accipiendum ſit vt *ferre* ap. Virg. Aeneid. IV, 679.; niſi forte malis ſtatuere, imaginem petitam eſſe a captiuis abducendis, vt verbo φέρειν poteſtas verbi ἄγειν, quod item pro φέρειν ponitur apud Sophocl. in Elect. 119., ſubiecta eſſe cenſeatur vid. Septem 325. Tum poeta hac peculiari ſententia, cui alteram commode annectas: *interfector vero poenam luit*; iuſtitiae poteſtatem, illudque: *ſceleſtus ſcelera luit*, declarare voluiſſet. Et hanc quidem opinionem locus in Choeph. 307 ſqq. ſupra memoratus, vbi ſimiliter iuſtitiae de poenis malefactorum repetendis laudes celebrantur, ſatis firmare videtur. Vtrum placet, ſumite, vel acutiores meliora afferte ad locum intactum ſeruandum, quem Bothe coniectura, vt facili, ita haud neceſſaria et incommoda, *φέρει φέρον σε* tentauit. Hanc enim emendationem neque ſententiarum ordo, neque indoles

linguae ferre mihi videtur. Nam ſi φέρον pro ἀνάγκῃ ponitur, articulus τὸ abeſſe nequit. —

Iam vero adpoſitam vides ſententiam

μίμνει δὲ [γὰρ] μίμνοντος ἐν χρόνῳ
Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα,

qua haec, quae de ſceleſtorum poenis poſuerat, Iouis nutu atque poteſtate adminiſtrari Aeſchylus docet. Sed vt de ſenſu horum verborum conſtat, ita in verbis ipſis enucleandis haerent nouiſſimi interpretes; quorum quidem alter, Schützius in Varietate lectionis coniecturam ἐν θρόνῳ pro ἐν χρόνῳ iecit, adeo de ſuae ſuſpicionis veritate certus, vt in Com. ad Choeph. v. 310. p. 47. illam tamquam vulgatam et veram lectionem laudare nullus dubitauerit; alter vero, Bothe, ἐγχρόνυ Διὸς textui inuexit. Sed quidnam tandem eſt, quod in verbis ἐν χρόνῳ adeo diſpliceat, vt quiduis aliud tentare, inferre illi malint, quam lectionem veterem immotam relinquere? De rationibus arbitrii, cuiquam ſcilicet perito facile eruendis, ipſi tacuerunt. —

Agedum vero, quo integrum iudicium feramus, paucis caufam cognofcamus, qua ne cadant, ipfi videant, qui, in lectione antiqua vitia indagaffe fibi vifi, quibus difficultatibus ipforum rationes premantur, non animaduerterunt. Qualis enim haec eft locutio *μίμνειν ἐν ϑρόνῳ*? Cuius vnum tantum apud fcriptorem veterem exemplum monftrari velim. Bothii vero Iupiter *ἔγχρονος*, quid fibi velit, nec ipfe declarauit, neque me intelligere fateor. Equidem vt a librorum lectione recedam, adduci nequeo, tantum vt verba ita conftruantur: *παϑεῖν δὲ μίμνει τὸν ἔρξαντα ἐν χρόνῳ, Διὸς μίμνοντος*: *poena enim, fi quis facinus fecit, eum olim manet, Iove incolumi.* Coniunctionem verborum *παϑεῖν μίμνει τὸν ἔρξαντα* fatis tuentur et Prometh. 604.

Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
ὅ τι μ᾽ ἐπαμμένει παϑεῖν.

et Perf. 805.

Οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ᾽ ἐπαμμένει παϑεῖν,
ὕβρεως ἄποινα κἀϑέων φρονημάτων.

Cf. Eumen. 531.

Schützius μίμνει haud bene *manebit quoque lex* vertit, nec felicius ἐν χρόνῳ *ſemper*. ἐν χρόνῳ eſt tempore, olim. Eumenid. 488. — Iuſtitia enim plerumque non ſtatim ſceleſtum vlciſcitur, vt Aeſchylus monuit in Agamem. 459

κελαι —
ναὶ δ᾽ ὖν Ἐρινύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ᾽ ἄνευ δίκας
παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου
τιθεῖσ᾽ ἀμαυρόν.

vbi Schützius verbum χρόνῳ male ad τυχηρὸν traxit, vertens: *hominem diu absque iuſtitia fortunatum*. χρόνῳ, ad Ἐρινύες τιθεῖσ᾽ ἀμαυρὸν pertinens; idem eſt ac ἐν χρόνῳ tempore, vti in Choeph. 925.

Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ,
βαρύδικος ποινά.

quamquam ibi interpretes χρόνῳ reddunt *per longum tempus*. Haud igitur erat, cur viri docti apud Stobaeum Eclog. Phyſ. lib. I. C. IV. p. 104. in verbis

ὁρῶ γὰρ χρόνῳ
Δίκην ἅπαντ᾽ ἄγουσαν εἰς φάος βροτοῖς.

ἐν χρόνῳ reponerent. Nam metrum certe hac emendatione haud indiget. Locum vero, edit. Glasg. praeeunte, nulla interpunctione distinguendum puto, qualia multa apud Veteres deprehendas. Horat. 1. c. 15.

Pastor cum traheret per freta nauibus
Idaeis Helenen perfidus hospitam,
ingrato celeres obruit otio
ventos vt caneret fera
Nereus fata.

Nam *Nereus* ad *obruit* trahendum. vid. praef. ad Tibull. p. 13. Caeterum Doeringium ad Horat. quin notem, temperare mihi nequeo, qui Aeschylum male citatum oscitanter explicuerit. Haec enim iste: "*Ingrato* molesto nempe ventis, qui sunt (vt eos vocat Aeschyl. Agam. 201.) κακόσχολοι, et strepitum facere, quam silere malunt." Nihil hac explicatione inconsideratius dixeris. Nam. in Aeschylo 193.

Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
κακόσχολοι, νήστιδες, κ. τ. λ.

venti, vt et contextus postulat, et Schützius optime exposuit, κακόσχολοι vocan-

r, vt qui ingratum otium Graecis; na-
gare cupientibus, afferrent. —

Nec in Ovid. Faſt. I, 147.

Sumſi animum, grateſque Deo non
territus egi,
Verbaque ſum ſpectans pauca locutus
humum.

ſterior verſus diſtingui poteſt. — Διὸς
ἰμνοντος dum Iovis imperium manebit,
el, vt Horatiano vtar lib. 3. c. 5. 12., inco-
ımi Iove, quae explicuerim: Iove impe-
um tenente, vtpote deo tutelari Romae
f. IV, 15, 6. — Caeterum Iovi h. l. ma-
rum poena tribuitur, quam alibi Iuſti-
iae Δίκῃ, τῇ παρέδρῳ Iovis, exigendam
emandat Aeſchylus, vt in Agamem. 247.

τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν
ἐπιῤῥέπει τὸ μέλλον. —

quae verba cum verear, ne interpretum
pera nihil fere lucrata ſint, vt diffici-
ia, excutere non refugio, quamquam
le iis nihil definire auſim. Chorum
uſpicio inceſſerat et metus, ne Aga-
nemnoni ob interfectam filiam mala

euenirent ex Calchantis vaticinatione quem aperte produnt verba τέχναι δ. Κάλχαντος ἐκ ἄκραντοι h. e. τέχνι δ. K. ἀψευδῆς; qua generali ſententia hanc mentem contineri video: Ne vero Agamemnoni mala pro illo ſcelere impendeant, cum Calchas vates ſit certus magnus mihi eſt metus. Adponit iam commode ſententiam alteram: Homines mala, quae immineant, patiendo comperire; nec iucundum eſſe, hanc ſortem futuram praeſciſcere. Cuius quidem priorem partem his verbis:

Δίκα δε τοῖς μὲν παθȣσι μαθεῖν ἐπιῤ-
ῥέπει τὸ μέλλον.

inçluſam vere mihi augurari videor. Sed ita verba ordinanda: Δίκα δὲ ἐπιῤ-ῥέπει τοῖς μὲν παθȣσι μαθεῖν τὸ μέλλον, h. e. Iuſtitia vero hominibus, mala patientibus, h. e. mala patiendo id, vt ſortem futuram cognoſcant, appendit. ἐπιῤῥέπει i. e. tribuit νέμει, cum delectu poſitum. Nam iuſtitiam quaſi lances ſuſtinentem, et poenam aequam pro factis iuſte rependentem hoc verbo

lumbrat. — τοῖς μὲν παθȣσι. πάσ-
ειν igitur abſolute dictum ſignificat
ala perpeti, vt locis ſupra ex Tragico
xplicitis Choeph. 311. Agam. 1556. Ita
ıcem accendere tentaui verſibus obſcu-
is, quos interpretes, vt fit, verſionum
mbagibus et explicandi contentione ob-
curiores etiam reddiderunt. Nam, vt
auwium et Heathium mittam, Schützius
ıirum quantum hic hariolatus eſt, ver-
ens: Iuſtitia vero iis, qui mala perpe-
rarunt, feram ex euentu futuro ſapien-
iam appendit, hoc ordine verborum
onſtituto: δίκη αὐτοῖς ἐπιῤῥέπει τὸ μέλ-
λον τοῖς παθȣσι μαθεῖν. Sed vnde
αὐτοῖς? quis eſt, qui παθεῖν ſignificare
nala perpetrare, doceat? Inductus ſci-
licet eſt ad hanc ſententiam conſtituendam
loco, quem Heathius ei monſtrauerat, 176.

τὸν [Ζῆνα] φρονεῖν βροτȣς ὁδώ-
σαντα, τὸν πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.

Nec maiorem diligentiam in varietate
lectionis enotanda poſuit Schützius.
Nam Ald. cum Turnebo habet δίκα δὺς

τοῖς μὲν κ. τ. λ. at perperam, quaſ δυσπαθεῖν ſeparari queat. Errori occaſionem dediſſe videtur vſus verbi παθεῖν. Necdum diximus omnia. Nam in Aldo, etſi res leuis, legitur v. 251. ἀνηλύοις et 253. σὺν ὀρθὸν aeque vt in Turnebo, et 254. omnes, non vnus Turnebus, exhibent τȣ́τοισιν. Victorius primus correxit τȣ́τοις. —

Caput 3.

De Aeschyli fragmentorum apud Stobaeum dispositione et sensu disputatur. ἄλλος praeterea. Emendatur poëtae incerti fragmentum apud Stobaeum. De constructione verborum, quibus excellendi notio inest, quaeritur. Larcher ad Herodotum notatus. Actiua an pro passiuis? De Euripid. Phoeniss. 488. *disputatur. Sophocles in Elect.* 47. *Aeschylus in Prometh.* 150. *Tacitus in Annal. III. c.* 62. *defensi.* 'Αρὰ *exarandum in Sophocl. Elect.* 1417. *Oed. T.* 418. *in Aesch. Sept.* 680. *De vocabulis* 'Αρὰ 'Ερινὺς Νέμεσις *c. gen. constr.* — δηλόω, φαίνω, σημεῖα φαίνω *c. participiis.* —

Τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς.
κεῖτ' ἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν.
ὁρᾷς Δίκην ἄναυδον, οὐχ ὁρωμένην
εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ·
ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.
οὐδὲν καλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένων,
ὅτι δ' ἂν ποιῇς δεινὸν, νόμιζ' ὁρᾶν τινα.

Hi verſus illum, quem ex Stobaeo depromtum ſupra illuſtrauimus, ibidem p. 118. ſequentes, vtrum inter ſe cohaereant, necne, a viris doctis fuit quaeſitum. Atque id, quod apud Theophilum etiam l. c. c. 54. continua ſerie leguntur, parum morati, eos disiungendos eſſe ſtatuerunt diuerſi, pars, primum verſum ſententiam per ſe abſolutam continere, item et alterum, deinde tres ſequentes iungendos, indeque duos poſtremos eſſe ſeparandos, contendentes, alii verba *ὁρᾶς εἰργασμένων* continuantes, ita vt vltimus inde diuelleretur. Hanc viam, Grotio praeeunte, ingreſſi ſunt, qui fragmenta Aeſchyli ediderunt, niſi quod vltimus verſus temere ab omnibus eſt omiſſus; illud Heerenio placuiſſe video. Sed, tantis viris quamuis obloqui verear, quinque tamen priores apte cohaerere, periculum faciam, an demonſtrare ſimulque Aeſchylo lectionem ſuam reddere poſſim: Nam *κεῖτ' ἀμπλάκημα* eſt Grotii emendatio, pro *καὶ τἀμπλάκημα*, cui omnes locum dederunt, licet ſenſus,

quem Aeſchyli editores ſubiecerunt; *peccat*, *qui ius negligit*, vehementer langueat. Heerenii verſionem *manet culpa eum*, *qui offendit iuſtitiam*, quae eius hos verſus disiungendi eſt ratio, cum verbum κεῖσθαι de legibus, poenis, et ſi quae alia conſtituta et ſixa ſint, commode dicatur, probarem, ſi modo idoneo exemplo demonſtraſſet, ἀμπλάκημα eſſe culpam. Saltem ei vertendum fuiſſet: *crimen peccati*, cum verbis nonnullis criminis notio adiuncta eſſe videatur. Ita Antigone cum in Sophoclis dramate cognomine V. 924. dicat

τὴν δυσσέβειαν εὐσεβῦσ᾽ ἐκτησάμην.

vertendum eſſe: *impietatis crimen pie agendo contraxi*, facile vides; Brunckius vero: impietatis poenas pie agendo nactus ſum. In verbis Medeae apud Euripidem V. 219.

οἱ δ᾽ ἀφ᾽ ἡσύχυ ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

ῥαθυμία eſt *inertiae crimen*, vti ἀργία V. 298.

χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

vbi lectionem ἄλλης recte retinuiſſe editorem Glasg. cenſeo, non quod pleonaſtice dictum illi concedam, ſed vſu loquendi rariore poſtulante, ex quo ἄλλος ſit reddendum *praeterea*. Verte igitur Medeae verba: Nam grauem ciuium inuidiam ſibi conflant, vt id omittam, quod praeterea inertiae crimine onerantur. Haec, quae de voce ἄλλος poſui, confirmantur Sophocle in Philoct. V. 38. vbi Neoptolemus haec ad Vlyſſem:

ἰοῦ, ἰοῦ· καὶ ταῦτά γ᾽ ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα.

quae Brunckius egregie reddit: *Praeterea* hic ſiccantur panni etc. — Quid igitur eſt, quod, hac explicatione propoſita, emendationem κεῖται requirat? Nihil profecto inuenire poſſis, quod, verbo ἔρχεται ex ſuperiori verſu repetito, in his:

καὶ τἀμπλάκημα ἔρχεται τῷ περῶντι τὴν θέμιν

et peccati crimen obtingit ei, qui ius negligit, per ſe ſpectatis reprehendas et

aegre feras. Sed, hoc verſu priori iuncto, ſententias non bene cohaerere, qui animum diligenter attendent, facile intelligent. Haecque fuit, opinor, cauſa, cur hunc locum tenaciter mutaverint viri docti. Nam cui quaeſo haec placeant: Mala homines celeriter inuadunt, et peccati crimen eum, qui iniuſte agit? At fac, hanc ob cauſam verſus hos eſſe disiungendos, fac, emendationem κεῖται eſſe veram ſiue certam, nihilne eſt, quod te offendat huius verſus ſententia? Equidem vt probarem, a me nulla ratione impetrare potui. Nam Aeſchylum his verbis non de crimine, quod delictis ſibi arceſſant ſcelerati, ſed de poenis, quae illorum peccata maneant, agere, et quod Stobaeus de peccatorum poenis hoc capite diſſerere inſtituit et reliqua, quae ex noſtro et aliis ſcriptoribus congeſſit loca, ſatis declarant et probant. Aliam igitur viam ſequutus, veteri lectione καὶ τἀμπλάκημα ita reſtituta:

τό τοι κακὸν ποδώκες ἔρχεται βροτοῖς
καὶ τἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

hunc verborum ordinem fecerim: καὶ τἀμπλάκημα ἔρχεται ποδώκες τῷ περῶντι τὴν θέμιν, et poena peccati ei celeriter obtingit, qui ius negligit. Τὸ ἀμπλάκημα esse *poenam peccati*, quam notionem Heerenius etiam requirebat, licet de hac significatione addubitetur, et verbum ἔρχεται, cui iunctum est, et trium sequentium versuum sensus, de quibus deinceps agendum est, satis docere mihi videtur. Sensus vero totius loci est: *mala homines celeriter vrgent, et eum, qui iniuste agit, mala inde redundantia.* — Nec improbanda repetitio adiectiui ποδώκες, quamquam in eiusmodi adiectiuorum repetitionem pronus non sum, nec Ernestii, ad Tacit. German. C. 32. p. 570. *excipit filius, non, vt cetera maximus natu, sed prout ferox bello et melior* iungentis *ferox, et melior bello* iudicium probo: Iam vero his versibus tres sequentes connexos et aptos esse, quippe qui causam contineant, probentque, qui fiat, vt iniuste agentes poena celeriter persequatur, facile videbis, praesertim

cum, niſi illos arcte iunxeris, verba quaedam in his nil habere, quo referantur, neque explicari poſſe planiſſime me demonſtraturum eſſe in me recipiam. Nam quo tandem participia εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ referenda putas, niſi ad τῷ περῶντι τὴν θέμιν? Qui quaeſo particulae ἑξῆς ſignificatio ſua conſtabit, niſi verbis τῷ περῶντι τὴν θέμιν aſſumtis? — Quae vt magis pateant, mendo, quod hi verſus ſuſceperunt, haud leui liberandi ſunt. Nam, vt nunc leguntur, nulla prorſus ſtructura ineſt verbis ὁρᾷς Δίκην-εὕδοντι: neque quidquam proficitur Heathii interpunctione, qui plene diſtinguendum poſt ὁρωμένην, et diſtinctionem poſt καθημένῳ tollendam eſſe cenſet. Haec vero difficultas facile tolli poteſt emendatione, cuius laudem Heerenium mihi praeripuiſſe video. Mihi igitur in mentem venit, legendum eſſe ἑξῆς ὀπαδεῖν (non ὀπηδεῖν, licet Aeſchylum Jonismos haud reſpuiſſe conſtet, nec ἑξῆς ὀπάζειν, quamquam Theophili Codices ὀπάζει prae-

beant) pro ἑξῆς δ᾽ ὀπηδεῖ. Tum ordo verborum: ὁρᾷς ὀπαδεῖν εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ ἄναυδον, ἐχ ὁρωμένην, δόχμιον ἄλλοθ᾽ ὕστερον. Vides iuſtitiam maleficum, dormientem, euntem, et ſedentem ſtatim perſequi, ſine ſtrepitu, nec conſpici ſe patientem, modo ex transuerſo modo a tergo. ευδ. κ. στ. κ. καθη. haec participia, vt ſupra monui, ad τῷ περῶντι τὴν θέμιν refer, pariterque verbum ἑξῆς, quod eſt deinceps, continuo, ſtatim vbi quis iniuſte egit. Nam qui cum Grotio faciunt, et ἑξῆς ὀπαδεῖν iungendum putant, vertentes: *proxime ſequi*, vſum loquendi quomodo defendant, videant. Nemo, quantum ſciam, Graece ita voculam ἑξῆς poſuit. — Nec felicior fuit Grotius in voce ὕστερον, quod latine reddit: *eminus*. Ille igitur, ſi eius mentem aſſequor, hunc loci ſenſum finxit: iuſtitiam modo celerius modo tardius malos vlciſci. Quam quidem ſententiam paſſim obuiam exprimi potuiſſe, vt illa modo celerius modo tardius ſceleſtum inſequi dicatur, non

dubito, cum et poeta Venuſinus III. c. 2, 31, haec cecinerit:

Raro antecedentem ſceleſtum
deſeruit pede Poena claudo.

Cuius loci ſenſum cum optime ita: "raro ſceleratum poenam effugere," conſtituiſſet Vir doctiſſimus mihique amiciſſimus Mitſcherlich, eumque exemplis illuſtraſſet vberrimis, Doeringius, illius veſtigia alioquin preſſe ſequens, quo errore ibi in prauum abſtractus fuerit, exputare nulla ratione potui. Is enim hanc notam verbis *Raro – claudo* adſperſit: "Vulgarem, inquit, ſententiam:" ſceleſtus enim iuſtam poenam effugere non poteſt "ſuaviſſima imagine expreſſit; Poena nempe, vt Dea, (Nemeſis? Δίκη) tamdiu ſceleſtum claudo vel tardo pede ſubſequi fingitur, vsque dum eum aſſecuta eſt." Putat ſcilicet *raro* et *non* idem ſignificare, *claudus* et *tardus* eſſe ſynonyma, Horatiumque Poenae claudum pedem tribuiſſe, quo nihilo minus tamen ſceleſtos aſſequatur. Praeclarum commentum! — Sed neque ὕστερον Grotii

ſignificatione vſurpatur, et ſententia illa, quae Viro doctiſſimo obuerſata eſſe videtur, in hunc locum non cadit. At ὕστερον et δόχμιον ſibi inuicem oppoſita eſſe, et poſitura verborum et ἄλλοτε demonſtrat, ſemel poſitum, altero ἄλλοτε ante δόχμιον ſuppreſſo, de quo notarunt Porſonus ad Euripidis Hecub. 28. et Hermannus in Adnot. ad Viger. p. 768. Aeſchylus autem repraeſentare voluit Vindictam in malos et ſemper [εὐδ. κ. στείχ. κ. κάθ.] et omnibus partibus [ἄλλοτε δόχ. ἄλλ. ὕστερον] impetum facientem. Quod cum recte vidiſſet Heerenius, poetam depingere iuſtitiam mox a latere, δόχμιον, mox a tergo, ὕστερον, incedentem, Grotii verſionem emendaſſet, vellem. — Caeterum, Vindictam clam ſceleratum perſequi, cum multi alii tum Aeſchylus docuit, eoque ἄναυδον ὀπαδεῖν dixit, h. e. tacitis pedibus incedentem, qualem Tibullus Poenam adumbrauit, I, IX, 4.

Sera tamen tacitis Poena venit pedibus, quae nullo ſtrepitu edito, ſceleſtum in-

vadat, σῖγα στείχουσα, qualem Euripides apud Stobaeum Eclog. Physic. p. 116. fecit, vel σῖγ' ἔχουσα, quod in versibus similis argumenti occurrit, quos, incerto poetae tributos apud Stobaeum p. 108, ita emendandos censuerim:

οὐ γάρ τις, οὐδὲ χρημάτων ὑπεργεγὼς,
νόμον μιαίνων ἀσφαλῶς γηράσκεται,
ἀλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ Δίκη ποτὲ
τῷ δυσσεβοῦντι, σῖγ' ἔχουσ', ἐνήλατο.

Vulgata οὔτε non magis ferenda, quam praua interpunctio post γηράσκεται. De verbis vero χρημάτων ὑπεργεγὼς, interpretes nil monuisse mirum est. Equidem hanc constructionem concoquere non possum, verbaque corrupta esse, paucis demonstrabo. Nam si, quod sensus loci requirit, verteris: *diuitiis alios longe superans*, genitiuus a verbo ὑπεργεγὼς pendere nequit; quippe cum alioquin vertendum sit: *diuitias longe superans*, vti apparet ex constructione et verbi περιγίγνεσθαι Hom. Odyss. VIII, 101.

ὥς χ᾽ ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ᾽ ἄλλων
πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ ποδέσσιν.

cf. V. 251. et verbi ὑπερβάλλειν Aeschyl. Prom. 922.

ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον᾽ εὑρήσει φλόγα,
βροντῆς θ᾽ ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον.

Cuius verbi rariorem constructionem cum genitiuo pluribus illustratam dabit Schützius in Lex. Aesch. Statuenti vero, ὑπερουεγὼς esse absolute dictum *excellens praestans*, quemadmodum ὑπερβάλλειν sane occurrit Aeschyl. Pers. 290.

ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά.

et Euripid. Med. 127.

Τὰ δ᾽ ὑπερβάλλοντ᾽
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.

genitiuus χρημάτων quomodo explicandus sit, non liquet, neque hanc difficultatem praepositionis ἕνεκα vel similis praesidio profligari posse constat. Structura legitima postulat datiuum χρήμα-

σιν, vnde pronum eſt emendare χϱήμασιν περιγεγώς. Nam verba, quibus excellendi notio ineſt, genitiuum rei vel perſonae, cui praeſtas, et datiuum rei, qua praeſtas, poſtulant. Sophocl. Oedip. Tyr. 380.

ὦ πλȣ̃τε καὶ τυϱαννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπεϱφέϱȣσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παϱ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται.

vbi Kuinoël ſupplemento ſuo ἐν πολυζήλῳ βίῳ fruatur. — V. 115.

τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μȣ
πϱȣ̈χοις, τάχ' ἂν πȣ τὸν βοτῆϱ' ἰδὼν
πάϱος.

Arrianus Exped. Alexandri l. IX. §. 11. ὁ τῆς πόλεως παντελὴς ἀνδϱαποδισμὸς, δυνάμει τε καὶ δόξῃ ἐς τὰ πολέμικα (vulgo πολέμια) τῶν τότε πϱȣχȣ́σης ἐν τοῖς Ελλησιν, ȣ̓κ ἔξω τȣ̃ εἰκότος εἰς μῆνιν τὴν απὸ τȣ̃ θείȣ ἀνηνέχθη. Herodotus I, 1. τό δὲ Ἄϱγος τȣ̃τον τὸν χϱόνον πϱοεῖχεν ἅπασι τῶν ἐν τῇ νῦν ἑλλάδι καλεομένῃ χώϱῃ.

Quem locum, cum perperam editores vertiſſent: "Omnibus ciuitatibus — an-

tecellebat," peius etiam tractauit is, qui Gronovii diligentiam defendendam in ſe receperat, laudatiſſimus Herodoti interpres Gallicus, Larcher, qui, elegantis et facilis verſionis laude parta, leuitatis tamen, vel doctiſſimis Francogallorum propriae, crimine omnino liberari nequit. Hoc enim loco non ſolum ad latinam verſionem ſuam compoſuit, ſed etiam eo progreſſus eſt, vt in notis, ſtatueret *), "τῶν regi a voce ἅπασι, et

*) "Je n'ai deſſein de charger ces Remarques de notes grammaticales, qu'autant qu'elles me paroîtront néceſſaires pour l'intelligence du texte, par ce que la plupart des lecteurs y prendroient trop peu d'intérêt. Je ne puis cependant m'empêcher d'obſerver que dans cette phraſe, προείχεν ἅπασι τῶν ἐν τῇ ἐλλάδι: τῶν eſt neceſſairement régi par ἅπασι. πολέων étant ſousentendu avec τῶν, comme le prouve Euſtathe ſur le quatre cent dix-neuvième vers de Denys le Périégète, le même mot doit par conſéquent l'être avec ἅπασι. Si aucun Editeur n'en a averti, c'eſt qu'une pareille minutie pouvait à peine arrêter un commençant; et je me ſerois bien gardé de le faire, ſi un ſavant, que je ne dois pas nommer, n'eût pas ſoupçonné Gronovius de peu d'exacti-

πόλεσι tam ad ἅπασι quam πόλεων ad τῶν esse intelligendum." Sed de ἅπασι πόλεσι eadem ille dignus est nota, ac Weiske, qui in Pleonasm. Graec. p. 57. ταῖς πᾶσι πόλεσι tamquam Graecum venditare non dubitauit. Nollem igitur Erfurdt Musgrauio doctissimo tribuisset ad Philoct. Soph. 174. ἐπὶ παντί τῳ χρείας explicationem ἐπί παντὶ χρείᾳ; cum in edit. Musgr. extet ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ. Nec licet ἁπάσαις τῶν πολέων reposueris, προέχειν τινι *superare aliquem* Graece dictum esse probaueris. At Graecis, vt loca allata probant, in vsu fuit προέχιν τινες τινι; eoque recte Herodotus posuit: "Αργος-προεῖχεν τῶν ἐν τῇ ἑλλάδι — ἅπασι *omnibus in rebus.* — Herodotus I, 61. πολλῶν δὲ μεγάλα παρασχόντων χρήματα,

tude, parce qu'il avait traduit: Omnibus ciuitatibus — antecellebat." Hactenus vir doctissimus, cui, sicut omnibus, qui notas, quas dicunt, grammaticas scribere et legere fastidiunt, semper velim obuersetur, quod vt lepide ita verissime dictum a Rectore quodam accepimus: Grammatica est animal superbum, grauiter vlciscens contemtum sui.

Θηβαῖοι ὑπερεβάλοντο τῇ δόσει τῶν χρημάτων.

Eurip. Alceſt. 642.

ἦτ' ἆρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ.

His exemplis arbitror planum eſſe, quod innumerabilibus aliis demonſtrari poteſt, verbis χρημάτων ὑπεργεγὼς, nullum plane aptum ineſſe ſenſum. Coniectura vero, quae mihi in mentem venit, ſi forte erunt, quibus ſcriptoris manum non aſſecutus eſſe videar, equidem lubenter concedam, locum aliis acutioribus refingendum demandans. Nam et locum deprauatum oſtendiſſe ſatis eſt et ad poſtremos

οὐδὲν καλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένων,
ὅ τι δ' ἂν ποιῇς δεινὸν, νόμιζ' ὁρᾶν τινα.

paucis examinandos feſtinamus. Quos quidem, niſi coniecturae meae amor me decipit, prioribus facile et plane annecti poſſe cenſeam. Nam, cum illi, Vindictam, ſemper ingruentem, ab improbis poenas repetere, doceant, hi, nullum vnquam maleficium clam patrari, vindictaeque iram latere et effugere

poſſe, demonſtrantes, ſenſum prioribus accomodatum continent. Quod particula γὰρ toties ſuppreſſa deeſt, id, opinor, viris doctis fraudi fuit. Sed in verbis ipſis conſtituendis emendandis Heerenius ita verſatus eſt, vt ab eo diſſentire nunc quidem verear, cum olim, vnde lectio τῶν, quam Codd. Stobaei habent, orta eſſet, quaerens, ſtatuiſſem, illam cum lectione νὺξ, quam Theophilus ſeruauit, commutari haud opus eſſe, modo καλύπτει pro καλύπτεται, actiuam verbi formam pro paſſiua poſitam acciperes. Attendens enim inter legendum, ſimilia verba ſimiliter vſurpata, obſeruaueram paſſim, vt in Homeri Odyſſ VII, 204.

εἰ δ᾽ ἄρα τις καὶ μȣνος ἰὼν ξύμβληται
ὀδίτης,
ȣ̎τι καταχρύπτȣσιν [θεοὶ]

et in Sophoclis Oedip. T. 967.

ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς.

quem loquendi vſum κεύθει pro κεύθεται et Musgrav. ibi p. 296. aliis eiusdem

verbi exemplis comprobauit, et declarauit doctiſſimus eius interpres Br. ad Oedip. Col. 74. vbi quae Oedipus Hospiti reponit:

ὅσ᾽ ἂν λέγωμεν, πάνθ᾽ ὁρῶντα λέξομεν.

ita accepit, vt ὁρῶντα pro ὁρώμενα, *caligine non obuoluta*, *perſpicua*, dictum cenſeret. Sed Oedipum dicere velle putaui: quae dicturus ſum, ea omnia commode et ſapienter me dicturum puto. Hospes enim, vt Theſeum arceſſeret, ab Oedipo rogatus, contendente, magnum inde in regem commodum eſſe redundaturum, cum verſu proximo priore, καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἀρκέσις; caecum quidquam opis afferre poſſe negaſſet, ille, eundem orationis colorem retinens, ſeſe egregie videre, ſuaque ſapientia imperanti multum profuturum eſſe, reſpondet. — Hanc vero animaduerſionem ita vt lectorem, quam interpretandi rationem inierit, nihil admoneret, multis in locis nec vbique recte adhibuit Brunckius. Recte quidem ille in Antig. 911.

μητρὸς δ᾽ ἐν Αἴδȣ καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
ȣκ ἔστ᾽ ἀδελφὸς, ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.

ſed ſecus in Oedip. T. 153.

ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων.

vbi verba φοβερὰν φρένα δείματι aeque ad πάλλων quam ad ἐκτέταμαι trahenda mihi eſſe videntur, vt in Euripidis Phoeniſſ. 71.

Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ᾽ ἔχειν μένοντα γῆς ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ᾽.

verba σκῆπτρα γῆς ad participium ἀλλάσσοντα repetenda eſſe liquet. Graeci enim in eiusmodi conſtructionibus pronomina participiis adiungere non amant, vbi duo verba ad idem nomen referuntur. Quem quidem participiorum vſum Graecis fere ſolemnem et in aoriſtis praeſertim frequentatum, Latinos autem tum participia perf. paſſiui ponere ſolitos eſſe, paſſim obſeruaui, nec, quamquam peritis notam, rem me hic notaſſe poenitebit Phoeniſſ. 28.

Πολύβȣ δέ νιν λαβόντες ἱπποβȣκόλοι
Φέρȣσ᾽ ἐς οἴκȣς. Latine: *eum ſuſceptum — domum deferunt.* V. 44.

παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν.

adde V. 76. 153. 270. et 486.

ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ᾽ ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
δȣ̀ς τῷδ᾽ ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ᾽ αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών.

vbi Valckenarius p. 175: Barneſii reiicit Abreſchius (Animadv. ad Aeſch. p. 19.) interpretamentum, ἄρχειν pro ἀρχὴν explicantis, docte τὴν ἀρχὴν in λαβὼν ſubaudiendum iudicans; tamen poterat λαβὼν eo quoque modo poſitum hic cenſeri, ſicut ſaepius, apud Tragicos praeſertim, prope πλεονάζȣσι participia λαβὼν, ἑλὼν, παρὼν etc. Sed ſane de ſententia Viri doctiſſimi prope abundet λαβὼν, grammatica tamen poſtulat, vt ex verbo ἄρχειν pronomen, vel, quod Abreſchius mauult, τὴν ἀρχὴν ad participium repetatur. Quae vero idem ille

vir doctus et Porſonus de conſtructione ἄρχειν - λαβὼν, quod pro λαβόντα, dictum putant, eam vſitatiorem ſtructuram appellantes notant, tantum abſum, vt ea comprobem, vt potius hunc nominatiui participii vſum legitimum et vnice verum eſſe oſtendere poſſim. Graeci enim, vbi ὥςτε cum infinitiuo ponitur, cum ſubiectum verbi finiti, quod praeceſſit, in infinitiuo retinetur, vt nominatiuum tum infinitivo iungant, linguae indoles poſcit. Thucyd. I, 91. Ὅτι ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε ἱκανὴ εἶναι σώζειν τὰς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ Adeoque participium λαβὼν et grammaticae conuenit aeque ac παραβὰς in his: οὐδεὶς τηλικοῦτος ἔστω παρ᾽ ὑμῖν, ὥστε τοὺς νόμους παραβὰς μὴ δοῦναι δίκην. Qui nominatiui cum infinitiuo vſus mirum eſt quantum cum alios tum Schmiderum fefellerit in Arrian. Anab. I, V.

Λάγγαρος δὲ ὁ τῶν Ἀγριάνων βασιλεὺς — οὐκ ἔφη χρῆναι ἐν λόγῳ τίθεσθαι Αὐταριάτας· εἶναι γὰρ ἀπολεμωτάτους τῶν ταύτῃ· καὶ αὐτὸς ἐμβαλεῖν ἐς

τὴν χώραν αὐτῶν. Haec enim ille: αὐτὸς ἐμβαλεῖν elliptice pro αὐτὸς ἔφη, αὐτὸν ἐμβαλεῖν!

Nec hunc participiorum vſum, cum duo verba eundem caſum regunt, ſolennem, reſpuerunt Graeci, participio alium caſum requirente. Euripidis Phoeniſſ. 192.

ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ θηβαίας Μυκήναισι
Λερνείᾳ τε δώσει τριαίνᾳ,
ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι, δουλείαν περιβαλών.

Nam verba περιβαλὼν δουλείαν vt ex verbis αἰχμαλωτίδας θηβαίας datiuus repetatur, poſtulant. Vid. Porſ. ad Eurip. Med 734. Haec vero vtcunque animadverſa me ducunt ad Sophoclis lectionem defendendam in Elect. 47.

ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης.

Nam ea explicandi ratio, vt ad προστιθεὶς accuſatiuum ex ὅρκῳ elicias, quod fieri poſſe paulo ante demonſtravimus, latine vertens: *nuntia vero iureiurando addito*, locum illum, puto, ſatis

tuetur, vt non indigeamus Reiskii, quo nemo facile Sophoclem infelicius tractavit, correctione ὅρκον, quam tamen Erfurdt, lectionem ὅρκῳ duram iudicans, recepit. Nec credibile eſt, lectionem tam facilem in difficiliorem ὅρκῳ abiiſſe; et *quod Sophocles* ἄγγελλε ὅρκῳ *nuntia iusiurandum interponens*, iunxit, id non magis durum videri debet, quam quod Aeſchylus dixit in Prom. vinct. 150.

νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως
κρατύνει

Iupiter autem ſane iniuſte imperat nouis legibus vtens. Egregie vero poëta poſuit verba κρατύνει νεοχμοῖς νόμοις ἀθέτως pro ἀδίκως. Iupiter ſcilicet tyrannus incuſatur, quod, legibus antiquis ſublatis, nouis iisque ſuo arbitrio datis vtatur, ἰδίοις νόμοις, vt infra audiunt 402.

ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
ἰδίοις νόμοις κρατύνων
ὑπερήφανον θεοῖσι
τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.

vbi eadem conſtructio κρατύνειν ἰδίοις νόμοις priorem locum ſatis defendit a

coniectura Schützii, qui cum, vocabulo ἀθέτως, Iouem imperium absque auctoritate et conſenſu reliquorum deorum obtinere, ſignificari autumaret, haec, vtpote quae cum narratione Promethei V. 218. 229. 230. aegre conciliari poſſent, ſimulque vt tautologia in verbis κρατοῦσι et κρατύνει, quam fingit, vitaretur in Commentario p. 53. ita

νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει

immutanda eſſe cenſuit. Nam κρατύνειν ἀθέτως eſt, imperium iniuſte exercere. Explicationem, quam in Soph. Elect. 47. propoſui, tuetur idem Soph. in Antig. 23.

Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς

vbi ſi iunxeris ἔκρυψεν Ἐτεοκλέα μὲν κατὰ χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, χρησθεὶς αὐτῇ, καὶ σὺν νόμῳ, neque praepoſitio σὺν ex Musgravii ſententia redundabit, nec participii χρησθεὶς vſus, loco Thucyd. I, 98. Μήδων ἐχόντων firmatus, quidquam habebit, quod te offendat. — Hic

vero, Tacitum quin attingerem, temperare mihi non potui, vtpote cuius verba in Annal. III. c. 62. ita legerentur: Aphrodiſienſes poſthac et Stratonicenſes dictatoris Caeſaris, ob vetuſta in parteis merita, et recens D. Auguſti decretum attulere. Laudati, quod Parthorum inruptionem, nihil mutata in Populum Romanum conſtantia, pertuliſſent. Tacitus haec ait: Vrbes Aphrodiſias et Stratonicea, aſylorum conſtitutorum cauſam agebant, duobus decretis Caeſaris et Auguſti, quibus aſyli ius ipſis conceſſum et ſeruatum eſſet, niſae atque confiſae. Ille hoc beneficium iis tribuerat, ob vetuſta in partes merita, hic vero hac gratia illarum fidem in Romanos, bello Parthico ſpectatam, ornauerat. Facile igitur vides, verba: "laudati quod — pertuliſſent" ita decreti Auguſti rationem reddere, vt verba: "ob vetuſta in partes merita" cur Caeſar peculiari decreto illas laudauerit, docent, Tacitumque ſuo more conſtructionem variaſſe. Plena igitur diſtinctione ſublata comma

tantum poſt *attulere* eſſe debet, ita vt *laudati* pertineat ad verbum *attulere*, et explicetur: decretum *attulere, quo erant laudati.* Lubenter igitur emendatione *laudantis*, quam aliis propoſitam probatamque vidi, ego quidem careo, quod et nuperrimi editoris in illam ſententia inclinauerit, vehementer miratus. — Sed redeo nunc ad Brunckianam regulam, actiuam verbi formam pro paſſiua adhibere Sophoclem, locaque, in quibus illam ſecutus eſt, examinanda, non quo verba plurima tranſitiue et intranſitiue poſita eſſe apud Graecos negem; nam Britannos ſolos in hoc verborum promiſcuo vſu Graecis praeſtare animadverti; ſed quia Brunckius non vbique ad interpretationem rectam animum adtendit. In Sophocl quidem Electr. 1417. τελȣ̃σ' ἀραί, vertit: perficiuntur imprecationes, nec intercedo; nam τελεῖν poſſe ſignificare *perſici* et vſus verbi τελευτᾷν intranſitiuus apud Herodotum I, 24. τελευτῶντος δὲ τȣ̃ νόμȣ et τελεῖν in Trachin Soph. 825. confirmare videtur.

Attamen non obnitar vehementer, ſi reſcripſeris

τελᾶσ᾽ Ἀραί.

reddens: Dirae caedem perficiunt. Haec enim ſunt chori verba, cum Clytaemneſtra, ſe telo Oreſtis eſſe petitam, clamaſſet. Verbum τελεῖν abſolute poſitum quid ſignificet, iam ſupra ad Choeph. 304. p. 44. eſt illuſtratum. Ἀραί vero maiuscula litera ſcribendum, vt perſonam intelligas. Ita Ἀρὰ perſonam induit in Sophocl. Oed. R. 417. vbi Tireſias Oedipo haec vaticinatur:

Καί σ᾽ ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ᾽ ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους Ἀρὰ
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ᾽, ἔπειτα δὲ σκότον.

Ἀρὰ exarandum eſſe, non vero ἀρὰ cum Brunckio, vel epitheta ἀμφιπλὴξ et δεινόπους euincunt, quae non niſi in perſonam cadunt, Dirae, vt alibi furiis, h. l. accommodata. — Ipſam, deam, Electra ad patris caedem vlciſcendam precibus

cum caeteris ſcelerum vltoribus aduocat apud Sophocl. in Electr. 110.

ὦ δῶμ' Αΐδȣ καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρά,
σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρȣ

Recte igitur ita editum in Aeſchyli Sept. contra Thebas 817.

ὦ μέλαινα καὶ τελεία
γένεος, Οἰδίπȣ τ' Ἀρά.

Sed negligenter ἀρὰ dederunt in eodem dramate 680.

φίλȣ γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τέλει' Ἀρὰ
ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι προσιζάνει,
λέγȣσα προτέρȣ κέρδος ὕστερον μόρȣ.

Ἀρὰ πατρὸς vero eſt *Dira, quae patris cauſam agit*, eiusque imprecationes ad exitum perducit. Ita altero loco, ex eadem tragoedia v. 817. laudato Οἰδίπȣ Ἀρὰ ſignificat Diram, quae Oedipum vlciſcitur, eiusque preces vt ratae ſint, curat, nullo vero pacto *imprecationem*

ab Oedipo dictam, quod Schützius in commentario poſuit. Itaque γένεος Ἀρὰ ſi quis explicaret: *Dira, quae generis iniuriam vlciſcitur*, me quidem conſentientem haberet. Ita enim, concinnitate prorſus non turbata, neque ad Brunckii explicationem, altius repetitam, neque ad Schützii rationem, quam recte duram neque commodam dixeris, adeo non ad coniecturas confugiendum eſſe, facile intelligis. Eadem prorſus ratione Ἐριννὺς cum genitiuo conſtruitur apud Euripid. in Med. 1386.

Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων
φονία τε Δίκη.

Aeſchylus in Septem adv. Thebas 708. dixit:

πατρὸς ἐυκταίαν Ἐριννύν

vbi caue Schützio, πατρὸς ab ἐυκταίαν regi ſtatuenti, adſentiaris. Ἐριννὺς ἐυκταία enim eſt Furia, preces hominum audiens, vid. amiciſſimum Huſchk. Anal. Crit. p. 133. et Beck. ad Eurip. Med. v. 170. Θέμιν ἐυκταίαν; et πατρὸς pendet a verbo Ἐριννὺς pariter cum ge-

nitiuo coniuncto, ac *Νέμεσις* apud Sophocl. in Elect. 792.

ἄκεε Νέμεσι τῦ θανόντος ἀρτίως.

Ita in Virgil. Aen. IV, 610. *Di morientis Elissae* acceperim *Dii, qui tuemini morientem Elissam.* Hinc factum esse puto, vt diceretur apud Veteres *deus meus, deus non meus*, de quo egit praeclare Heyne ad Tibull. III, 3, 28. Ἀρὰ autem τελεία vtroque loco dicitur, *poenam a scelesto persequens*, nec precibus et victimis exorabilis, quatenus dira detestatio nulla expiatur victima, vt poëta Venusinus canit. Pariter Furiae, quarum et officium et verba propria eum Diris communicata iam supra notauimus, se ipsas τελείας appellant in Eumen. 368.

μένει γὰρ εὐμήχανοί
τε καὶ τέλειοι κ. τ. λ.

Hic igitur exploratus vsus vocis τέλειος ad verum nos ducit iudicium varietatis lectionum, quas ad Sept. v. 680. supra memoratum ex antiquis editionibus, a Schützio neglectas hic afferre iuuat.

Nam illa lectio τέλει' eſt alteri τελεῖ praeferenda, ex Aldo depromtae, qui ambos hos verſus ita edidit:

φίλȣ γὰρ αἰσχρά μοι πατρὸς τελεῖ ἀρὰ
ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι προσιζάνει.

Tunc ſtructura haec erit: Ἀρὰ (pro ἀρὰ leg.) γὰρ πατρὸς φίλȣ τελεῖ αἰσχρά μοι, nam Dira patris cari perficit mihi flagitium. αἰσχρά explicandum: *caedes fratris flagitioſa.* Optime adeo τελεῖ verbo τελεῖν in oratione Chori reſponderet, qui regem his increpuerat:

ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ-
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν
αἵματος ȣ̓ θεμιστȣ̃.

Eteocles enim huius flagitii Diram auctorem refert. Ita vero nihil vides, quod in verbo τελεῖν de *Furiis* et *Diris* vſurpato, Aeſch. Septem. 709. 776. Soph. Elect. 1417. aut in verbo αἰσχρὰ reprehendas, quod quidem, lectione τελεία recepta, ſi cum Ἀρὰ iunxeris, quod Victorius, Stanleius, et editor Glasguenſis fecerunt, ineptum prorſus iudicauerim. Sed verſus illos quo minus ita

couſtitutos veram et genuinam ſcripturam Aeſchyli habere ſtatuamus, et elegantiores lectiones ἐχθρὰ τελεία vetant, et quod copula in ſequentibus deeſt, obſtat. Hinc non omnino nihil erat, quod acutiſſimus Turnebus verbum τελεῖν, ſiue in libris ſcriptum ſiue ingenio repertum, reponeret, quod cum προσιζάνει iungeretur, αἰσχρά μοι retinens. Robortellus vero locum ita corruperat:

φίλȣ γὰρ καὶ ἐχθρά μοι πατρὸς τελεῖ
ἀρὰ κ. τ. λ.

Hunc igitur verſum ſequentes editores in hunc modum concinnantes

φίλȣ γὰρ αἰσχρά μοι πατρὸς τέλει' ἀρά.

lectionem αἰσχρά μοι, licet alteram ἐχθρά μοι eſſe praeferendam iudicarent, conſtanter tenuerunt, vsque dum Brunckius alteram lectionem, Cod Reg. conſenſu confirmatam, recepit, modo hiatus abeſſet. — His igitur diſputatis, me in Sophoclis Electra, Brunckii rationem adſpernatum, recte correxiſſe nullus dubito, monens, illam animaduerſionem ad Oed. Col. 74. propoſitam ad locorum ſenſum ex-

plicandum raro et caute esse adhibendam, praesertim cum, ipsum illum doctissimum Tragici interpretem, de cuius sententia inuitus decedo, hac nota in pluribus locis abusum esse, non sit, quod dissimulem. In Sophoclis enim Aiace, Choro, vbi Aiax esset, inuestigante, altera eius pars, neque se illum reperire posse, his declarat V, 877.

ἀλλ' ȣδ' ἐμοὶ δὴ, τὴν ἀφ' ἡλίȣ βολῶν κέλευθον, ὥνὴρ ȣ̓δαμȣ̃ δηλοῖ φανείς.

Huius loci sensum optime versione sua reddidit Br.: *Nec mihi sane ad orientem solem pergenti vir hic vsquam conspiciendum se obtulit*, vt, si quis virum, Graece doctissimum, in suspicionem minus accuratae in iis explicandis rationis vocare auderet, ei obtrectationis et malevolentiae timendum esset crimen, nisi illum Grammaticae neglectae ipsius nota convinceret ad Tragici Antig. 471. δηλοῖ, *id est*, δηλȣ̃ται. Actiuum pro passiuo: vt Aj. 878. ὥνὴρ ȣ̓δαμȣ̃ δηλοῖ φανείς. — Nam neque δηλόω pro δηλȣ̃μαι poni mihi adhuc ille persuasit, et hic

locus haud ſcio an aliter ſit explicandus, idque ad linguae Graecae rationem et indolem. Nam δηλοῖ φανεὶς dictum pro δηλοῖ φανῆναι. Graeci, vt Valckenarius docuit ad Eurip. Phoen. 260. p. 93. et fuſius Brunck ad eiusdem Bacch. 184.

δεῖ γάρ νιν, ὄντα παῖδα θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς
Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεὸς,
ὅσον καθ᾽ ἡμᾶς δυνατὸν, αὔξεσθαι μέγαν.

Bacchus πέφηνεν ἀνθρώποις θεὸς h. e. praeſtitit ſe deum operibus ſuis, cf. eiusdem fabulae V. 13 – 22., participia pro infinitiuis amant. Imprimis vero verbis, declarationem ſignificantibus accedunt participia. Huius conſtructionis exempla in eodem Aiace 470.

πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ᾽, ἀφ᾽ ἧς γέροντι δηλώσω πατρί,
μή τοι φύσιν γ᾽ ἄσπλαγχνος ἐκ κείνȣ γεγώς.

vbi bene idiotismum in δηλώσω - μὴ γεγώς illuſtrauit idem praeclarus editor,

cuius ſcrinia Schefflerum ad Electr. 24. compilaſſe arguo. — In Antig. 471.

δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμȣ̃ πατρὸς τῆς παιδός.

verborum ſtructura hunc habet nexum τὸ γέννημα ὠμὸν τῆς παιδὸς δηλοῖ ἐξ ὠμȣ̃ πατρὸς ſcil. ὂν vel εἶναι: *forox ingenium puellae prodit ſe ex patre feroce ortum.*. Sed Brunckius in his nihil vidit, vt eius nota, ad Aiacem allata, euincit. Nam in eadem fabula Ismene haec ad ſororem V. 20.

τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνȣσ' ἔπος.

V. 242. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον. vnde in Luciano dial. deor. VII, vbi Vulcanus cum Apolline haec confabulatur: Ἑώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; non δηλοῖ τι, quod, qui latine verterunt, fecerunt, ſed δηλοῖ — ὡς — ἀποβησόμεν eſſe, facile apparet. Τι aliqua ex parte. Hanc conſtructionem, et verbo φαίνειν familiarem et propriam,

res me admonet, vt paucis probare aggrediar. Oreſtes in Sophocl. Elect. 23. laudat Paedagogum:

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις, ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

Locutio φαίνω σημεῖα eandem conſtructionem adſciſcit, ac ſimplex verbum φαίνω, vti conſtructio verborum *in mentem venit* exigenda eſt ad verba *recordandi* apud Cicer. p. Roſc. Amer. 34. *venit enim mihi in mentem oris tui* ibi v. Intp. Prometheus Aeſchyli V. 109. ignis beneficium quomodo in homines contulerit, his enuntiat:

ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.

Ad ἡ — πέφηνε — διδάσκαλος ſupple οὖσα Ignis ſeſe omnium artium magiſtrum oſtendit atque probauit. Hanc verbi πέφηνε poteſtatem non animaduertit Schützius, qui et reddit: qui quidem (fons ignis) omnis generis artium magiſter hominibus emicuit, et in Commentario

notauit: πέφηνε *apparuit, emicuit,* apte de ignis inuentione, cuius e flamma quaſi artes exſplenduerunt. Differunt ἐφάνθη et πέφηνε. *Ignis emicuit* eſt πῦρ ἐφάνθη, non vero πέφηνε, cuius poteſtas et Eurip. Bacch. 177. illuſtratur. Supplendum vero participium verbi εἰμι, quod ſupra in δηλόω Sophocl. Antig. 471. pariter erat ſuppreſſum. Quae quidem ellipſis haud raro Viros doctos induxit ad credendum, verba φαίνω et δηλόω in eiusmodi locis eſſe intranſitiue poſita, vel ſignificatione paſſiua. In horum numero Beck eſt habendus, vid. Lex. Eurip., ſub v. φαίνειν, deceptus Chori verbis in Eurip. Elect. 1233.

Ἀλλ᾽ οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων
φαίνουσί τινες δαίμονες, ἢ θεῶν
τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν
οὐ ἥδε κέλευθος·

φαίνουσι explicat *apparent*, in conſpectum prodeunt. Ad tu iunge: ἀλλ᾽ οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες ſcil. ὄντες, ἢ (τινὲς) θεῶν

τῶν ȣ̓ρανίων (ὄντες) *ſed hi, qui ſuper culmine aedium ſummo conſtituti ſunt, oſtendunt, ſe eſſe neſcio quos daemones, aut ex diis caeleſtibus.* Hoc exigit grammatica, hoc probatur adiectis ȣ̓ γὰρ θνητῶν ȣ̓ ἥδε κέλευθος. Eandemque hanc viam ſequi haud dubitauerim in Aeſchyl. Agam. 101.

τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ φαίνȣ-
σ' ἐλπὶς ἀμύνει φροτίδ' ἄπληστον,
τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην.

ἐλπὶς φαίνȣσα ἀγανὰ eſt ſpes, quae ſe probat iucundam i. e. ἐλπὶς ἀγανά. At Schützius, Stanleii interpretatione, vt ἐλπὶς φαίνȣσα ἀγανὰ ſit oſtendens *amica* ſcil. euenta, quam vel metri anapaeſtici ratio reſpuit, recte improbata, ipſe ἀγανὰ cum ἐλπὶς coniungit, verbum φαίνειν autem non actiue ſed neutraliter poſitum exiſtimat. Sed mihi quidem, φαίνειν pro φαίνεσθαι dictum eſſe non perſuadebit, nec verſionem: fauſta ſpes ex ſacris illis *eluceſcens*, probabit. Robortellum ipſum non alia de cauſa, quam quod vſum loquendi verbi φαί-

νειν ignoraret, emendatione φανεῖσ᾽ metro obficientem textui intuliſſe crediderim, neque Pauwium quidquam vidiſſe ipſius emendationes ἀγάν᾽ ἐμφαίνȣσ᾽ vel ἀγανὰ φανϑεῖσ᾽ arguunt. Bothium igitur ἀγάν᾽ ἀμφαίνȣσ᾽ emendaſſe lubenter ferrem, modo textum non inſuper verbo λιπόχροιον pro φρενὶ λύπην nouato inquinaſſet. Itaque et Schneideri errorem corrigere liceat, in Lexico ſtatuentis: "verbum δηλόω imperſonaliter ponitur, αὐτίκα ἐδήλωσε ſtatim apparuit. Xenoph." At in Xenophonte ne vllum quidem locum, qui eius ſententiam firmaret, indagare potui. Ea enim loca, quibus ad hoc permotus eſſe videtur, partim ipſi partim aliis perperam explicita contenderim. In Xenophontis quidem Cyropaedia VII, 1, 30. πολλαχόϑι μὲν ȣ̑ν καὶ ἄλλοϑι δῆλον, ὡς ȣ̓κ ἔστιν ἰσχυροτέρα φάλαγξ, ἢ ὅταν ἐκ φίλων συμμάχων ἠϑροισμένη ᾖ, καὶ ἐν τȣ́τῳ δὲ ἐδήλωσεν.

Weiſkio haec notanti: ἐδήλωσεν ſcil. res, τὸ πρᾶγμα. Eurip. Phoeniſſ. 636.

Jok. . . . τί δράσετ', ὦ τέκν'; Et. αὐτὸ σημανεῖ. vbi Schol. τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα. Alia loca dedimus in nott. ad verſ. Germ. Apomn. 1, 2, 32., praeiuerat Zeune. Sed de hac via hocque exemplo antequam reſpondeam, explicationem meam praeponam, verba καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἐδήλωσεν ita fere ſupplenda eſſe cenſens: καὶ ἐν τούτῳ δὲ φάλαγξ ἐδήλωσεν, ὡς οὐκ ἔστιν ἰσχυροτέρα, ἢ ὅταν ἐκ φίλων συμμάχων ἠθροισμένη ᾖ, vel οὐκ ἰσχυροτέρα οὖσα, ἢ ὅταν κ. τ. λ. *Et tum phalanx hoc planum fecit.* Hanc viam perquam facilem, praeter Eurip. Phoeniſſ. 52.

γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.

ſexcenta loca, pariter ex iis, quae praeceſſerunt, ſupplenda, facile erudito lectori probabunt. Nam τὸ πρᾶγμα omitti potuiſſe, locus ex Phoeniſſis allatus non euincit, qui nihil aliud, niſi ad αὐτὸ ſuppreſſum ἔργον vel πρᾶγμα doceat, quod Valckenarius egregie ibi illuſtrauit. Nec quidquam praeſidii peti poteſt ex

ex Memorab. II, 1, 32. quippe vbi quaedam excidiſſe recte viderit Weiske; quae ſi legerentur, vtrum ὁ Κριτίας an ὁ Σωκράτης in ἐδήλωσε δὲ eſſet intelligendum, certo difiniri poſſet. Nam alterutrum nomen eſſe ſupplendum, recte mihi ſtatuere videor, nihil neque Weiskium neque Schneiderum moratus, qui quidem ad ἐδήλωσε haec: "ſcilicet τὸ πρᾶγμα, vt Cyrop. VII, 1, 30. comparauit Weiske Lyſiae Orat. c. Theomn. I, 7. et Iſocratis Areopag. p. 370." Vtrumque enim eadem vel negligentia vel linguae imperitia in fraudem induxit. Nam in Lyſiae oratione c. Theomneſt. I. p. 180. ed. Taylor haec leguntur:

ἀλλ' εἰ μὴ σιδηρᾶ ἐστὶν, οἴομαι αὐτὸν ἔννουν γεγονέναι, ὅτι τὰ μὲν πράγματα ταυτά ἐστι νῦν τε καὶ πάλαι, τῶν δὲ ὀνομάτων ἐνίοις οὐ τοῖς αὐτοῖς χρώμεθα νῦν καὶ πρότερον. δηλώσει δέ· οἰχήσεται γὰρ ἀπιὼν ἀπὸ τοῦ βήματος σιωπῇ.

omnes interpretes ad δηλώσει eſſe Θεομνηστος intelligendum, et vertendum

oſtendet autem, an perceperit, viderunt, et erudito facile apparebit. Alterius vero loci ſtructura apud Iſocratem in Areopag. c. 37. p. 246. ed. Lange *ὡς δὲ βασιλεὺς ἔχει τὰ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ὧν ἔπεμψεν, ἐδήλωσεν* quomodo in peius detorqueri potuerit, nondum equidem aſſecutus ſum. Nam quis eſt tandem, qui ad *ἐδήλωσεν* aeque ad *ἔπεμψεν* verbum *βασιλεὺς* eſſe repetendum non videat? Certe qui neget, neminem fore puto, niſi forte Zeunium, qui ad Xenophontem in eundem cum caeteris errorem lapſus, hanc animadverſionem Vigero p. 143. adſpergere non dubitauerit. — Verba igitur *δηλόω* et *φαίνω* eorum numero eximenda, quorum actiua pro paſſiuis vſurpantur, quod Br. ad Soph. Antig. 471. temere ſtatuit, ſed iis adſcribenda ſunt, quae cum nominatiuo participii coniunguntur, quae quidem diligenter recenſuit Hermannus Adnot. ad Viger. p. 752. — Sed non maiorem nonnullis exemplis fidem habuerim, quae Brunckius ad Soph. Oed.

Col. 74. quem locum ſupra p. 80. tractaui, conduxit, notans: *Saepe actiuam verbi formam pro paſſiua adhibet Sophocles, vt infra* 1604. *Παντὸς δρῶντος pro δρωμένȣ.* Trachin. 196. *τὸ ποθȣ̃ν, pro τὸ ποθȣ́μενον.* Oed. T. 968. *κεύθει pro κεύθεται.* — Nam participiorum neutra, vt adiectiuorum, pro ſubſtantiuis eleganter ponuntur Thucyd. I, 90. *ἠξίȣν τε (Λακεδαιμόνιοι), αὐτȣ̀ς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσȣ μᾶλλον, ὅσοις ξυνειστήκει, ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τȣ̀ς περιβόλȣς, τὸ μὲν βȣλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης ȣ̓ δηλȣ̃ντες ἐς τȣ̀ς Ἀθηναίȣς.* — I, 36. *Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δὲ, μὴ δι' αὐτὰ πειθόμενος τὰς σπονδὰς λύσῃ, γνώτω, τὸ μὲν δεδιὸς αὐτȣ̃, ἰσχὺν ἔχον, τȣ̀ς ἐναντίȣς μᾶλλον φοβῆσον, τὸ δὲ θαρσȣ̃ν μὴ δεξαμένȣ, ἀσθενὲς ὂν πρὸς ἰσχύοντας τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς, ἀδεέστερον ἐσόμενον.* Sicut apud Thucydidem *τὸ δεδιὸς* metus, *τὸ θαρσȣ̃ν* confidentia, et *τὸ βȣλόμενον* voluntas pro veris ſubſtantiuis habenda ſunt, ita *τὸ ποθȣ̃ν* deſiderium apud Soph. Trach. 196.

Τὸ γὰρ ποθȢν ἕκαστος ἐκμαθεῖν
θέλων.

et τὸ δρῶν officium negotium Oed. C. 1604.

Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν.

Erfurdt ad Trach. p. 209. nec horum participiorum rationem perſpexit, qui ἀμφιπολῶν male pro ἀμφιπολȢμενος accepit in Oed. C. 678.

— ἵν᾽ ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,
θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις. —

Me quidem in participiis illis explicandis recte verſatum eſſe, fidem facit Dionyſ. Halicarn., qui in epiſtola altera ad Ammaeum *de iis, quae Thucydidis propria ſunt*, Thucydidem τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων amplexum eſſe, oſtenſurus, T. VI. p. 799. ed. Reiske et alia affert et τὸ βȢλόμενον καὶ τὸ δυνάμενον per τὴν βȢλησιν καὶ τὴν δύναμιν explicat.

Capvt 4.

Quae capite primo inchoata ſunt, continuantur.

Quam diligentiam et fidem in congerendo Variarum lectionum apparatu Cl. Schützius adhibuerit, capite primo huius libelli ita demonſtratum eſt, vt de hac operis Schütziani parte inde, velut e ſpecimine quodam, viros eruditos probe iudicare poſſe exiſtimem. Itaque, quamquam et ea, quae prolata ſunt, ſexcentis nouis locis confirmare, et alia huius generis peccata ſatis multa caſtigare poſſem, ne tamen ſtudioſe et diligenter id agere videar, vt nomini tanto labes fidei male ſolutae imponatur, non niſi de incuria monebo, quam in virorum doctorum coniecturis et iudiciis conquirendis admiſerit Schützius. Erant autem non pauca partim in obſeruationibus ad alios Scriptores per occaſionem de Aeſchyli

locis quibusdam ſuſpectis vel obſcuris notata, partim in libellis criticis propoſita, quae inde in Varietatem lectionis aut in Commentarium transferri deberent. Ita ex Daweſii Miſcellaneis Criticis praeter ea, quae Heathius et Brunckius inde depromſerunt, nihil laudauit, nec iis, quae Burgeſs, haud mediocri doctrina et ſagacitate, in Appendice Miſcellaneorum in medium protulit, vsquam vſus eſt. Nec Arnaldum, in Lectionum Graecarum libris duobus de Aeſchyli locis nonnullis emendandis et explanandis egregie meritum, vsquam laudatum legi, niſi in nota Hemſterhuſii ad Perſ. 465. p. 69. appoſita. Adde Waltheri Animadverſiones hiſtoricas et criticas, qui p. 280. de *καβασμῷ* Prometh. 811. bene diſputauit; d'Orville Vannum Criticam, cui Eumen. 7. melior lectio *δίδωσι δ'* pro *δίδωσιν δ'* debetur, primum recepta ab Hermanno, et deinde a Schützio in edit. minori; Petiti Miſcell. Obſeruat. lib. IV. qui p. 135. Prometh. 90. *κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα* melius expli-

cuit; Canteri Nouar. Lect. lib. IX. qui I, c. 5. de Sept. 397. breuius et aptius expoſuit, et 3, c. 9. Agam. 1256 ſqq. egregie illuſtrauit; Nicolai Loenſis Miſcell. Epiph. lib. IX, qui I, c. 16. ſignificationem vocis θερμὸς Sept. 588. melius conſtituit; Miſcell. Obſerv. Belg. Vol. 2. p. 2. p. 164-169. vbi cum alia bene obſervata legimus, tum in Suppl. 90 ἀσφαλὲς ex Robortello, metro poſtulante, recipiendum docemur, quod poſt editorem Glasguenſem Schützius in edit. minori fecit; aliosque, quos commemorare longum eſt. Sed propter hanc curam omiſſam haud dubie faciles habiturus eſt omnes, qui virum illum tot aliis negotiis diſtentum fuiſſe norint. — Atque haec quidem de prima parte, h. e. de diligentia in congerenda Lectionum varietate, monenda cenſuimus. Sequitur grauior pars, cum de vſu iſtius Varietatis quaeritur, de iudicio et delectu, in quo non minor caſtigandi materia occurrit. Schützius quidem de ratione agens, quam in recenſendo textu iniiſſet,

professus est praef. p. xi. *Lectionem, quam veram et genuinam esse aut certis rationibus aut saltem verisimillimis, mihi persuaseram, in textum recepi; vbi res incerta esset, vulgatam lectionem intactam reliqui;* et p. ix. *Cum, quid Aeschylus vere scripserit, non quid scribere potuerit debueritue, vnice sit editori quaerendum, coniectura textum emendandi prolubium his quidem finibus coercendum esse putaui, vt nisi coniector se Aeschyli manum ingenio suo assecutum esse certissimis argumentis nobis persuaserit, antiqua codicum Mstorum lectio, etiamsi falsitatis indiciis se ipsa satis prodat, in textu relinquatur.* Et textus multis in locis et lectionibus melioribus ex Varietate receptis et veris tum aliorum tum ipsius coniecturis emendatior est exhibitus. Id agnoscunt grati et vehementer laudant Aeschyli lectores. Sed illa editoris religio, qua haec vetustatis monimenta praestantissima se tractasse iactat, quamque diuinus ille Ruhnkenius omnium, quos nouimus, editorum maxime in

Velleio edendo probauit, Schützianum Aeſchylum exigenti non apparet. Nam in iudicando et deligendo nec ſatis acutum vbique ſe praeſtitit, quod ferendum tamen, nec ſatis integrum, ſed nimis tribuentem opinionibus et ipſius et aliorum, et hinc peruertere lectionem vulgatam conantem. Quin eo interdum corrigendi prolubio atque pruritu ſe regi atque abripi paſſus eſt, vt, his diuini poetae reliquiis debita modeſtia prorſus neglecta, textum multis in locis, coniecturis turpiter corruptum peius, quam in ſuperioribus editionibus factum eſſet, conſtituerit. Quod vt in omnibus tragoediis recenſendis commiſſum incuſamus, ita tres priores tragoedias, quas Brunckius ingenio et doctrina inſigni expoliuerat, emendatiores reliquis prodiiſſe, negari nequit. In quibus quidem, imprimis in Agamemnone et Choephoris, quamquam vberior, quantum peccatum ſit, demonſtrandi copia data eſt, equidem tamen, ordinem quendam ſeruaturus, in primis etiam tragoediis permulta

esse, quae merito reprehendantur, exemplis aliquot demonstrasse satis habebo.

86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης

Lectionem τέχνης, quam Aldus et Turnebus, Schützio non notatam exhibent, vulgatae τύχης praeferendam censemus. *Ipse enim indiges, cuius consilio ex his machinis vel ex hoc artificio, quo es adstrictus, libereris.* Τέχνη de vinculis, quibus firmiter irretitus erat, positum, et Vulcano artificii talis peritissimo et voci προμηθέως egregie conuenit. Iactat enim Robur, neminem vmquam inuentum iri, cuius artibus haec, quibus constrictus teneatur, vincula (τῆς δε τέχνης) solui possint. Haud igitur video, cur Sch. hanc lectionem nimis artificiosam esse iudicet.

112. Τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.

Τοιῶνδε Brunck ex coniectura Stanleii recepit, inde Schützius; sed lectio τοιάσδε, quam omnes editiones, neque enim

Sch. credendum ſolam Ald. nominanti, cum Codd. Reg. et Schol. agnoſcunt, retinenda erat, vtpote exquiſitior. Τοιόςδε ſaepe cauſam continet, ob quam aliquid factum ſit. Igitur h. l. τοιάςδε ποίνας a tali origine ortas, *tam immeritas poenas*. Simili ratione τοιόςδε vſurpatum in Choeph. 40.

Τοιάνδ᾽ ἐπὶ χάριν ἄχαριν
ἀπότροπον κακῶν.
μωμένα μ᾽ ἰάλλει
Δύσθεος γυνά.

vbi Hermannus Obſeruatt. Crit. p. 57. lectionem τοιάνδε praeclare, vt ſolet, contra emendationem Sch. τοιῶνδε, in maiori editione propoſitam et receptam, defendit.

117. Ἵκετο τερμόνιόν τις ἐπὶ πάγον,
Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
Schützius τις, vt metro et *ſententia* (Br. Syntaxi) poſtulante, auctore Pauwio, recepit. Sed occurrunt paſſim loca, vbi τις ſupplendum ſit, vt in Soph. Electr. 1322.

ὡς ἐπ᾽ ἐξόδῳ κλύω
Τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

et infr. 893. Ὄντα χερνῆταν ἐραστεῦσαι adde Hom. Il. N, 287. vid. Hermann. Adnot. ad Viger. p. 725., nec metrum ex arbitrio conſtituendum.

124. Φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα
κλύω
Πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

Verba αἰθὴρ — ὑποσυρίζει hac interpunctione languida ſunt. Interrogatio igitur continuanda vsque ad verbum ὑποσυρίζει, quae particula δὲ bene continuatur, vt Eurip. Med. 869-74. et infr. 577.

Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε,
Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν
ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἒ ἔ,
οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
παράκοπον ὧδε τείρεις;

vbi ſignum interrogationis poſt πημοναῖσιν ſuſtulerim, cum verba interpoſita ἒ ἒ nexum orationis non turbent vid. 603. Sept. 312. nec αἶ αἶ Sept. 772. Idem ſtatuendum de ſimili loco Soph. Trach. 1013-17.

Καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσȣντι
ȣ πῦρ, ȣκ ἔγχος τις ὀνήσιμον ȣκ ἐπιτρέψει,
ἒ ἒ, ȣδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίȣ
θέλει μολὼν
τȣ̃ στυγερȣ̃;

At verba οἰστρηλάτῳ δείματι haud bene vertit *terriculamento per furoris accessum suborto;* malim *furorem excitante terrore;* οἰστρήλατος transitiue positum vt φοιταλέος 599. κέντροισι φοιταλέοισιν. ibiq. Schütz. p. 119. Illud vero δεῖμα, quo significatur εἴδωλον Ἄργȣ γηγενȣ̃ς, illustratur ex Soph. Electr. 410. adde Tibull. III, 4, 13. ibiq. praestant. Heyn. —

148. Ταῖσδ᾽ ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. Ald. Rob. Turn. ταῖς, quod cur Victorius primus immutauerit nescio. Infra quidem 301. τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. τὴν non τήνδε legitur, vt dubitari plane non possit, quin ταῖσδε vera scriptura sit.

229. ἐκαθέζετ᾽. Sch. hanc lectionem intulit, quam scilicet Ald. habere ait. Sed omnes καθέζετ᾽ omisso augmento.

Quod ſi quis anapaeſti initio verſus vitandi cauſa omiſſum eſſe cenſeat, libenter me ſocium ipſius ſententiae adſcripſerim. Certe augmentum in ἄνωγε omiſſum Br. comprobauit p. 306. infr. 947. qui ita legendus.

Πατὴρ ἄνωγε σ᾽ ὅστινας κομπεῖς γάμους

quem verborum ordinem Edd. et Codd. exhibent. Brunckius tamen, adſtipulante Schützio, emendatione σ᾽ ἄνωγεν ſonum gratiorem efficere voluit, haud reputans, ſcriptoribus etiam ſuauitatis ſtudioſiſſimis tale quid excidiſſe, quod Muretus Var. Lect. I, 15. vberius demonſtrauit. Adde, ſi tanti eſt, quae ipſe notaui ad Tibull. I, 2, 52. In Perſ. 456. Ald. Rob. Turn. exhibent

ἀμφὶ δὲ
κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον.

vbi in minori nuper ἐκυκλοῦντο edidit, in maiori Br. ſecutus, qui, praecedente vocali ε, ᾽κυκλοῦντο exhibuerat, quod alteri quidem ἐκυκλοῦντο praeferendum. — In Eurip. Bacch. 1055. Codd. κυκλοῦτο δ᾽, ὥστε τόξον. Br. emendauit ἐκυκλοῦτο. vid. eius not. ad Bacch. 1123.

365. *ἰπϐμενος* Ita legendum eſſe demonſtrauit Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. 279. vidit Brunckius ad Ariſtoph. Lyſiſt. 291. Equit. 924.

ἰπϐμενος ταῖς εἰσφοραῖς.

Rem vero planam reddit Euſtath. ad Hom. Il. p. 16. lin. 40. Καὶ ἰπϐν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἰπ. τ. εἰσφ. cf. Heyn. ad Pindar. Ol. 4, 11. et quos ibi laudat; quem hunc locum reſpexiſſe, certum eſt.

369. Λευρὰς γύας. Praeferenda ex conſuetudine Tragicorum Robort. lectio λευρϐς. Infr. 401. νοτίοις-παγαῖς recte editum legitur.

406. Πρόπασα δ' ἤδε στονόεν
Λέλακε χώρα
μεγαλοσχήμονα κἀρχαι-
οπρεπῆ στένϐσα τὰν σὰν
ξυνομαιμόνων τε τιμάν.

vbi ἤδη μεγαλοσχήμονα τ' ἀρχαιοπρεπῆ στένϐσι legendum eſſe euincam. ἤδη in omnibus edit. et Codd. male in ἤδε (ſaltem ἅδε) mutauit Schützius. In verbis μεγαλοσχήμονα κἀρχ. primum vox καὶ

emendatione inuecta, deinde Tragicorum mos epitheta copula non vinciendi neglectus male me habet. Egit de hac consuetudine poetarum antiquorum Hermannus ad Orph. Λιϑ. 81. p. 372. Adde Soph. Trachin. 1028. Philoct. 207.

οὐδ' ἐμὲ λάϑει βαρεῖα
Τηλόϑεν αὐδὰ τρυσάνωρ.

vbi caue credas Br. versioni: neque me fefellit procul auditus flebilis questus *viri malis confecti*, quam Schneiderus in Lex. secutus τρυσάνωρ per τρυσάνορος interpretatur. Vt taceam, τρυσάνωρ non magis quam στυγάνωρ apud Aesch. Pr. 724. passiue accipi posse, talis commutatio epithetorum inaudita est. Τρύειν consumere, de molestia, qua quis vexatur, vsurpatur, vti τείρειν Hom. Od. α, 340.

Ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήϑεσσι φίλον κῆρ
Τείρει

Itaque αὐδὰ βαρεῖα τρυσάνωρ clamor flebilis hominibus molestissimus. Ita in Sept. 715.

πικρὸς ὠμόφρων σίδαρος

iungendum eſſe apparet, et 770 ſqq. legendum

τέκνοις δ' ἀραίας
ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς,
αἶ αἶ, πικρογλώσσους ἀράς·

Perperam Sch. primum *ἐπίκοτος* edidit. *ἀραὶ ἐπίκοτοι* *dirae plenae irae*, vt *irata verba*, nec quidquam duriſculum integro iudici videbitur. *αρ. επ. τ.* *diras iram ob educationem prodentes.* Deinde *ἀραίας* pro *ἀρὰς* male accepit. Sed *ἀραίαι ἀραὶ* bene dicuntur, vt *ἀρᾶσθαι ἀρὰς*, *καταρᾶσθαι ἀράς.* Oed. Col. Soph. 952. Eurip. Phoen. 67. In illo Promethei loco, vt ad propoſitum me referam, *καὶ* ex emend. Heathii profectum, male illatum commutandum cum *τ'*, quod et Rob. cum Turnebo praebet, et in corrupto lectione Ald. *μεγαλοσχήμων ἅτ' ἀρχ.* comparet. — Copula *τ'* vero poſtulat *στένουσι* lect. Rob. et Turn. et Victor. edit. Glasg. Ne vero te male habeat *λέλακε στένουσι*, primum perfectum et praeſens bene coniungi, natura perfecti probat Sept. 705.

πέφρικα 749. δέδοικα, deinde ad στένουσι intelligendi *incolae* χώρας. Saepius autem ita nomini vrbis vel terrae pluralis verbi copulatur, Liv. XXXI, 46. *Attalus quoque Aegeleon, nihil minus quam tale quidquam in alterius obpugnatione vrbis timentibus, obpreſſit.* Qui locus egregie defenditur ipſius Ciceronis vſu loquendi. Epiſt. XV, 4. §. 14. *Eranam autem, quae fuit non vici inſtar, ſed vrbis, quod erat Amani caput, itemque Sapyrum, et Commorin, acriter et diu repugnantibus — cepimus.* Male igitur Crevierius *timentes* correxit, male correctionem comprobauit Ruperti. Nam non magis *Aegeleon - timentes - obpreſſit* latine dici poteſt, quam Graece πόλιν δεινῶς τρομοῦντας εἷλον. Rupertium tamen eiusmodi latinitate admodum delectari ſaepius videas, vt Liv. IX, 41. *Is profectus ad Nuceriam Alfaternam, tum pacem petentes, quod vti ea, quum daretur, noluiſſent, adſpernatus obpugnando ad deditionem ſubegit.* Nam *Nuceriam petentes* conſtruxit ad

Liv. III, 47. p. 310. non intelligens, *adſpernatus tum pac. pet.* eſſe iungendum. Hinc haud erat, quod viri docti tantopere aeſtuarent in Liv. XXI, 19. *Itaque nequidquam peragrata Hiſpania in Galliam transeunt.* c. 20. *In his noua terribilisque ſpecies viſa eſt.*

418. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
Παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι

Ita poſt Brunckium e Codd. Reg. Sch. edidit; Aldina μάχης, Turn. μάχας cum editore Glasg. In μάχαις facile ἐν ſuppleri poſſet, quod poſitum vides a Soph. Aiac. 365.

Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις.

Sed μάχας ἄτρεστοι vt praeferam, animus inclinat, quam conſtructionem c. genitiuo et Graecorum et Latinorum conſuetudine confirmatam dabo. In Soph. Oed. T. 885.

εἰ δέ τις πορεύεται Δίκας ἀφόβητος

In Sept. Aeſchyl. 474.

Ἄλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος (Ἱππομέδοντος).

Vossius iam in libello illo aureo de Construct. VII. c. 27. T. 2. p. 404. laudavit *vereri alicuius* pro ab aliquo Apulej. Metam. II. p. 86. ed. Oudend. *Vereor ignotae mihi feminae.* Terent. Phorm. V, 8, 78.

Neque *huius* sis *veritus feminae* primariae et Plaut. Mil. Gl. IV, 6, 51. monens. Non. Marcell. de Num. et Casib. p. 763. in Auct. L. L. ed. Godofr. hanc loquendi formam attigisse. — His addiderim Tacit. Annal. I, 62. *exercitum formidolosiorem hostium.* IV, 38. *offensionum pro vtilitate publica non pauidum.* Liv. XXII, 3. *non modo legum ac Patrum maiestatis, sed ne Deorum quidem satis metuens.* Quem quidem vsum loquendi vna cum nota Strothii ad Liv. XXIV, 22. memoria si tenuisset Doeringius, poetam Venusinum *latinitate sua* donare non ausus esset. Carm. II, XI, 4.

Nec *trepides* in vsum
Poscentis *aeui* pauca

Quorum verborum hunc ille fecit ordinem: *nec trepides in vsum aeui poscentis*

pauca, *trepidare in vſum*, h. e. quod attinet ad vſum, eodem ſcilicet modo dictum eſſe ſtatuens, vt *cauere in horas* II, 13, 14.

Quid quisque vitet, numquam homini
ſatis *cautum eſt in horas*.

Sed quis quaeſo *trepidare in vſum* dixit, aut *metuere*, *timere*, *ſollicitum eſſe in rem?* Etenim non vbique conſtructionem *in* (εἰς) c. acc. h. e. *quod attinet ad* admitti poteſt nec hic campus euagandi analogiae eſt tradendus. Sed et vſus particulae *in* locutione *cauere in horas* virum doctum latuit, quae, vti Graecorum εἰς, vid. Viger. Idiot. p. 594., tempori deſignando inſeruit. Tacit. Ann. II, 47. (Sardianis) *Tiberius*, *quantum aerario aut fiſco pendebant*, *in quinquennium remiſit*. Quid vero eſt, quod in Horatio Graecismum in verbis *trepidare aeui poſcentis pauca in vſum*, ferendum non putes, qui II, 6, 7. *laſſus maris* III, 17, 16. *ſolutus operum* et ſexcenta alia loca intacta reliqueris, in quibus poeta Venuſinus Graecorum veſtigia perſequens, vt ſe

quam longiſſime a trita et plebeia loquendi conſuetudine abduceret Graecas loquendi formas feliciſſime imitatus eſt? — Exemplorum vberrimam copiam in Ind. Horat. Syntact. p. 99. diligenter collegit Wetzel. — Attamen eundem illum Doeringium Graecorum vſus loquendi etiam fefellit Epod. 17, 81.

Plorem artis, in te nil habentis exitum. Admodum enim duram eſſe clamat conſtructionem *plorem artis.* Sed et Virgil. Aen. II, 784. dixit

lacrimas dilectae pelle *Creuſae.*

et Graecis frequens et propria ea loquendi forma, quam ſi declararem, operae pretium duxi me eſſe facturum. Hom. Od. δ, 104.

Τῶν πάντων ȣ̓ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνός,

ibidem 108. ἐμοὶ δ᾽ ἄχος αἰὲν ἄλαστον κείνȣ.

Soph. Electr. 1117.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν.

Ibidem 1074.

Προδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, τὸν ἀεὶ, πατρὸς
δειλαία, στενάχουσα.

Brunckius edidit, genitiuum πατρὸς ab adiectiuo δειλαία pendere monens, vel, ſi mauis, a ſuppreſſo ἕνεκα. Sic infr. 1209. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Sed virum doctiſſimum in hac interpretatione ſui diſſimilem fuiſſe apparet. Nam verba

τὸν ἀεὶ πατρὸς
δειλαία στενάχουσα

nulla interpunctione ſeiungenda, ita conſtrui iubet ratio linguae Graecae: στενάχουσα Πατρὸς τὸν ἀεὶ δειλαία. — δείλαιος quidem et ſimilia cum genitiuo conſtructa reperiri non negauerim, at idem hoc tantum initio orationis vſu venire contendo, vt 1143.

οἴ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς.

cuius rei exempla multa dedit Wakefield ad Eurip. Herc. F. 114. p. 16. Alceſt. 747. p. 217. nec genitiuum tum ab adiectiuis pendere puto, qui exclamationes οἴ

μοι, φεῦ, ὦ πόποι, ὀτοτοὶ, αἶ αἶ alias cum genitiuo coniunctas videam. Soph. Electr. 1179.

οἴ μοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

1183. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς
τροφῆς.

Aefch. Perf. 730.

ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας
στράτου.

912. ὀτοτοὶ, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθᾶς. 922. Αἴ, αἴ, κεδνᾶς ἀλκᾶς. Adde, quod rarum, ὀά Perf. 114. Caeterum haec conftructio ex conftructione verborum lugendi c. gen. repetenda effe videtur. Quod autem δειλαία participio στενάχουσα adiungo, in eo auctorem fequor Tragicorum confuetudinem, verbis faepiffime adiectiua δείλαιος τάλας, ἄθλιος, δυστυχὴς adiicientium. Soph. Electr. 164.

ὅν ἔγωγ᾽ ἀκάματα
προσμένουσ᾽, ἄτεκνος
τάλαιν᾽ ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ

Trachin. 789.

ἐπεὶ δ᾽ ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτόν.

Adde Elect. 1141. Trachin. 1005. Maior vis inest adiectiuo cum articulo coniuncto, tumque ἐγὼ vel nomen substantivum additum obseruaui. Elect. Soph. 1138.

κἆτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

282. 304. Ita in Sept. Aeschyl. 901.

ἐκ φρενὸς, ἃ κλαιομένας μου μινύθει,
τοῖνδε δυεῖν ἀνάκτοιν,

cum ἀνάκτοιν a κλαιομένας pendeat, interpunctio erat corrigenda. Rationem autem genitiui parum perspexit Br. et Sch. — Ne tamen vbique hanc constructionem verborum lugendi c. genetiuo desideres, moneo, et accusatiuum et datiuum reperiri iis adiunctum. Soph. Electr. 133.

μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ'
ἄθλιον.

et Aesch. Prom. 99. Soph. Elect. 148. ὀλοφύρομαι. Prom. 409. 436. στένειν. Pers. 578. πένθειν 581. δύρομαι, et ibidem ἀμβοάω 571.

βαρὺ δ' αμβόασον
οὐράνι' ἄχη.

quae Schützius interpretatur *grauiter vociferamini clamoribus lugubribus ad coelum ſublatis.* Non autem id dixit Aeſchylus, ſed *magno et flebili clamore lugete calamitatem immenſam.* ἄχη ὀυράνια eſt calamitas immenſa, vt 580. δαιμόνια ἄχη. Adde Soph. Antig. 418. ὀυράνιον ἄχος. et Sept. 78. φοβερὰ μεγάλα τ᾽ ἄχη. Ita ἄχη calamitas Sept. 927. et Soph. Ant. 1247. et ὀυράνιος immenſus Soph. Ajac. 196. — Pariter ἀναβοᾶν Eurip. Bacch. 1143. ἀναβοάσωμεν ξυμφοράν, et διαβοᾶν Perſ. 637.

πανταλαν᾽ ἄχη διαβοάσω

Iam Homerus duplicem c. gen. et acc. ſtructuram praeiuerat. Od. δ. 100. πάντας μὲν ὀδυρόμενος. 104. τῶν πάντων ὀδύρομαι. Sed et conſtructiorum cum datiuo aliquot docere exemplis et Graeca cum Latinis contendere iuuat. Aeſch. Perſ. 279.

Ιυζ᾽ ἄποτμον
βοὰν δυσαιανῆ πέρσαις.

294. Λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. vbi Sch. coniecturam

ὅμως receptam manifesto falsam vel Sept. 697.

πείθε γυναιξί, καίπερ ὀ στέργων ὅμως

repudiat. Adde Soph. Oed. Col. 957:

ἐρημία με, κεἰ δίκαι᾽ ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
καὶ τηλικόσδ᾽ ὢν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι

qui locus etiam de repetitione vocis ὅμως Aeschylum tuetur. Mecum sentit amicissimus Iacobs, aequissimus Censor, All. L. Z. 1801. n. 133. p. 297.

Pers. 726. καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ᾽ ἐπιστενάζετε;

Eurip. Alcest. 497:

στενάζει τοῖσιν Ἄδμητος κακοῖς.

Soph. Elect. 1201:

μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.

vbi coniectura, quam Erfurdt recepit, ingeniosa τοῖς ἴσοις non opus est. Adde ὀλοφύρομαι κακοῖς Thucyd. VI, 78. Tibull. II, 5, 103.

Nam ferus ille *ſuae plorabit* ſobrius idem vid. Heyn. ad Tibull. III, 2, 14. — Sed quamquam vereor, ne, qui haec legent, in re ſatis aperta plus ſatis immoratum eſſe me iudicent, et illud quaſi praetereuntes notemus, *verbis iraſcendi et aegre ferendi cum verbis lugendi et querendi conſtructionem cum genitiuo et datiuo communem eſſe*, ita tamen, vt datiuus plerumque eum declaret, cui ſuccenſes, genitiuus autem rem, ob quam iraſceris. Ita genitiuo coniunguntur χολȣ̃μαι Il. ν, 203. ψ, 23. Od. α, 69. Eurip. Alc. 5. χώομαι Il. α, 429. ν, 165. κοτέω Il. δ, 168. Quae quidem conſtructio, duplicem viam video, qua explicari poſſit. Primum genitiuum a ſuppreſſa praepoſitione περὶ pendere exiſtimanti ſuffragatur locus ex Il. ι, 449.

ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο

ad cuius ſtructuram et verbum μέμφεσθαι exigendum eſſe apparet Aeſch. Sept. 637.

ὡς ȣ̉πότ᾽ ἀνδρὶ τῶδε κηρυκευμάτων μέμψει.

Sed haud ſcio an melius illam a genitiui Graecorum, Latinorum etiam, ratione repetendam putem. Cum enim genitivus ita creberrime ponatur, vt φόβος τῶν πολεμίων metus hoſtium non ſolum eum ſignificet *metum, qui hoſti inſit,* ſed etiam *metum ex hoſte* (adde μακάρων λιτάς. Sept. Aeſch. 199.) ingenio Graecae linguae aptiſſimum eſt, ſtatuere, inde factum eſſe, vt verba ab eiusmodi ſubſtantiuis deriuanda eundem ac ſubſtantiua caſum adſciſcere poſſint. Certe inde patet, quomodo adiectiua, ab eiusmodi ſubſtantiuis deducenda, duplici modo ſint poſita, vt φόβος πολέμιος Sept. Aeſch. 255. *metus hoſtilis* Sall. Iugur. 37. etiam *metum ex hoſte* ſignificet. Hinc facillimum eſt explicare, quomodo verba metuendi, lugendi et alia cum genitiuo ſint iuncta. Quot vero tum praepoſitionum adminiculis, quas taedioſe in eiusmodi conſtructionibus arceſſunt viri docti, lubenter carebis! χόλος autem c. genitiuo occurrit Hom. Il. ζ, 335. Liv. XXI, 2. *ob iram*

interfecti domini. κότος apud Aeſch. Eum. 489.

ὅτε γὰρ βροτοσκόπων
Μαινάδων τῶνδ' ἐφέρ-
ψει κότος τις ἐργμάτων

Quem locum, vt hoc ὁδȣ̃ πάρεργον admoneam, ita accepit Sch. *Non enim poſthac eiusmodi facinora Furiarum in homines animaduertentium ira perſequetur.* At ἐργμάτων a κότος pendet, neque βροτοσκόποι μαίναδες ſunt Furiae in homines animaduertentes, ſed *hominum curam habentes.* Latinorum *animaduertere* in errorem induxit virum doctiſſimum, vt eandem ſignificationem verbo σκοπεῖν affingeret. Senſum epitheti βροτοσκόπων egregie exprimit Soph. Electr. 112.

σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τȣ̀ς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τȣ̀ς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένȣς.

Conſtructionem c. dat. confirmant ὀδύομαι. Hom. Od. α, 62. κοτέομαι 101. — μενεαίνειν 21. θυμȣ̃σθαι. Eum. Aeſch. 719.

ὑπεράχθομαι Elect. Soph. 177. — χαλεπαίνειν Xen. Anab. I, 4, 12. ἀλγεινῶς φέρειν Soph. Philoct. 1011.

δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς
φέρων.
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ
ἔπαθον.

vbi Br. p. 403. οἷς id eſt δι' ἃ datiuus cauſa. Neque ἀλγεινῶς φέρειν neque ἐξαμαρτάνειν cum διὰ conſtrui poteſt. οἷς eſt τούτοις ἃ. Eandem ſtructuram habet χαλεπῶς φέρειν Xenoph. Anab. I, 3. 3. μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασιν. — χαλεπῶς ἔχειν Arrian. exped. I, 7. Appoſitum ἐπὶ Aeſch. Sept. 765. ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν; περὶ Apoll. Argon. δ, 616. Apollo χωόμενος περὶ παιδί. Heſiod. in ἀσπιδ. 12. χωσάμενος περὶ βουσί. Hinc in Hom. Il. ν, 206. legendum cenſeo

καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων
ἐχολώθη
υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Vulgo πέρι pro περισσῶς, κῆρι pro ἐν κῆρι accipiunt, poſt ἐχολώθη commate

diſtinguentes. Nec tamen ſtatuam, datiuum his verbis iunctum auxilio praepoſitionum περὶ vel ἐπὶ explicandum eſſe, quippe qui malim, hanc etiam conſtructionem a conſtructione ſubſtantiuorum χόλος Il. α, 283. χόλον Ἀχιλλῆι. Apoll. Arg. β, 1195. ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν. et κότος repetere.

Prom. 450. ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κὔτι πλινθυφεῖς
δόμȣς προσείλȣς ἦσαν, ȣ̓ ξυλȣργιάν
κατώρυχες δ᾽ ἔναιον..

κὔτι edidit Sch. in minori editione. Vulg. κὔτε, quod ſanum. ȣ̎τε - ȣ̓ ſe excipiunt, praeſertim ſequente δὲ. Soph. Antig. 249. ȣ̓κ οἶδ᾽. ἐκεῖ γὰρ ȣ̎τε τȣ γενῆδος ἦν πλῆγμ᾽, ȣ̓ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ. Quae neſcio an defendere poſſint Tacit. Annal. I, 32. *Id militares animos altius coniectantibus praecipuum indicium magni atque implacabilis motus, quod neque diſiecti, nil* (pro *non*) *paucorum inſtinctu, ſed pariter ardeſcerent pariter ſilerent;* quamquam Wolfium *nec* pro *nil* recepiſſe video. — Choeph. 289.

καὶ τοῖς τοιȣ́τοις ȣ̓́τε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, ȣ̓ φιλοσπόνδȣ λιβὸς, βωμῶν τ' ἀπείργειν. quae, cum in Comment. p. 45. ȣ̓́τε - τε ſe excipere (adde Elect. Soph. 1078. Aeſch. Prom. 245. neque - et) bene notaſſet, mirum eſt eum ita expreſſiſſe: *et huiusmodi homini nec conuiuiis intereſſe licere*, nec (leg. aut) *libationibus; ab altaribus autem* (leg. et ab altaribus) et rel.

462. Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ζεύγλῃσι δȣλεύοντα σάγμασιν θ', ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοινθ' ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον φιληνίȣς ἵππȣς, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλȣ́τȣ χλιδῆς. Correctionem Daweſii Miſcell. Crit. p. 268. γένοινθ' pro γενῶνθ', lectione omnium Codd. et edit. principum, iubente Heathio, Brunckius Schützius edit. Glasg. receperunt, illud γένωνται ſoloecum eſſe certatim canentes. Nec quidquam valuit Hermanni, viri ſummi, auctoritas, qui Obſervatt. Crit. p. 20. γένωνται retinendum eſſe ex Choeph. 730. Ariſtoph. in Eccleſ. 116. Pindar. Pyth. IV. 160.

probatum iuerat, vt Schützius in min. ed. γένωνθ' repoſuerit. Nec mirum, cum multi viri docti doctrinam de modis Graecorum et particularum ſtructura non ita magni faciant. In quos referre non dubito Schneiderum, cuius feſtinatione, qua editiones aliam ſuper aliam parat, incredibile eſt, quantum etiamnum corruptus legatur Xenophon. Is igitur cum aliis ſuam cognitionem linguae Graecae prodidit, tum animaduerſione hac Xenophont. Anab. II, 1, 2. ἔδοξεν ȣ̃ν αὐτοῖς, συσκευασαμένοις, ἃ εἶχον, καὶ ἐξοπλισαμένοις, προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ἕως Κύρῳ συμμίξειαν adſperſa: ἕως Κύρῳ. *Ita Pariſ. et Eton. Vulgabatur ὡς, quod coniunctiuum habere ſolet.* Nihilo minus idem ille vir doctus etiamnum dubitat libr. I, 6, 9. συμβȣλεύω ἐγὼ, τὸν ἄνδρα τȣ̃τον ἐκποδὼν ποιεῖσθαι ὡς τάχιστα, ὡς μηκέτι δέοι τȣ̃τον φυλάττεσθαι pro ὡς δέοι ſcribere ὡς δέῃ, quod dudum Buttmannus et Hermannus Obſervatt. Crit. p. 21. 22. vnice verum dixerunt. Putat igitur Graece eſſe

dictum ἔδοξεν - προϊέναι - ὡς συμμίξωσιν! Sed id, vt Cyro coniungerentur, vtpote cogitatum per optatiuum declarandum erat, vt in Soph. Elect. 715.

ὁμȣ̃ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
Φείδοντο κέντρων ȣ̓δὲν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.

Hoc igitur nomine ὡς lectioni alteri ἕως longe praeferrem. Equidem Hermanno adſentiens, coniunctiuum γένωνται duabus de cauſis tuendum puto, primum quod res verbis ὅπως - γένωνται expreſſa nondum deſierat, cum Prometheus hoc ſuum beneficium iactabat, deinde quod Graecos non ſolum perfecto, quod rationem ſequitur praeſentium temporum, ſed aoriſto, etiam praeterito et imperfecto, ita vti ſcio, vt coniunctivus ſequatur, de qua re amiciſſimum Diſſenium in diſput. de tempor. et mod. verb. Gr. p. 41. 42. mecum ſentire laetor. Eurip. Hec. 26.

καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.

Aesch. Perf. 691.

ἥκω· τάχυνα δ', ὡς ἄμεμπτος ὢ χρόνου.

quamquam Kuhnius ad Polluc. VII, 5. §. 24. hunc locum propter ellipsin particulae ἕνεκα in voce χρόνου laudans, τάχυνε δ' imprimendum curauit. Adde Hom. Il. δ, 486. et ε, 567. Xenoph. H. Gr. I, ι, 15. τῇ δὲ προτεραίᾳ, ἐπειδὴ ὡρμίσαντο, τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ μικρὰ συνήθροισε παρ' ἑαυτὸν, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν. II, 1, 5. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἐτεόνικος συγκαλέσας τοὺς Χίους, χρήματα ἐκέλευσε συνεισενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν, καὶ μὴ νεωτερίσωσί τι. — Thucyd. I, 57. δεδιὼς τε ἔπρασσεν, ἔς τε τὴν Λακεδαίμονα πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Πελοποννησίους. I, 56. τῶν γὰρ Κορινθίων πρασσόντων, ὅπως τιμωρήσωνται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι — ἐκέλευον. Quae, opinor, satis tuentur Apoll. Argon. α, 15.

Καὶ οἱ ἄεθλον

ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠὲ καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι
νόστον ὀλέσσῃ.

ab emend. Br. ἠέ κεν, καὶ otioſum frigere pronuntiantis. Sed illud καὶ poſt ἢ poſitum equidem vehementer miror, virum doctum male habuiſſe. Hom. Od. α, 174.

ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ἠὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
ξεῖνος;

267. ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένασι κεῖται,
ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκι.

vt multa alia omittam loca. Ita integrum cenſeo Apoll. δ, 241.

οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ θεῆς βουλῇσιν
ἀέντος
Ἥρης, ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται,
ἔδησαν.

Sed Br. hunc et complures locos temere correxit, quod idem iudicauit Herman-

nus ad Orph. p. 736. quem tamen cum ibidem et p. 812. in hac ſententia fuiſſe appareat, vt ſerioris praeſertim aetatis ſcriptores coniunctiuum poſt praeterita poſuiſſe cenſeret, neque eorum, quae ipſe Obſeruatt. Crit. p. 20. 21. et de emend. rat. G. G. p. 211. contenderat, neque ſexcentorum locorum apud Thucydidem et Xenophontem obuiorum recordatus eſſe videtur. vid. etiam Matth. Gram. §. 518. p. 733. — Contra Graeci poſt praeſens, pro praeterito poſitum, optatiuum non reſpuunt. Aeſch. Perſ. 449.

ἐνταῦθα πέμπει τȣ́σδ᾽, ὅπως —
κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατὸν,
φίλȣς δ᾽ ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων.

vbi non imiter Schützium, in edit. minori editoris Glasg. coniecturam κτείνειαν formae κτείνοιεν ſubſtituentem, praeſertim cum ὑπεκσώζοιεν ſequatur. Luc. dial. D. IX. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτȣ̃ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα. Soph. Elect. 757.

Καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθυς —
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων, τεταγμένοι
ὅπως πατρῴας ἐκλάχοι χθονός.

quamquam Erfurdt ex Cod. Ien. *ἐκλάχῃ* recepit. Nec Latinos, Graecorum vbique veſtigia prementes, niſi coniunctivus eorum optatiui Graeci ſignificatione praeditus eſſet, vbique diſcrimen optatiui et coniunctiui poſt coniunctiones *vt, ne, quin, quo minus* ſancte ſeruaturos fuiſſe vel id fidem facit, quod poſt illas Graecorum more tempora promiſcue vſurparunt. Tacit. Ann. I, 21. *nihil reliqui faciunt, quo minus inuidiam, miſericordiam metum et iras permouerent,* quod perperam in *permoueant* mutandum eſſe cenſuit Erneſti, vt *praecipitantur* in *praecipitabantur.* II, 23. *equi iumenta ſarcinae etiam arma praecipitantur, quo leuarentur aluei,* quam correctionem merito improbauit Wolfius, ſed condonandum hoc eſt viro ſummo, orationi caſtigatae Ciceronis adſueto. Caeſ. B. G. I, 7. *legatos mittunt (Helvetii) qui dicerent.* Adde Virg. Aen.

VI, 533. Ovid. Heroid. XII, 39. et Morum ad Caeſ. B. G. p. 9. 10. —

Hinc, probatum ibimus, nihil ad integritatem deeſſe loco Tacit. Ann. I, 29. *Druſus-negat, ſe terrore ac minis vinci: flexos ad modeſtiam ſi videat, ſi ſupplices audiat, ſcripturum patri, vt placatus legionum preces exciperet:* vbi Erneſti vulgatum *exciperet* a librario Longobardico vel germanizante eſſe pronuntians *excipiat* legendum eſſe cenſet, adſentientibus ceteris, nec rem expediente Wolfio. *Negat* autem eſt pro *negauit* accipiendum, hinc *ſcripturum* (eſſe), quod a perfecto pendet, pro *futuro praeteriti*. Infinitiui enim non continent certam notationem temporis, quod Diſſenius meus in Comment. de temp. et mod. V. Gr. probauit, ſed *ſcripturum eſſe* in praeſenti, vel praeterito vel futuro poni poteſt. His notatis, *exciperet* accommodate ad praeterita ſcribendum erat, non *excipiat*. Hancque rationem ſcribendi, quae in oratione obliqua tenenda eſt, ipſe Tacitus confirmat. Ann. III, 47.

nunc, (adiunxit Tiberius) quia non metu ducatur, ***iturum,*** *vt praeſentia* ***ſpectaret componeretque;*** quo loco neminem offenſum eſſe, miror. Adde Caeſ. B. G. I, 20. *qua ex re* ***futurum*** *(Diuitiacus dixit) vt totius Galliae animi a ſe* ***auerterentur.*** Exempla infinitiui *fore* vide Tacit. Hiſt. I, 22. Cic. de Fin. I, 1. Prom. 604. Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,

ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
τί με χρὴ, τί φάρμακον νόσε.
δεῖξον, εἴπερ οἶσθα· θρόει,
φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

Leviuſculum eſt ſane hoc, quod adiiciam, veruntamen, et quod ad Aeſchylum emendandum pertinet, et quod mihi viam ad alia loca exploranda munit, non omittendum. Displicet iunctura verborum τί με χρὴ cum verbo τέκμηρον, quae ad δεῖξον referre praeſtat; quare interpunctionem poſt νόσε delendam cenſeo. Nec probauerim verſionem Sch. *quid me facere oporteat, ecquod morbi remedium ſit.* Vertendum eſt, *quod me morbi remedium adhibere opor-*

teat. Τί iteratum vim auget, vt in Soph. Philoct. 135.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ᾽ ἐν ξένᾳ.

Eodem modo κλύετε repetitum Sept. 156.

κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς.

Vti vtrumque τί ad φάρμακον pertinet, ita τίς positum vides apud Soph. Philoct. 236.

τίς σ᾽, ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε.

χρεία; *quae te, o fili, appulit, quae adduxit necessitas.* Male Br. *quis* te huc appulit? Caeterum ellipsis verbi δρᾷν s. ποιεῖν insolita, vbi praeterea legatur, equidem haud facile dixerim, haec autem verba post οὐδὲν ἄλλο-ἢ vel τί δ᾽ ἄλλο-ἢ omitti obseruaui. Xen. Anab. II, 5, 10. εἰ δὲ δὴ καὶ μάνεντες σὲ κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν, ἢ, τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες, πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα; Aesch. Pers. 208.

ὁ δ᾽ οὐδὲν ἄλλο γ᾽, ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε.

vbi vid. Br. Hinc ſane intelligitur, illam dicendi rationem *nihil aliud-quam*, *quid aliud-quam* Romanis domeſticam non eſſe, ſed trans mare petitam. Tacit. Ann. IV, 34. *Marci Ciceronis libro, quo Catonem coelo aequauit, quid aliud Dictator Caeſar, quam reſcripta oratione velut apud iudices reſpondit.* Neque tamen in Sept. 836.

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἢ πόνοι πόνων,
δόμων ἐφέστιοι.

eadem ratio tenenda, nec Schützio credendum, ita ſupplenti τί δ᾽ ἄλλο γὲ φῶ, ἢ ὅτι π. Vnde illud ὅτι venerit, non vacat quaerere. Schützius quidem viae ſuae rationem non reddit. Chorus corpora Polynicis et Eteoclis ſpectans exclamat: *quid vero aliud eſt quam maxima mala, domum vrgentia.* Ita reddenda verba πόνοι πόνων, non cum Sch. *aliae ex aliis calamitates.* Geminatio eiusdem ſubſtantiui vim ſuperlatiui infert. Soph. Oed. Col. 1237.

γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

Eandem loquendi formam, qui recte de Graecis literis iudicare poſſunt, a Schützio ignoratam fuiſſe agnoſcent et profitebuntur in Perſ. 1027.

Ξερ. βόα νυν ἀντίδȣπά μοι

χορ. δόσιν κακάν κακῶν κακοῖς.

Ita geminatio eiusdem adiectiui pro ſuperlatiuo eſt. Soph. Electr. 849.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς

vbi vid. Br. p. 456. et ad Oed. R 465. p. 376. Quae loca docent, quomodo intelligenda ſint verba πιστὰ πιστῶν in Perſ. 680.

ὦ πιστὰ πιστῶν, ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς,

Πέρσαι γεραιοὶ, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;

Schützius verba πιστὰ πιστῶν reddit: *fidi fidorum dominorum conſiliarii*, quod quidem falſiſſimum!

625. Μή τοι με κρύψῃς τȣ̃θ', ὅπερ μέλλω παθεῖν.

Schützius in Var. Lect. ed. min. μή τοι non ſatis aptum iudicans, propoſuit:

μὴ δέ τι μȣ κρύψῃς τῶνδ', ἅπερ μέλλω παθεῖν.

quod cum et dactylus *μὴ δέ τι* male illatus, nec emendatio non violenta habenda ſit, numquam probaui. Prometheus priori verſu

Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε

plura de malis Iοs addere cum recuſaſſet, haec apte reponit: *ne tamen me cela, quae pati debeo.* Τοι haud ſcio an commode *tamen* vertas. Certe Schützius male *igitur* reddidit. Non enim vmquam crediderim, τοι rem affirmare tantum, ſed ita plerumque hanc particulam poſitam vidi, vt hortari vel poſtulare videretur, vt aliquid fieret vel crederetur. Hanc quidem vim habet in μέντοι, ὅτοι et ἤτοι, nec non in γάρ τοι. Caſandram, ſortem ſuam iniquo animo ferentem, his monet Clytaem. in Agam. 1031.

μηδ᾽ ὑπερφρόνει.
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ

vbi particula τοι hortatur, vt fortunae ſe lubenter ſubmittat Caſandra.

680. ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος
τῦ ζῆν ἀπεστέρησεν,

Anapaeſtum in ſede quinta delendum eſſe ſi quis cenſeat, videat, an reponendum ſit ἐξαίφνης ex Schol. explicat. αἰφνίδιος μόρος] ἐξαίφνης μόρος. adverbium adiectiuo et ſubſtantiuo interponitur participio omiſſo Soph. Philoct. 208. βαρεῖα τηλόθεν αὐδά. Agam. Aeſch 96. πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ; niſi velis ἐξαίφνης ad verbum ἀπεστέρησεν referre. Idem tamen anapaeſtus in Agam.

Ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἀνάρσιος.

quomodo tollendus ſit, reputent acutiores

848 Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα
ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρί καὶ θίγων μόνον,
ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θιγημάτων
τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον.

Schützius correctionem Peyraredi θιγημάτων Valckenario Phoen. 639. probatam, Brunckio iam receptam, amplexus eſt, Sed licet crimen ſtultitiae ex Br. ſententia ei timendum ſit, qui vulga-

tam γεννημάτων defendere audeat, equidem tamen, periculum nimiae in tuenda pristina lectione religionis haud veritus, vulgatam retinendam esse censeo. Iupiter Io grauidam reddidit manus contrectatione, quod et Sch. vid. Comment. p. 144. intellexit et Aeschylus docet in Suppl. 313.

Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον.

315. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.

Eadem vero manus contrectatione Io et sanam et grauidam esse factam, cum constet, et res in Supplicibus eadem prorsus ratione sit exposita, (nam ῥυσίων ad *liberationem a furore* est referendum), nisi quod in Prometheo Iupiter Io sanam contrectatione reddidisse traditur et a generatione nominatum Epaphum esse, in Supplicibus vero, Iupiter contrectatione manus filium generasse dicitur, et a reddita sana mente Epaphus appellatus esse, quid quaeso iustae causae reperiri potest, vt lectionem

omnium Codd. et edit. principum γέννημα, *generatio*, ſignificatione vocis γονὴ poſitum (vid. eandem analogiam in πέσημα) commutandam eſſe doceas cum correctione θίγημα, quod vocabulum nusquam, quod ſciam, legitur? Nec Heſychii auctoritate nec deriuandi ratione θίγημα defendere queas. Id igitur teneamus, Aeſchylum et in Prometheo et in Supplicibus rem omnibus notam breuius et negligentius narraſſe. Mecum ſentit editor Glasg., qui Abreſchii emendationem θιγὼν, quod Schützium fefellit, ἐπαφῶν retinens, cur receperit, nescio. Res narratur praeſenti, Iupiter autem Io et ſanam et grauidam reddit contrectans; recte igitur poſita participia praeſentis ἐπαφῶν θίγων. Nec Schol. legiſſe ἐπαφῶν, quod Abreſchius et Schützius opinati ſunt, ex eius explicatione ἐφαψάμενος demonſtrari poteſt. Quin ab ἐπαφάω Aor. 11. formari poſſe, qui credat praeter Abreſchium et Schützium, neminem facile reperies. Nec forma praeſentis, de qua Schneiderus

dubitauit, in ambiguo eſt. vid. Soph. Phil. 9. Caeterum *θιγεῖν* pro *θίγειν* reſcribendum eſt in Agam. 1027 ſq. quem locum ita legendum cenſeo

Εἴσω κομίζȣ καὶ σὺ, Κάσανδραν λέγω.
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων πολλῶν μέτα
δȣλων, σταθεῖσαν κτησίȣ βωμȣ̃ πέλας,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μηδ' ὑπερφρόνει.
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.
εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
ἀρχαιοπλȣ́των δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
οἳ δ' ȣ̃ποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δȣλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην.
ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.

Lectio *ἀμηνίτοις*, ex Aurati coniectura a Sch. recepta, vulgatam expulit *ἀμηνίτως*. Quomodo enim, inquit Sch., Iupiter *absque ira* Caſandram e libertate in ſeruitutem dediſſe dicatur? Quamquam vel ſic aduerbium *ἀμηνίτως* defendi poſſet, hoc ſenſu acceptum: *Iupiter benigne id dedit, vt in noſtris aedibus*

seruires ἀρχαιοπλέτοις 1035., pronior tamen sim ἀμηνίτως ad ipsam Clytaemnestram referre: *Cum Iupiter rem ita constituerit beneuole,* quippe qui Troiam expugnandam dedisset, captiuosque in seruitutem ducendos, *vt* etc. ἀμηνίτως hoc quidem sensu egregie conueniret animo Clytaemnestrae laetitia et superbia ferocientis, nec sibi temperantis, quin laetitiam suam proderet. — θιγεῖν pro θίγειν scribendum esse vel τλῆναι docere poterat. πραθέντα τλῆναι vertit Sch. *venditum seruitutem tolerasse.* Sed τλῆμι qui hoc sensu absolute posuerit, equidem inuenire non potui, nec Schützius, opinor, dicet. At Graecorum loquendi vsus eum latuit, cum verbo τλῆμι participium iungere solitorum. τλῆμι πραθεὶς igitur est *sustineo vendi, non recuso venditionem,* Apollon. Argon. β, 191.

ὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλῦ
μηδ' ἑστεὼς.

Soph. Electr. 943.

τλῆναί σε δρῶσαν ἅ ἂν ἐγὼ παραινέσω.

Sept. Aesch. 737.

πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
ὅστε μὴ πρὸς ἁγνὰν
σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματοέσσαν
ἔτλα.

vbi mirari satis nequiui Sch. versionem *indeque sanguinolentam stirpem tulit.* Quantum differunt verba φέρειν et τλῆναι! Equidem ad Graecam linguam accommodate reddo: *parricidam Oedipum, qui incestum aruum, vbi ipse nutritus fuerat, stirpe sanguinolenta conserere sustinuit.* Pariter verbo ἀνέχεσθαι participium iungunt. Soph. Electr. 1028.

ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.

Apoll. Argon. β, 230.

οὔ κε τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας.

Aeschyl. Pers. 836.

Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.

Tibi enim ſoli, ſat ſcio, obtemperare ſuſtinebit; quem locum Schützius aliter quidem ac vulgo, quod ipſe profitetur Comm. p. 107, ſed peius accepit. Quod discere poteſt ex Valcken. nota palmaria ad Eurip. Phoeniſſ. 550.

Σὺ δ' ὑκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον.

p. 206. Mecum ſentire video Matthi. Gram. Gr. §. 549. — His erroribus adde quod Eumen. 258. pro ἰσχνάνασα proba omnium Codd. et edit. lectione ἰσχνάσασα ex emendatione intulit, ab ἰσχναίνω ſcilicet deriuandum, quam ſententiam poſt Hermannum demum repudiavit. Praeterea mecum conſideres velim ſoloecismum, quem Eumen. 74.

ὅμως δὲ φεῦγε, μηδὲ μαλθακὸς γένῃ

inferendum eſſe cenſuit correctione μηδε — γενῦ p. 158. vt nimirum participia φεῦγε — γενῦ ſe exciperent. Omitto, quod Prom. 235.

ἐξερυσάμην βροτὺς
τῦ μὴ διῤῥαιϑέντας εἰς Ἅδυ μολεῖν

τὸ μὴ ὑ corrigere voluit, ab Hermanno leniter reprehenſus Obſerv. Crit. p. 5.

Repugnat enim haec correctio linguae Graecae, quae, vt verbum negationi iunctum particulas τὸ μὴ ȣ̓ praecedat, poſtulat. Eum. 898.

ȣ̓κ ἀνέξομαι τὸ μὴ ȣ̓

τήνδ᾽ ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

adde Prom. 786. 918. et exempla ab Hermanno ad Viger. p. 772. allata. Schützius autem parum accurate de hac re ad Prom. 865. in Comment. p. 145. diſputauit, nec melius Prom. 320.

Σὺ δ᾽ ȣ̓δέπω ταπεινὸς, ȣ̓δ᾽ εἴκεις κακοῖς.

de varia lectione κακῶν, quam cum Zeunio praefert, conſtructionem verbi εἴκειν vt non inſolitam, et ſonum verborum εἴκεις κακῶν vt iucundiorem venditans. At εἴκειν c. genetiuo eſt *cedere ex aliqua re* Hom. Il. ε, 348.

Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμȣ καὶ

δηϊοτῆτος.

cede ex acie. Add. Il. δ, 509. Itaque lectio εἴκειν κακῶν ſenſum nullum habet. Sed huius, quam Sch. probauit, Graecae linguae cognitionis exempla quaedam inſignia infra allaturus, ad Agamemno-

nem redeo, vbi *πάντα* haud indignum mihi visum est, quod aduerbialiter, vt *πάντα* apud Xen. Anab. I, 3, 10. *πολλὰ ἄλλα* apud Thucyd. I, 6, pro *πάντῃ* positum illustrarem. Soph. Trachin. 338.

τούτων ἔχω γὰρ πάντ᾽ ἐπιστήμην ἐγώ.

Brunckii explicationem *πάντ᾽* h. e. *κατὰ πάντα* male respuit Erfurdt, Wakef. coniecturam *κάρτ᾽* recipiens, quoniam illud *πάντα* claudicaret, haecque durities facile potuisset a Sophocle euitari. Sophoclem facile aliam structuram eamque faciliorem sumere potuisse fateor, sed poetam a vulgata et trita via recedere quis miretur, quis eum in ordinem cogere audeat? — Id tamen in eodem vocabulo bis apud Aeschylum tentauit Schützius. In Pers. 831.

πάντα γὰρ

κακῶν ὑπ᾽ ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι

στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.

Correctionem in Comment. p. 107. propositam *παντὶ* in edit. minori recepit, quasi *πάντα* pro *πάντῃ* *überall* nusquam

inueniretur nec ad verba ἀμφὶ σώματι eodem ſenſu referri poſſet; ſicut in Pind. Pyth. IX, 18.

ἐφαπτομένα χειρὶ κοῦφα

κοῦφα cum ἐφαπτομένα iunctum eundem ſenſum habet ac ſi poeta χειρὶ κούφᾳ quod per metrum non licet, ſcripſiſſet. Adde Hom. Il. α, 384. Caeterum in eam partem inclino, vt lectionem Cod. Moſq. σώμασι recipiendam putem. Latini etiam de vno corpore pluralem *corpora* poſuerunt. Ovid. Heroid. VI, 129. XII, 45. XIV, 126. Ita ἅρματα pro ἅρμα. Perſ. 189. cf. Voſs. ad Virg. Ecl. III, 36. p. 120. — In Perſ. 394.

Σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

Schützius in πάντ' ἐκεῖν' haerens πάντα θῖν' correxit, non tamen eam recipere auſus coniecturam. Perperam. In verbis πάντα ἐκεῖνα, ſi quid ſupplendum eſſe ſtatuas, χωρία intelligere velim. Hom. Od δ, 90.

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων ἠλώμην.

Ibidem 81. πόλλ' ἐπαληθείς. *Omne tenet* Ovid. Heroid. XII, 28. — Prometh. 917.

πιστὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρπνοῦν βέλος.

Et varietas lectionum multa et mos Aeſchyli πυρπνόος non contrahendi Prom. 371. Sept. 478. 496. facit, vt verſum nondum perſanatum iudicem. Vide an ab Aeſchyli manu venerit,

πιστὸς τινάσσων χερσὶ πυρπνόον βέλος

χερσὶ in Cod. Viteb. χερὶ Cod. Reg. A. πυρπνόον Ald. et Turneb. habent; nec copula opus eſt.

Prom. 974. ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφορᾶς ἐπαιτιᾷ

ξυμφορᾶς ex emendatione Valcken. ad Eurip. Phoeniſſ. 632. in minori editione pro ξυμφοραῖς edidit Schützius, nihil nec Abreſchii p. 64. admonitionem, datiuum ξυμφοραῖς ab ἐπὶ pendere poſſe, nec Heathium, datiuum cauſae eſſe exiſtimantem, curans. Equidem vulgatam ex Latini Sermonis vſu defendendam puto. Ii enim verbo *inſimulare, arguere, accu-*

ſare cum genitiuo pariter atque ablatiuo iunxerunt. *Inſimulare* Cic. Verr. V, 41. Heroid. Ovid. VI, 21. *arguere* Cic. Verr. V, 18. *accuſare* Corn. N. I, 8. Cum autem toties Graecorum conſtructiones expreſſerint Latini, huius etiam conſtructionis initia a Graecis repetere liceat.

Sept. 202. ἀλλ' ȣ̓̃ν ϑεȣ̀ς
τȣ̀ς τῆς ἁλȣ́σης πόλεος ἐκλείπειν
λόγος.

Schützium parum delectauit articulus τȣ̀ς ad ſequentis verſiculi initium reiectus. Itaque factum eſt, vt correctionem in Comment. p. 244. propoſitam ἀυτȣ̀ς ἁλȣ́σης κ. τ. λ. in textum minoris editionis recipere non dubitaret, quamquam Hermannus Obſerv. Crit. p. 45. de mendo articuli τȣ̀ς neminem ambigere putans, ἀυτȣ̀ς vim ſententiae infringere pronuntiauerat, ipſe ingenioſe admodum emendans

τὰ τῆς ἁλȣ́σης κ. τ. λ.

Sed quid eſt, quod tantopere in articulo τȣ̀ς diſpiliceat, cuius vſum, ſi tanti facerem, ſexcentis locis Tragicorum, facile confirmare poſſem? Nonne

Prom. 404. ὑπερήφανον θεοῖσι
τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.
Sept. 994. Ἐι μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν
ἔστη δορὶ
τῷ τοῦδ'.
Prom. 651, σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτί-
σῃς λέχος
τὸ Ζηνός
Agam. 528. βροτῶν
Τῶν νῦν.
Soph. Elect. 262. εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς.
Trachin. 175. 260. 331. et tot alia loca, Tragicos hoc verborum ordine delectatos esse, demonstrant? Nec articuli repetitio quemquam offendit in Sept. 994. vid. Matth. Gr. Gr. §. 277. nec θεοὶ πόλεος, θεοὶ οἱ τῆς πόλεος Graece esse dictum quisquam dubitare potest, nisi qui lingam Graecam ignorat. vid. eundem Matth. Gr. Gr. §. 276. Sed omnium, quae laudauimus, locorum apprime huc facit Agam. 337.

Εἰ δ' εὖ σεβοῦσι τοὺς πολισσούχους
θεοὺς
Τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα.

qui omnem hac de re scrupulum eximere viris doctis debet. Sed altera pars disputationis ad verbum ἐκλείπειν pertinet, ad quod si quis πόλεος repetendum censeret, Hermannum haberet aduersantem, qui de verbi ἐκλείπειν, quod accusatiuum sibi postularet, cum genitiuo constructione dubitabat. At cum alia verba accusatiuum poscentia, cum praepositione ἐκ composita, genitiuum adsciscere obseruaui, vt ἐκφεύγειν Xen. Anab. I, 3, 2. alia, tum ipsum ἐκλείπειν ita positum est Soph. Elect. 513.

ὄ τίς πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

adde canonem illum Abreschii Huschkio Anal. Crit. p. 30. probatum. Nec tamen h. l. ἐκλείπειν c. gen. constr-uendum putans, vsum loquendi afferam rariorem. ἐκλείπειν absolute pro *excedere* dicitur. Pers. 125.

Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας
Καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
Σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν ξὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ.

Hinc factum eſt, vt *ἐκλείπειν* pro *euaneſcere* poſitum ſit apud Soph. Electr. 1149.

νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί.

Locum igitur Sept. *ἀλλ - λόγος* ita reddo: *Atqui vero deos vrbem captam incolentes excedere ferunt.* — Ita ſaepius coniecturas ingenioſiſſimas praeſtantiſſimorum virorum, ſi quis veterem Scripturam vſumque loquendi diligenter et cum fide excuſſerit, concidere videas. Nec equidem maiorem diligentiam atque curam in locis tentatis illuſtrandis tuendisque quam in mendis locorum inueſtigandis et corrigendis collocaſſe nego. Ita enim me neque facile temeritatis periculum aditurum eſſe intelligo, nec textum ſcriptoris correctionibus corruptuτum, quas alius editor poſtmodo delendas eſſe doceat. Ita in Perſis 838.

ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως
ψυχῇ διδόντε ἡδονὴν καθ' ἡμέραν.
ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

haud neceſſario Pauwius correxit ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ, eam tamen correctionem comprobatam Schützius in ed. min. cum editore Glasg. recepit. Nam Turnebus cum Victor. rel. et Brunckius e Codd. adſent. Scholiaſt. dederunt ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν; Aldina vero, quam operarum vitiis foede inquinatam eſſe ſupra p. 10. iam monui, habet ψυχὴν διδόντες ἡδονὴν (etiam πρέσβυς pro πρέσβεις), quod Robort. propagauit. Vulgatam exquiſitiorem tuetur Theocrit. XVI, 24.

Ἀλλὰ τὸ μὲν (πλῦτυ) ψυχᾷ, τὸ δὲ καί
τινι δῦναι ἀοιδῶν.

Praeterea Horatius etiam c. IV, 7, 19.

Cuncta manus auidas fugient haeredis,
amico Quae dederis animo.

ſcripturam vexati verſus confirmat, vbi Mitſcherlichius apte hunc locum comparauit. ἐν κακοῖς ὅμως. — Ad exemplum Graecorum et Latini *tamen in* poſuerunt. Liv. XXI. c. 55. *Tamen in tot circumſtantibus malis manſit aliquamdiu immota acies.* Verſum ὡς - ὠφελεῖ pro vno eodemque habendum eſſe puto cum altero,

quem, Pauwio auctore, in fragmenta retulit Bothe n. 94. p. 607.

ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ᾽ οὐδὲν ὠφελεῖ.

ex Schol. ad Eurip. Oreſt. 680. et Schol. min. ad Soph. Ant. 560. depromtum. Sed his Thom. Magiſter, ſub v. ὠφελῶ poetis ſolis ὠφελῶ σοι frequentari, oſtenſurus, et hanc de verbo ὠφελῶ obſervationem et lectionem χρήματα praebuit, in hoc vocabulo memoria lapſus; quod idem et Euſtathio, notante Br. ad Perſ. 299. p. 321. et Schütz. ad Choeph. 9. p. 14, et compluribus aliis accidiſſe hodie ſatis conſtat. Vide etiam Oudendorpium ad Thom. Mag., qui mecum de verſu Aeſchyleo ſentit. Aeſchylo accedat locus Theocriti et propter viri, qui eum mutatum velit, claritatem, et quod hoc exemplo in paucis inſigni, vulgatam non neceſſario ſaepe in ſuſpicionem vocari, vel maxime probatur. Verſus legitur Eidyll. I. 136.

Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

quem Hufchkius amiciffimus in Analect. Crit. p. 76. in eam partem inclinat, vt putet, Schneiderum recte ita correxiffe

Κὴξ ὀρέων διὰ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο

Verum enim vero verba certandi, et quibus ea notio ineft, cum datiuo vel c. particula πρὸς acc. regente iungi poffunt. ἐρίζειν Theoc. Eidyll. V, 136.

ὀ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
ὀδ' ἔποπας κύκνοισι.

vtriusque conftructionis coniunctae exemplum praebet luculentum. ἐρίζειν πρὸς Eidyll. I, 24. VII, 41. Pind. Pyth. II, 161. ἐρίζεσθαι Pind. Ifth. IV, 49. ἐρίζειν ἀντία τινι. Pind. Pyth. IV, 507. add. Hom. Od. α, 78. παλαίειν τινι. Pind. Pyth. IX, 46. διαπαλαίεν πρὸς Apollod. II, 7. f. 5. πρὸς κέντρα λακτίζειν τινι Eurip. Bacch. 784.

Non igitur mutandus eft cum Valcken. Theocr. V, 23.

ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν.

Ipfum verbum ἀείδειν τινι fignificat *cantu*

certare cum aliquo apud Theocritum Eidyll. VIII, 6.

Μυκητᾶν ἐπίκρε βοῶν Δάφνι, λῇς
μοι ἀεῖσαι;

Adde διαείδομαι Eidyll. V, 22.

ἀλλά-γέ τοι διαείσομαι, ἔστέ κ'
ἀπείπῃς.

Plane eandem ſtructuram habet διςκέω apud Hom. Od. ϑ, 183.

ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.

δισκέω τινι *diſco certare cum aliquo.* Ergo γαρύειν τινι ſignificat *canendo certare cum aliquo.* Itaque Theocriti locum, quem alii alia ratione tentarunt, integrum eſſe apparet, nec opus eſſe coniectura διὰ pro τοὶ; quam praepoſitionem cum verbis coniunctam certandi ſignificationem iis tribuere, eſt quod dubitem. Nec me mouet Valckenarii auctoritas, qui praepoſitionis διὰ cum verbis compoſitae hanc certandi ſignificationem aſſignat ad Herod. lib. V. c. 18. p. 379. — Nam in διαπίνειν διὰ temporis ſignificationem habet, ita vt interdum per *continenter, multum temporis* reddi poſſit

aeque ac in lib. II, 121. διαλοιδορέεσθαι. Nec in caeteris quae laudauit verbis notio certandi a διά, ſed a conſtructione cum datiuo aut πρός τινα. repetenda eſſe videtur, vt in διατρέχειν πρὸς Ἀλέξανδρον. Certe Eidyll. V, 22. haec notio verbo ἀείδειν ineſt, διά vero, vt in διαπαλαίειν, διαπυκτεύειν Xen. Cyr. VII, 5, 53. διαφυλάσσειν Herodot. lib. 2. 121. continenter ſignificare vel appoſita ἔστέ κ' ἀπείπῃς docent; nec Eidyll. VI, 15. διαθρύπτεσθαι quidquam probat, male intellectum. Galateam enim delicias faciendo contendentem equidem non video. Pindari etiam locus, quem Huſchkius attulit, Ol. II, 156.

μαθόντες δὲ, λάβροι
παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς,
ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

meam de voce γαρύειν ſententiam confirmat. Pindaro enim γαρύειν πρὸς ad analogiam verbi ἐρίζειν πρὸς cum dixerit, patet, et γαρύειν τινι eadem ſignificatione ad analogiam verbi ἐρίζειν τινι dici

potuiſſe. — Eandem ſtructuram ſubſtantiua habent, ἔρις Hom. Od. ϑ, 210. ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέϑλων vbi velim genitiuum rei, de qua contenditur, notes. Ita Eurip. Oreſt. 802. χρυσείας ἔρις ἀρνός. — Eadem ſtructura notanda in Soph. Electr. 493. γάμων ἁμιλλήματα. ἕνεκα Hom. addit β. 377. T. 325. περὶ Xenoph. Anab. 1, 2, 8. Hom. ϑ, 225. δηρίομαι τινι περὶ τινι Pindarus Ol. XIII, 63, dixit. Conſtructionem c. Gen. imitati Latini Liv. XXI, 31. *certamen regni.* Cic. de off. 1, 25, *honorum contentio*, quod Erasmo ipſi noue dictum viſum eſt. Sed Latini poſt verba certandi et datiuum more Graecorum poſuerunt, *congredi* Virgil. Aen. 1, 475. et *contra* Cic. p. Ligar. 3. *contra ipſum Caeſarem eſt congreſſus armatus.* Quae Matth. Gr. Gr. §. 399. de verbis certandi explanauit, ea partim falſa partim haud accurate ſunt expoſita. Sept. 535.

εἰ γὰρ τύχοιεν, ὧν φρονοῦσι, πρὸς ϑεῶν
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν,
ἦ γ' ἂν πανώλεις παγκακῶς τ' ὀλοίατο.

ἤ γ᾽ ἄν de ſua emendatione repoſuit Schützius, vt ſenſu poſtulante. Quid ille velit, nec intelligo nec moror, particula γε certe, quam intrudit, inepta eſt. ἦ τε apud Homerum centies in apodoſi poſitum, vt Il. ε, 350.

εἰ δὲ σύγ᾽ ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τε σ᾽ ὀΐω
ῥιγήσειν πόλεμόν.

quam inanis ſit Sch. coniectura, oſtendit; ἄν vero ad ὀλοίατο pertinet. Atque Homerus ἦ τ᾽ ἄν in apodoſi loco ſimillimo poſuit Od. α, 287.

Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
ἦ τ᾽ ἄν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.

et Il. ψ, 274. π, 687. τ, 205. Aeſchylum vero Homeri imitatorem loquendi etiam formas toties inde expreſſiſſe hodie notiſſimum eſt, ita vt inde illuſtrare ſuperſedere poſſim particulas δέ τε Prom. 395. et Choeph. 487. et ὅς τε Sept. 486. 738. et Perſ. 17. 295.

Τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
Τῶν ἀρχελείων, ὅστ᾽ ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
Ταχθεὶς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.

vbi, re parum perſpecta, ſenſum ineptum intulit Schützius, vtpote cui Aeſchylum ex Homero illuſtrare non veniebat in mentem. Caeterum ὅστε etiam Pindarus dixit. Ol. 14, 2.

Sept. 547.

ϑεῶν ϑελόντων δ' ἂν ἀληϑεύσαιμ' ἐγώ.

Pro δ' ἂν, quod metri lex reſpuit, in maiore editione Br. correctionem receperat Sch. δῆτ' ἂν, anapaeſtum in quartam ſedem inferre haud dubitans, quem eiiciendum non eſſe, vbi inueniatur, ad Prom. 213. ſtatuit. In minori corruptam δ' ἂν reſtituit, lectore nihil admonito. Reponendum mihi olim viſum eſt

ϑεῶν ϑελόντων ταῦτ' ἀληϑεύσαιμ' ἐγώ.

vel

ϑεῶν ϑελόντων τ' ἂν ἀληϑεύσαιμ' ἐγώ

vt τ' ἂν ex τοι ἂν contractum ſit. Nam in Cod. reg. B. τ' ſuperſcriptum reperit Br. et τ' ἂν pro τοι ἂν vocalem longam efficit. vid. Porſ. ad Med. 863. Neque tamen impedio, quo minus, ſi cui ita placuerit, praeferatur Pauwii coniectura δ' ἆρ' pro δ' ἂν, dummodo

δ' tollatur consentiente Cod. Reg. A. et hoc sensu illa accipiatur: *vtinam dii dent, vt sane, quae dico, eueniant.* Particula enim ἂν, quam Schützius post Brunckium abesse non posse statuit, si vota simpliciter optatiuo exprimuntur *) necessario abest, vt Soph. Elect. 387. 403. Sept. Aesch. 403. 437. 470. 301. vbi Schützius quidem optatiuum ἄροισθε, pro ἄροισθ' ἂν accepta, non magis intellexit quam Agam. 347.

τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις.
τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν.
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἱλόμην.

*) At vbi praecedit particula aliqua, qualis est εἰ, ὡς, tunc videtur ἂν poni posse. Certe Hom. Od. ϑ, 239.

ὡς ἄν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο,
ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν

extat optatiuus cum particula ἄν. cf. Hermannum ad Hym. Hom. in Apoll. 51.

Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖς.

post εἰ in votis eam poni posse docentem. Haec loca mecum Dissenius meus communicauit.

In κλύοις, nam optandi notio aliena eſt, ἄν abeſſe nequit. Itaque vide an reponendum ſit

τοιαῦτα τ' ἂν γυναικὸς ἐξ ἐμȣ̃ κλύοις.

τ' ἄν pro τοι ἄν. — infinitiuum ἰδεῖν eſſe eodem modo explicandum atque in θαῦμα ἰδεῖν notes, nec Schützio fidem habeas, eum ad Clyt. referenti. Clyt. autem optat τὸ δ' εὖ κρατοίη, vt bona fortuna Graecorum maneat. (Perſ. 737. λόγος κρατεῖ σαφηνής) Nam Troia capta ſibi multorum bonorum fructum contigiſſe πολλῶν - εἱλόμην. Sch. vertit: *multorum enim bonorum fructum praetulerim.* At αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος eſt praeferre, non αἱρεῖσθαί τι, neque εἱλόμην ἂν, quam particulam ſuppreſſam ſtatuit Sch. in Comm. p. 193. ſignificaret *praetulerim*, ſed *praetuliſſem*, vid. Herrmann. ad Viger. p. 779., quod ſenſu prorſus careret. εἱλοίμην ἂν ſignificat *praetulerim.* Ab ἂν in εἱλόμην ne intelligi quidem poteſt, quamquam Herm. ad Ariſt. Nub. 1344. p. 230. in hoc ipſo verſu illam particulam ſuppreſſam eſſe

censuit, quoniam protasis cum εἰ neque praecedit neque suppleri potest. Tum autem in apodosi ἂν post praeterita indicatiui omitti interdum obseruaui. Praeiuerat Hom. Od. ε, 426.

ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σὺν τ' ὀστέ' ἀράχθη,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Locis ab Hermanno ad Hecub. p. 167. 68. allatis adde Soph. Elect. 1021.

εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω.

Nam ex voto εἴθ' - εἶναι commode protasis *si tali animo fuisses*, elici potest. Br. tamen πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω e coniectura dedit. Graecorum more Latini indicatiuum pro coniunctiuo posuerunt Tacit. Hist. I, 15. *Si te privatus lege Curiata apud Pontifices, vt moris est, adoptarem, et mihi egregium erat et tibi insigne.* 1, 16. *Si immensum imperii corpus stare ac librari sine rectore posset, dignus eram, a quo*

respublica inciperet. Particulam ἂν ea ratione, quam ostendi, omitti posse, egregie probat locus Aesch. Sept. 990.

ἔτω μὲν ἀμφὶ τȣ̃δ' ἐπέσταλται λέγειν·
τȣ́τȣ δ'ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκȣς νεκρὸν
ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
ὡ̃ς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός,
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
Τῷ τȣ̃δ'.

Quo loco ex quo fonte apud Romanos, serioris praesertim aetatis scriptores, *indicatiui vsus* ante *nisi* fluxerit, dilucide demonstrari potest. Liv. II, 50. *vincebatque auxilio loci paucitas, ni iugo circummissus Veiens in verticem collis euasisset.* Adde Liv. 2, 10. Tacit. Agr. c. 13. 37. Annal. I, 23. 35. 63. 65. II, 17. 22. 46. III, 14. IV, 30. Horat. II, 17. 27. Prorsus alia ratio est in Aeschyli Pers. 739. p. 333.

ἐγὼ δέ πȣ
διὰ μακρȣ̃ χρόνȣ τάδ' ηὔχȣν ἐκτελευτῆσαι θεȣ́ς.

vbi Brunckius p. 333. ἂν ſuppreſſum in ἐκτελευτῆσαι eſſe ſtatuit. Sed vir doctiſſimus, cui vnum eundemque ſenſum habere viſum eſt ἐκτελευτῆσαι ἐκτελευτῆσαι ἂν, ἐκτελευτήσειν, vehementer fallitur. Nam ſi infinitiuis praeſentis vel aoriſti (etiam participiis) accedit particula ἂν, neceſſe eſt, vt protaſis praeceſſerit, vel ex antecedentibus commode ſuppleri poſſit. Xenoph. Anab. III, 1, 18. Καὶ νῦν πρῶτον μὲν οἶμαι, ἂν ὑμᾶς μέγα ὀνῆσαι τὸ στράτευμα, εἰ ἐπιμηληθείητε, ὅπως — καταστα-θῶσιν. Adde loca inſignia III, 1, 39, V, 9, 18. — Ea vero protaſis deeſt Anab. II, 1, 13. ἴσθι μέντοι ἀνόητος ὢν, εἰ οἴει ἂν, τὴν ὑμετέραν ἀρετὴν περιγενέσθαι τῆς βασιλέως δυνάμεως, vbi ſupplendum: *ſi arma regi intuleritis*, et perabſurdam interpunctionem poſt ἂν tollendam eſſe vel Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39. editoribus oſtendere poterat Anab. II, 3, 18. Οἶμαι γὰρ, οὐκ ἂν ἀχαρίστως μοι ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Supple: *ſi*

mihi contigiſſet vos ſospites in patriam reſtituere. Οἶμαι, ὐκ ἀχαρίστως σέ μοι ἕξειν ſignificat: *ſpero, te erga me non ingratum ſore,* nulla conditione adiecta; at οἶμαι, ὐκ ἂν ἀχαρίστως σέ μοι ἔχειν poſtulat, vt conditio aliqua accedat, vt *ſi tibi hoc praeſtitero.* Vide igitur, quam bene egerint Zeunius, Schneiderus, qui particulam ἂν praeſenti tum et aoriſto vim futuri tribuere ſtatuerunt poſt Daweſium Miſcell. Crit. p. 82. 83. cuius auctoritas, et vſus Futuri Latinorum viros doctos facile in erroris ſocietatem traxit. In hos etiam Brunckium retulerim, qui ad Perſas l. c. ad Soph. Electr. 443. p. 448. et Eurip, Phoen. 899. p. 330. *aoriſtus ſaepe pro futuro ponitur, etiam ſine particula ἂν, quae ſubintelligenda ſupprimitur,* notauit, Hemſterhuſium Miſcell. Obſerv. V. T. IV. p. 286 – 87. N. T. 3. p. 1 – 3. huius ſententiae auctorem referens. Sed neque Hemſterhuſius hoc dixit et Perſarum locus alium, particula ἂν addita, ſenſum acciperet hunc: *ego ſperabam deos haec perfecturos eſſe,*

ſi hoc vel illud accidiſſet, quam conditionem ibi addere perabſurdum foret. Sed hoc obſeruandum eſt, *eſſe apud Graecos multa verba, poſt quae nullo diſcrimine infinitiui aoriſtorum et futuri, interdum etiam praeſentis ponantur, verba nimirum putandi, opinandi, ſperandi, iurandi, minandi, vaticinandi, contendendi, promittendi*, vt ὑποδέχομαι, αὐχῶ, φημὶ, ὑπισχνέομαι, ἀπειλῶ, ὄμνυμι, ἐλπίζω, νομίζω, δοκῶ, ἡγῦμαι, συντίθεμαι, οἴομαι κ. τ. λ. His enim verbis futuri ſignificatio iam ineſt, vt praeteriti ſignif. verbo *memini*. — In Pindari loco, qui familiam ducit, aoriſtum et futurum coniungi vides Pyth. I, 82.

Ἄνδρα δ᾽ ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ᾽ ὡσεὶ τ᾽ ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ᾽ ἀντίȣς.

Accedat Pyth. IV, 432.

ἤλπετο δ᾽ ȣ̓κέτι οἱ
κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.

ὑπισχνέομαι c. aorist. παύσασθαι Xen. Anab. I, 2, 2. βȣλεύσασθαι II, 3, 20. αὐχεῖν c. futuro δώσειν Prom. 337. et μολεῖσθαι (cuius forma et Oed. Col. Soph. 1742. occurrit) Prom. 688. cum μεθέξειν Agam. 503. at c. aorist. Perſ. 740. Hom. Od. α, 201. καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω; conferatur cum Od. μ, 212. καί που τῶνδε μνήσεσθαι οἴω. Adde Long. Paſtor. p. 65. lin. 9. ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτȣ̃, ȣ̉δὲ ἐραστὴν ἔφη δέξασθαι, μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. vbi nollem Schaeferus p. 372. in eam partem inclinaſſet, vt δέξεσθαι reponendum cenſeret, immemor Herodoti ſui I, 24. ἀείσας δὲ ὑπεδέκετο ἑωυτὸν κατεργάσασθαι. Vide etiam exempla collect. Hemſterh. Miſc. Obſ. V. T IV. et Abreſch. Miſc. Obſ. N. T. 3. p. 1-3. cuius admonitione, *vix vllum repereris verbum, cum futuro conſtructum, cui non item aoriſti accedant*, caute vtendum eſſe moneo. Nec tamen, vt ad Aeſchylum redeam, locum manifeſto deprauatum Pauwii coniectura perſanatum iudico. Nam ἀληθεύσαιμι ἂν

ingenio Eteoclis magis quam ἀληθεύσαιμι conuenit cf. 505. Itaque et hunc locum felicioribus ingeniis emendandum relinquo, et 1051.

Ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.

Nam πόλις τε καὶ τ. δ. Graecorum ratio loquendi postulat, modo metri ratio non obstaret. Pers. 231.

Τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος Ἡλίȣ
φθινάσμασιν.

φθινάσμασιν coniectura, in quam cum Pauwio Sch. incidit, adeo ipsi visa est certa, vt nouissime eam in textum receperit. Nam δυσμαὶ φθινασμάτων ab Aeschyli manu venisse haud sibi persuadere poterat vir doctus Comment. p. 41. At δυσμαὶ absolute positum reperiri, vt Latinorum *occasus* Virgil. Aen. IX, 668. probare debebat, nec, quam inepta sit eiusmodi appositio, multis demonstrari, opus est. Mihi quidem δυσμαὶ φθινασμάτων Ἡλίȣ, poetice dictum pro δυσμαὶ φθίνοντος Ἡλίȣ, non magis durum visum est, quam Prom. 6.

ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις
πέδαις.

Caeterum lectionem πρὸς δυσμὰς praetulerim *verſus occidentem*. πρὸς c. acc. *verſus* ſignificat, ſiue de loco ſiue de tempore dicatur. Herod. I, 6. ὃς - ἐξίει πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐς τὸν Εὔξεινον καλεόμενον πόντον. Pind. Pyth. IX, 44. πρὸς ἀῶ. Eurip. Oreſt. 1256. Add. Hermann. Adnot. ad Viger. p. 817. Πρὸς cum datiuo eandem ſignificationem habere dubito. Brunckium πρὸς δυσμὰς, quod is primus recepit, *in plaga occidentali* interpretatum eſſe eius nota ad Prom. 348. p. 292. oſtendit, quam quidem Sch. in Commentarium p. 79. transtulit, nihilo minus tamen in Perſ. 815. in edit. min. πρὸς γῇ Πλαταιῶν pro πρὸς γὴν e coniectura repoſuit. At omnium Codd. lectio cur mutaretur, nulla neceſſitas fuit. πρὸς vt κατὰ c. accuſatiuo coniunctum paſſim *in* ſignificat. Prom. 348. Soph. Philoct. 22.

εἴτ' ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε.

Electr. 931.

τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτε-
ρίσματα.

327. ἐχθροῖς παρασχὼν, ἐνκλεῶς ἀπώλετο. Guelf. habet ἀνηλεῶς. Si quis igitur vellet ſcribi νηλεῶς, quod ad miſericordiam mouendam aptius iudico, facile probarem.

Sept. 839.

Ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον
ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν
πίτυλον, ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται
τὰν ἄστολον μελάγκροκον θεωρίδα
εἰς χέρσον. —

Nouam conſtructionem et ſignificationem verbi *ἀμείβεσθαί τινα ἔς τι διά τι deducere, ſequi aliquem aliquo per aliquid* qua analogia, qua auctoritate Sch. defendere poſſit, non ſatis aſſequor. ἀμείβειν θεωρίδα eſt *relinquere* ἀμείβεσθαι θ. *inire cymbam Charontis* Eurip. Bacch. 64.

Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον ἀμεί-
ψασα, θοάζω.

Soph. Trachin. 658. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας cf. Philoct. 1262. Ita ἐξα-

μείβειν Perſ. 129. Eurip. Phoen. 131. At ἀμείβεσθαι ſignificat *inire*, *ingredi* Eurip. Alceſt. 752.

εἰσῆλθε κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας.

Huius diuerſae ſignificationis cauſa repetenda a prima notione verborum ἀμείβειν et ἀλλάσσειν *mutare*, *tauſchen*, *vertauſchen*, *eintauſchen*. Si locum, in quo verſamur, mutamus cum alio, illum relinquimus, vt in Horat. 1. Carm. 17, 1. *Velox amoenum ſaepe Lucretilem mutat Lycaeo Faunus*; ſi locum aliquem cum eo, in quo verſamur, mutamus, in illum nos conferimus. Hinc *mutare* ἀλλάσσειν et ἀμείβειν accuſatiuo iuncta modo *inire* modo *relinquere* ſignificant: Horat. Car. Saec. 39.

Iuſſa pars mutare Lares et vrbem.

mutare notat *relinquere*, at *adire* Carm. II, 16, 18.

Quid terras alio calentes
Sole mutamus? Patriae quis exſul
ſe quoque fugit?

quem locum ita confidenter corrupit Doeringius

Quid terras alio calentes
Sole mutamus patria? Quis etc.

vt ſcilicet, duplex inſolentia tolleretur, *mutare terras* pro *adire terras* et *exſul patriae*, Horatiique oratio ad vulgarem et tritam reuocaretur. Sed ab inſolentiae crimine, quod locutioni *terras mutare* adſpergere voluit vir ille doctus, Graecorum exemplum poetam Venuſinum ſatis tuetur, et nouam iſtam abundantiam, quam dicit eſſe in verbis: *patriae exſul*, et etymologia vocabuli *exſul* et conſtructio ſimilis vocis *extorris* Sall. Iug. c. X. *extorris patria*, oſtendit eſſe nullam. Adde quod *ſolum patriae relinquere* latine dici poteſt, et apud Graecos *πάτρας φυγάς*. Cum igitur *ἀμείβεται θεωρίδα* ſenſu careat, ſuſpicor Aeſchylum ſcripſiſſe *δι' Ἀχέροντα πέμπεται. πέμπεσθαι*, pro *μεταπέμπεσθαι* in Oed. Col. Soph. 602. poſitum, h. l. pro *προπέμπεσθαι* (Perſ. 137.) *proſequi* accipiendum. *προπέμπειν* verbum ſolemne de iis, qui mortuos proſequuntur. Sept. 1038. 1048. Ita *γόος προπέμπει lamentatio proſequitur mortuos*

Sept. 898. occurrit. Sed omnium maxime huc facit Perf. 1063.

πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.

Vulgatam certe defendendi neminem facile viam inuenturum eſſe ſpondeo, quia linguae ratio non aliter eam intelligi patitur, quamquam Schützius ne hilum quidem de illa dubitauit, nec vllum exemplum pro hac, quam ſumit, ſignificatione attulit.

Nec mirum. Vir enim ille doctus in locorum difficultatibus animaduertendis et expediendis, in rarioribus verborum ſignificationibus eruendis et illuſtrandis, in conſtructionibus nouis vel minus vſitatis ad vſum loquendi exigendis non magnam quidem operam et diligentiam poſuit. Prom. 199.

ἐπεὶ τάχιστ᾽ ἤρξαντο δαίμονες χόλου
στάσις τ᾽ ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο.
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν·

Schützius οἱ μὲν - οἱ δὲ nominatiuos conſequentiae eſſe vult. Anacoluthia erat notanda, Aeſchylum οἱ μὲν - οἱ δὲ poſuiſſe, quaſi verbum actiuum velut στάσιν - ἔθηκαν praeceſſiſſet. Tum quidem

οἱ μὲν - οἱ δὲ legitima ſtructura. vid. Brunck. ad Soph. Antig. 21. Hom. Od. α, 109. Eiusdem plane Anacoluthiae exemplum extat in Soph. Antig. 259.

λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

Poterat item ἄλλος ἄλλον ἐλέγχων dici. Longe differunt, quae exempla ad Perſ. 122. attulit Brunckius. — Sed ad Graeca prope accedit locus apud Tacitum, diligentiſſimum Graecorum imitatorem Hiſtor. I, 29. *Ignarus interim Galba et ſacris intentus fatigabat alieni iam imperii Deos, cum adfertur rumor, rapi in caſtra incertum quem Senatorem, mox Othonem eſſe, qui raperetur, ſimul ex tota vrbe, vt quisque obvius fuerat, alii formidinem augentes, quidam minora vero, ne tum quidem obliti adulationis.*

284. Ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
διαμειψάμενος πρὸς σὲ, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν
γνώμῃ, στομίων ἄτερ, εὐθύνων.

Schütz. vertit: *Venio ad te Prometheu, longae viae interuallum emenſus et — gubernans.* τέρμα ex quo Graeci pro

πόρον, quod Sch. Comm. p. 73. haud cunctanter ponit, vſurparint, equidem ignoro. Sed τέρμα pendet ab ἥκω, quod pariter atque ἱκνεῖσθαι Prom. 723. Pindar. Ol. VI, 109, c. quarto caſu conſtruitur. Prom. 717. 735. vide etiam Huſchkium meum Anal. Crit. p. 78. Ad verbum διαμειψάμενος quartus caſus ex κελεύθου repeti debet, quod fieri poſſe ſup. p. 81 ſqq. docui, adde Soph. Trachin. 29. et Virgil. Aen. VI, 336. — quos *obruit Auſter aqua inuoluens nauemque virosque.* Participium εὐθύνων male per *et* cum διαμειψάμενος iunctum. Sed haec et talia in verſione minus accurate expreſſa vt 293. 310. 373. 375. 747-50. 775. 877. 891. 910. non moror.

304. δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα.

In Comment. p. 75. verba τόνδε τὸν Διὸς φίλον per *Ioui inuiſum* explicantur, quoniam ſup. 120. τὸν Διὸς ἐχθρὸν ſe appellauerit Prometheus. Sed huius loci alia eſt ratio. De malorum ſuorum acerbitate querens, beneficiorum in Iouem collatorum apte meminit, quem ſenſum

verba τὸν - τυραννίδα postulant. Prometheum autem Iouis amicum fuisse, eumque in imperio constituendo et fundando adiuuisse, 216 — 221 ipsius verbis exponitur. —

309. γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι
τρόπες
νέες.

Schützius quae in Comm. p. 75. ponit, μεθαρμόζειν *alias corrigere, emendare, h. l. autem, quia νέες additur, est aptare sibi, induere*, falsissima vid. Eur. Alc. 1160. Non meliora, quae de particula ὑπὸ 574 otiante, de pleonasmo verborum τῶν γάμων 739. τῶν σῶν γάμων μνηστῆρος, de admiratione, quae 570. ὃν ἐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει expressa sit, tradidit. Adde quod πορπᾶσον Prom. 61. a πορπάζειν perite derivat, quod Κάνωβος Prom. 846. Suppl. 312. per *Canobus* (Latini *Canopum* dixerunt) reddit et Sept. 216. πειρᾶσθαι *incursionem tentare*, quod significat *inuadere* (τὴν πόλιν) coll. Sept. 484. πεῖρα *impetus*. Liuius 21, 25. *tentare castra* dixit, Sall. Cat. 2. *bello aliquem tentare* Adde Herodot. 1, 68; quodque μὴ et ἐ ad

Prom. 337. Comm. p. 78. commutauit. Sed diligentiam ſuam et Graecae linguae cognitionem maxime probauit Prom. 511. p. 10. quae tamen omnia excutere et refutare et taedioſum et alienum eſt.

379. Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.

In hoc loco, qui e re medica colorem duxit, metaphoram quidem a tumoribus ad irae impetum translatam intellexit, ſed male et verba ἰσχναίνῃ βίᾳ reddidit et ἰσχναίνειν verbo μαλθάσσειν reſpondere debere putauit. Nam ἰσχναίνειν ſignificat *aliquid tenue reddere, extenuare*, verbum de tumoribus extenuandis frequens vid. Foeſ. egregiam explicationem vocis ἰσχνὸν in Oecon. Hippocr. Sed lenibus an aſperis remediis id fiat, verbo hoc expreſſum non eſt. At verba ἰσχναίνειν βίᾳ θυμὸν σφριγῶντα ſignificant *iram grauem vi comprimere* accurateque reſpondent verbis μαλθάσσειν κέαρ ἐν καίρῳ *tempeſtiue animum offenſum lenire;* quod et Schneiderum ſub v. ἰσχναίνειν non intellexiſſe miror. Male verſatus eſt

Sch. etiam in vertendis verbis ἰσχναίνῃ βίᾳ *violenta et aſpera oratione irritet.* Vnde quaeſo, Oceanum aſpera oratione vſurum fuiſſe, Prometheus colligere poterat? Cum hac ſignificatione verbi ἰσχναίνειν noli commutare eam, quam ἰσχναίνειν Eumen. 258. et Prom. 269. κατισχναίνειν habet, *attenuare*, *macerare* oppoſitum verbo σφριγᾷν, quod de corpore robuſto et vegeto in aetatis flore conſtituto poſitum idem ille Foeſius in Oec. Hipp. docte illuſtrauit. Quae verbi σφριγᾷν ſignificatio clare demonſtrat, quo ſenſu *tumere* accipiendum ſit in Tibull. Eleg. VIII, 35.

At Venus inueniet puero ſuccumbere furtim
Dum tumet, et teneros conſerit vsque ſinus.

Ibi membra tumentia et vegeta Marathi, ad cuius amorem adhortatur Pholoen, oppoſita ſunt ſeni decrepito, viribus exhauſto v. 29 ſqq. — Adde *anni tumentes* apud Stat. Achill. 1, 292. Adde Eumen. 132.

Σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπȣρίσασα τῷ,
ἀτμῷ κατισχναίνȣσα, νηδύος πυρί,
ἕπȣ, μάραινε.

vbi lectionem ἀτμῷ cur correctione ἀτμὸν Hermannus et Schützius expule-

rint, equidem non aſſequor, nec me verborum conſtructionem aut ſenſum intelligere fateor. ἀτμὸς Latinorum *vapor* Virg. Aen. V, 682. *lentusque carinas eſt vapor.*

334. Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν. vltima reddidit Sch. *ſapientiam diſſimulare.* Perperam. Non enim diſſimulare eam cupiebat Oceanus, ſed, dum Prometheo inſipiens videretur, (μὴ δοκῶν φρονεῖν) huius liberationem a Ioue impetrare.

421. Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται
Δάϊος στρατὸς, ὀξυπρώ-
ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

Verba πόλισμα ὑψίκρημνον de caſtello aliquo ſeu oppido montano accepit Sch. parum apte, praeſertim cum in hac Chori terrarum enumeratione non vlla vrbs memoretur. Itaque ego *tractum omnem prope Caucaſum montanum* (ὑψίκρημνον h. e. ὑψηλὸν) intellexerim. Πόλισμα vt πόλις de terris, quatenus inhabitantur, vſurpatur. Perſ. 488. Θεσσαλῶν πόλισμα de tota Theſſalia. Heſiod. ἀσπ. 380. Μυρμιδόνων πόλις de

Phthia. Quem vſum loquendi bene illuſtrauit ibi Heinrichs. Adde Pind. Ol. 7, 64. — Hinc Archilochum πόλις pro *inſula* bene vſum eſſe patet, notante doctiſſ. Huſchk. de fabul. Archil. p. 24. Adde Eumen. 77.

ὑπέρ τε πόντον καὶ περιῤῥύτας πόλεις.

h. e. *inſulas circumfluas*. Sch. verſio *vrbesque mari adiacentes* falſiſſima eſt. Ex hac ſignificatione vocis πόλις illuſtrandum eſt etiam πολισσȣ̃χος, quod *de diis* etiam dicitur *qui terram incolunt* Agam. 337.

εἰ δ' εὖ σέβȣσι τȣ̀ς πολισσȣ́χȣς ϑεȣ̀ς
τȣ̀ς τῆς ἁλȣ́σης γῆς.

πολισσȣ́χȣς per ſequentia τȣ̀ς - γῆς explicatur. Male Sch *deos vrbicos*. Sept. 256.

ἐγὼ δὲ χώρας πολισσȣ́χοις ϑεοῖς,
πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις κ.τ.λ.

verto: *Ego vero terrae huius diis, et paganis et vrbanis;* tria enim genera deorum cum Schützio ſtatui non poſſunt. Nam *dii vrbani* comprehendunt *forenſes*. Verba βρέμων ἐν αἰχμαῖς reddidit *lanceis horrens*. At neque βρέμειν ſed φρίσσειν ſignificat *horrere*, neque ἐν abundat. ἐν αἰχμαῖς *in lanceis* h. e. *lanceis armati;* noto loquendi genere vel ex Virgilio Aen. V, 36.

Occurrit Aceſtes horridus, *in iaculis* et pelle Libyſtidis vrſae vbi vid. praeſt. Heyn. —

24. Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτὴρ,
ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶ, πυρὸς δίχα,
χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ

quod ex verbis οἰωνῶν βοτὴρ collegit Schützius, Tireſiam *gallos gallinas columbas*, vt ex iis obſeruatis vaticinaretur, aluiſſe, vnde hauſerit, me fugit, quamquam ex columbis et gallis vates futura praedixiſſe non nego, vid. Pott. Archaeol. T. 1. p. 716. - 18.* At enim galli non inter οἰωνοὺς referuntur. Nec verba Aeſchyli hunc ſenſum poſtulant. βόσκειν et ποιμαίνειν pro ſynonymis habenda. Ποιμαίνειν vero, vt νέμειν, ſignificat *regere*, *imperare*, poſt Homericum ποιμὴν λαῶν, apud Eurip. Temen. Fr. X, 2. p. 477. ποιμαίνειν στρατὸν, Anacr. νη. ποιμαίνειν πολιήτας, Aeſch. Eumen. 91. Hinc in Perſ. 75. loco male intellecto, ποιμανόριον pro στρατὸς poſitum, cui accommodatum ἐλαύνειν, et 240.

τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι, κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;

ποιμάνωρ pro ἄρχων. Ποιμὴν *dominus bo-*

norum apud Pind. Ol. X, 107. pro δεσπότης. οἰωνῶν βοτὴρ igitur eſt δεσπότης οἰωνῶν, *dominusque auium*, quatenus ex iis vaticinandi ei tributa erat facultas, aeque dici poteſt, ac Artemis Anacr. νη. ἀγρίων δέσποινα θηρῶν, vt *venatrix*. Si quis augures aves conuocare potuiſſe cum Pottero Arch. T. 1. p. 708. ſtatuat, inde ſignificationem verborum οἰωνῶν βοτὴρ illuſtrare tentans, videat, quam bene hoc cum viro illo docto ex Schol. ad Antig. Soph. 1000. colligat. Nec meliora, quae Sch. de verbis πυρὸς δίχα tradidit: *Tireſias, quia caecus erat, ignem obſervare atque ex eo vaticinari non poterat*, vertens: *qui non ignem (ſacriſiciorum) ſed aves fatidicas auribus et mente obſeruat.* Primum πυρὸς δίχα pro verbis: ὃ πῦρ quis vmquam poſuit? Quid? Regem, rebus gerendis intentiſſimum, in antitheſibus luſiſſe putes, praeſertim cum Tireſias caecus ignem obſeruare non potuerit, quod Sch. ſumſit? δίχα ſignificat *ſeorſum*[a], vt ἄτερ, aeque male acceptum in Sept. 541.

ὃς ὃυκ ἐάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,
ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά.

γλῶσσα ἐργμάτων ἄτερ, *lingua ſine operibus.* ἔργμα non commutandum cum ἔργμα — Itaque νωμῶν ὄρνιθας πυρὸς δίχα ſignificat Tireſiam tum aves non ſimul cum igne obſeruaſſe. Hic enim vates, auſpicio capto, praeterea ex igni vaticinari ſolitus erat, quod teſtatur Sopho. Antig. 999 - 1011. In igniſpicio autem praeſto erat puer Antig. 1012 - 14. vel Manto filia Senec. Oed. 309, quae σήματα πυρὸς obſeruata indicaret.

Perſ. 261. Ἦ μακροβίοτος ὅδε
γέ τις αἰὼν ἐφάνθη
γεραιοῖς, ἀκούειν
τόδε πῆμ' ἄελπτον.

Schützius ſtatuit, πρὸς τὸ vel διὰ τὸ ante ἀκούειν omiſſum eſſe; ſed vehementer de eiusmodi ellipſi dubito. Ac ne graecum quidem eſt πρὸς τὸ ἀκούειν vel διὰ τὸ ἀκούειν in hac verborum ſtructura. ἐφάνθη vertit *videtur!* Nec anxie quaerendum puto, quibus adminiculis Graecorum infinitiui, ita abſolute poſiti, ad Latinorum vel noſtram loquendi rationem reuocentur. Nempe infinitiuus ſimpliciter hic poſitus eſt, vt alias ὥστε praemittitur. Thucyd. 2, 64. πάντα πέφυκε

καὶ ἐλασσοῦσθαι. In Soph. Antig 637.

ἐμοὶ γὰρ ὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σῦ καλῶς ἡγυμένυ.

Non enim decet, vllas nuptias, quas consequi possim (φέρεσθαι), tanti mihi esse, vt eas iustis tuis imperiis praeferam. Constr. *οὐδεὶς γάμος ἀξίως μείζων μοι ἔσται σοῦ καλ. ἡγουμ.* cum autem de optione agatur, vocabulo *μείζων* insuper additur *φέρεσθαι.* Nollem Erfurdt *μεῖζον* rescripsisset, *ἀξίως ἔσται* pro *ἄξιος ἔσται* accipiens, quod fieri posse numquam mihi persuadebit. Exempla certe, quae attulit sententiam suam probaturus, nihil probant. Eadem infinitiui ratio Electr. 1015.

προνοίας ὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, ὐδὲ νῦ σοφῦ.

Itaque haud intelligo, cur Schneiderus Xenoph. Anab. II, 1, 6. *πολλαὶ δὲ καὶ πέλται καὶ ἅμαξαι ἦσαν φέρεσθαι ἔρημοι.* verbum *φέρεσθαι*, quod recte Weiske explicuit, post Muretum delendum censuerit. — In Pers. 788.

εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἦ τὸ Μηδικόν.

εἰ pro *ἐὰν* positum esse non vidit, itaque Brunckii correctionem *ἢν*, qui *εἰ* cum

coniunctiuo construi non posse contendit, Dawesio suo obsecutus Miscell. Crit. p. 326. qui hoc loco μήδ' ἐι - εἴη pro ἤ τὸ rescribendum esse censet, in maiori editione iam receperat. Nec iis, quae Hermannus in Obseruatt. Crit. p. 77. de hac re disputauerat et collegerat, permotus, eandem correctionem constanter in minori ed. retinuit, quasi auguraretur, eundum virum doctum in Adnot. ad Viger. p. 791. sententiam retractaturum, Atticisque hoc vsu loquendi interdicturum esse. Quod tamen quo iure poetis quidem fiat, non assequor. In Soph. Oed. C. 1442. legitur

δυστάλαινά τ' ἆρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ

quamquam Br. ἤν legendum censet. Apud Latinos quidem *si* aeque ac Graecorum ἐι vsurpatum sententiae meae fauere videtur. Virgil. Aen. V, 64.

Praeterea si nona diem mortalibus almum
Aurora extulerit, radiisque retexerit orbem,
Prima citae Teucris ponam certamina classis.

Addenda et corrigenda.

pag. 10. lin. vlt. scribe *aut*
— 11. l. 14. scrib. *esset*
— — l. 22. — *repugnant*
— — l. 23. — *πέπλων*
— 12. l. 2. — *μάκαιρ'*
— 14. l. 8. — *trochaici*
— — l. 14. — *docuerat*
— 15. l. 10. — *πῶς γὰρ ἄν τις*
— 16. l. 7. — *ἐπιςπᾶσθαι*
— 22. l. 12 Adde Sept 611. *δικαίας λιτὰς*
— 24. l. 16. *ὧδ' πολύς*. Nec obstat ordo verborum *πολὺς ὧδε*. Similiter in Prom. 240. *ἀνηλεῶς ὧδε* aduerbium *ὧδε* postpositum iudicauerim. Certe in Soph. Trach. 1262.

ἀνάπαυε βοὴν· ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.

τελέως ἐπίχαρτον iungendum h. sensu *facinus, ad quod me accingo inuitus, mihi summopere iucundum est;* quem locum mutando ita corrupit Erfurdt: *ὡς τελεοῖς vt perficias. ἀνάπαυε, ὡς τελεοῖς* soloece! Billerbeckii vero coniectura *τελέουσ'* propter particulam *ὡς* sensu caret.
— 25. l. 8. scrib. *ἀυτοδάϊκτως*
— 26. l. 16. leg. Sept. 427.
— 29. l. 12. scrib. 205.
— 39. l. 6. Recte commate post Μοιραῖ distinxi; nam *Διόθεν Ioue annuente* ad *τελευτᾶν* pertinet. Vt *Διόθεν* ad Μοιραι trahi posset, scribendum esset

ἀλλ' ὦ μεγάλαι Διόθεν Μοῖραι.

vid. exempl. p. 148.
— 45. l. 2. leg. *ad*
— — l. 3. scrib. *Pers.*
— — l. 16. — *χῶπη*

pag. 48. l. 10. scrib. δὲ
— — l. 23 — *addat - tribuat*
— 50. l. 4. Verba εὖ τελεῖν σοι verte: *felicem exitum daturum esse.* cf. Sept. 35. εὖ τελεῖ θεὸς, quem locum p. 44. admotum nollem.
— — l. 21. scrib. ἐκρίνατε.
— 51 Voculae μέντοι et μέντοι γε nullibi temere positae h. l. nihil probant. In Hom. Od α, 222. Τοὶ est *tibi.* — Caeterum Turnebo de ἄντ' in Pers. edendo adsentior.
— 60 l. 19. *mala - cognoscant* leg. *vt mala patientes h e. mala patiendo sortem futuram cognoscant.*
— 61. Aeschyli locum tractauit etiam Matthiae Miscell. Philol. T. 2. p. 1. qui mecum de verbo πάσχειν sentit, caeterum hunc verborum ordinem fecit Δίκα ἐπιρρέπει (κατὰ) τὸ μέλλον τοῖς παθοῦσι (ὥστε) μαθεῖν *Iustitia ingruit* in homines, ita vt *futuro tempore, damnum* ex iniuste factis *nacti, cognoscant*, mala facinora non impunita manere. Vt nihil de praepositione κατὰ dicam, nec ellipsis verbi ἀνθρώποις est ferenda, nec articulus τοῖς habet, quo referatur. Itaque vix quidquam in hac explicatione est, quod lectori arridere possit.
— 63. l. 18. scrib σημεῖα
— 72. ἄλλοτε suppressum Elect. Soph. 752. apud Virgil. Aen. V, 831. *nunc*
— 73. l. 13. scrib. ὑπεργεγὼς
— 75. l. 1. leg. χρήμασιν γ' ὑπεργεγώς.
— — l. 18. scrib. Ἕλλησιν
— — l. 19. — ἀπὸ
— — l. 20. — τὸ
— — l. 21. — Ἑλλάδι et p. 77. l. 16.
— 77. l. 11. — τινὶ
— — l. 13. — τινός τινι

pag. 77. l. 16., ἅπασι. Ita πολλοῖς *multis rebus* ap. Xenoph. Anab. I, 9, 6. καὶ τὸν πρῶτον μέντοι βοηθήσαντα πολλοῖς μακαριστότατον ἐποίησεν.

— 80. l. 6. ſcrib. ὁρώμενα

— 85. l. 20. — ἰδίοις

— 91. l. 23. — θέμιν

— 95 l. 10. Commata poſt δὴ et κέλευθον delenda. Nam iungendum φανεὶς τὴν κέλευθον, vt Elect. 1275.

ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ' ἐμοὶ φανῆναι.

— 97. l. 4. Conſtrue δηλοῖ τὸ γέννημα τῆς παιδὸς ὠμὸν ὂν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς *ingenium puellae prodit ferociam ſe ſuam habere ex patre feroce.*

— — l. 23. ſcrib. ἀποβησόμενον et τὶ

— 99. l. 8. — εἰμὶ

— — l. 21. — οὐχ et p. 100. l. 16.

— 101. l. 21. — ἐστὶν et p. 102. l. 10.

— 103. l. 19. — ταυτά ἐστι

— 104. l. 1. *an perceperit* ſcrib. *ſibi hoc cognitum eſſe.*

— 108. l. 18. ſcrib. καταβασμῷ

— 112. l. 11. — *firmiter*

— — l. 16. — τῆςδε

— 113. l. 22. — τὶς

— 114. l. 9. — αἰθὴρ

— — l. 17. — ἁμαρτοῦσαν

— 115. l. 21. — ταῖς

— 116. *quod ſi quis etc.* Idem iudicaſſe laetor Hermann. ad Hecub. p. LVIII. et de emend. rat. G. G. p. 313.

— 121. l. 15. μάχας ἄτρεστοι h. e. *quae pugnam ingredi non timent*, mihi praeterea aptius et fortius videtur, quam alterum μάχαις ἄτρεστοι h. e. *quae in proelio fortiter pugnant.*

pag. 121. l. 20. ſcrib. *εἰ δέ τις πορεύεται.*

— 123. l. 9. — *conſtructio*

— 126. Hinc in Perſ. 282.

αἰ, αἰ, στρατῦ φθαρέντος

verba *στρ. φθ.* male ab Sch. pro genitivis abſolutis habentur.

— 127. l. 4. Nec tamen hunc vſum vnice verum habendum eſſe oſtendit Aeſch. Prom 564

σήμηνον ὅπῃ
γᾶς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.

adde 573. et Soph. Phil. 486.

— 129. l. 13. ſcrib *ἐπιστενάζετε.*

— 130. Verba iraſcendi datiuum regunt; vnde explicandum *ἐπίφθονος* in Agam. 134.

οἴκτῳ γὰρ ἐπί-
φθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ
πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς.

quem locum haud bene ibi et ad Prom. 982. p. 161. explicuit Schützius.

— 131. l. 9. *aptiſſimum* leg. *conſentaneum.*

— 132. l. 6. ſcrib. *πάρεργον*

— — l. 12. *hom. cur. hab.* h. e. *quae animum ad homines aduertunt, vt malos puniant, et iniurias aliis illatas vlciſcantur.* Ita Agam 458.

Τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
ἄσκοποι θεοί.

ἄσκοπος explicandum, et eodem ſenſu ac *σκοπεῖν* accipiendum verbum *μέλειν* Agam. 369.

οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν
ἀξιοῦσθαι μέλειν,
ὅσοις ἀθίκτων χάρις
πατοῖτο.

vid. etiam Matth. Miſc. Philol. T. 2. p. 1. p. 9.

— 134. l. 1. leg. *datiuum ſolum*

— — l. 13. ſcrib. *οὔτε*

pag. 137. *vtpote cogitatum p. opt.* Ita optativum φέροιμεν sanum iudicauerim Elect. 57. pendentem a verbis ὁ - κεκρυμμένον. Brunckius tamen e coniectura φέρωμεν reposuit, ad ἥξομεν scilicet eum referens.

— 139. Ita καὶ post οἱ δὲ positum. Eurip. Med. 86. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. add. Xenoph. I, 3, 13.

— 141. l. 1. scrib. εὐθὺς

— 144. Τί similiter iteratum in Agam. 83.

Σὺ δὲ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα
Τί χρέος, τί νέον, τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς;

Male constructionem et signis interrogandi post χρέος et νέον et explicatione sua turbauit.

— 146. l. vlt. scrib. με

— 147. l. 8. 11. 22. scrib. τοὶ

— — l. 23. *submittat* Adde: *considerans Alcmenae filium fortiter perferentem etc.* Ita τοὶ positum Soph. Philoct. 475. 480. 81.

— 148. l. 11. scrib. ἀπεστέρησεν.

— — l. 17. — χειρὶ

— 152. τλῆμι Graecismum retulit Horat. Epist. I, 1, 82.

Iidem eadem possunt horam durare probantes?

— 154. l. 18. scrib. μηδὲ

— — l. 23. — διαῤῥαισθέντας

— 156. l. 1. — ἀμφὶ

— — l. 4. — χερὶ

— — l. 21. — ὑπ'

— 157. l. 7. *non licet* leg. *ferre videtur.*

— — l. 17. πάντ' ἐκεῖνα. Ita simplex ἐκεῖνα Soph. Electr. 2. *omnia* Virg. Aen. 565.

— 160. l. 22. scrib. σέβουσι

pag. 161. ἐκλείπειν. *excedere.* Hinc factum esse opinamur, vt ἐκλείπειν cum praep. ἐς construeretur Xenop. Anab. I, 2, 24. ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες μετὰ Συεννέσιος εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη. vbi Schneiderus male ἐλθόντες suppleuit; adde Eurip. Phoeniss. 87.

— 162. l. 22. scrib. διδόντες

— 166. l. 9. — δισκέω

— 167. l. 22. — *Pindarus*

— 168. l. 10. — δήριομαί τινι περί τινι.

— 169. l. 4. — γὲ

— 170. l. 18. et 20. et p. 172. l. 5. scrib. τοὶ

— 171. l. 22. scrib. ἐμοῖο

— — l. 17. — ᾖσι

— 172. l. 14. Schützii explicatio friget vel maxime: *bona multa praefero malis!* Quod de verbo αἱρεῖσθαι dixi, non confutatur Schneideri auctoritate, qui in Indice Xenoph. Anab. Zeuniano αἱρεῖσθαι τινὰ *praeferre* reddidit. Sed loca I, 3, 5. V, 6, 3. id non flagitant.

— — l. 22. scrib. *At* ἂν

— 173. l. 12. — εἴθ'

— 174. l. 1. — ἂν

— 178. l. 18. Abreschium auctorem esse huius animaduersionis, de eius veritate pariter dubitans Locella ad Xenoph. Ephes. p. 213. me docuit.

— 179. l. 17. δυσμαὶ absolute posuit Herod. Ἐυτερ c. 33. πρὸς δυσμέων

— 182. l. 2. scrib. ἀμείβεσθαι

— 189. l. 15. — Eleg. I, 8, 35.

— 192. l. 4. — Sept. 24.